

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/39 • 14 Ekim 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

8 Ekim başlangıç,

mücadele sürecek!

İÇİNDEKİLER

Kongre Hareketi ve tasfiyeci hayaller...	3
Emperyalistlerle suç ortaklığı dosyası kabarıyor...	4
8 Ekim mitingi üzerine.....	5
Sosyal ve siyasal saldırılara karşı onbinler Ankara'da buluştu.....	6-7
Burjuvazinin "anne sevgisi" ve üstü örtülemeyen gerçekler - H. Eylül ..	8
Kürtlere yasak, faşistlere serbest	9
Grevli sendika hakkı için fiili-militan mücadele!	10
Oda çalışanları kazandı	11
Sağlıkta parmak hesabı olmaz!	11
BEDAŞ'ta direniş çadırı kuruldu !.....	13
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ekim Ayı Toplantısı	14
"İmpo'ya sendika girene kadar buradayız!".....	15
Burjuva demokrasi ve proleter demokrasi	16-17
Temo suikasti ve Suriye'de olası gelişmeler.	18-19
Mısır'da kanlı provokasyon	20
Grevler dalga dalga.....	21
Steve Jobs'un ardından Apple ve bilgisayar sektörü tarihine kısa bir bakış.....	22-23
Açlık ordusu büyüyor	24
Silikozise 48. kurban, sırada yüzlerce işçi var	25
Ferhat ve Berna serbest	26
Zorunlu bağış protestosu.....	27
Medyanın suç ortaklığı, hükümetin sahte çözüm arayışları.....	28
Parti, dava ve "küçük-burjuva yiğidi!"..-Hikmet Kıvılcımlı	29
Tecride kalite ödülü.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/39 * 14 Ekim 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye iktidarı baskı ve terörünü daha da koyulaştırıyor. Kitlesel gözaltılar, tutuklamalar, yargılı-yargısız infazlar, OHAL uygulamaları kesintisiz biçimde sürüyor. Geçtiğimiz hafta içerisinde hemen her gün kitlesel gözaltı haberleri geldi. Gözaltına alınanların büyük bölümü de sudan sebeplerle, ancak açık politik niyetlerle tutuklandılar. Bu arada ise mahkemeler de boş durmadı. Yüzlerce yıl ceza istenen yeni davalar açılırken, birçok dosya da usülen yapılan yargılamaların ardından yine onlarca yıl hapisle sonuçlandırıldı. Tüm bunlar gün geçtikçe dozu artan rutin uygulamalardır. AKP eliyle tam bir polis devleti haline getirilen rejim, koyu bir gerici ve faşist terör rejimidir.

Fakat rejimin bu kudurganlığına rağmen sokaklar terk edilmedi, edilmiyor. Sonu gözaltı ve tutuklamayla bitse de ilerici ve devrimci güçler mücadele alanlarını boş bırakmıyorlar. Düzenin saldırılarına karşı ne kadar güçlü olduğundan bağımsız olarak yanıt vermeye çalışıyorlar. Bu bakımdan Kürt hareketi cephesinden ise büyük bir direniş gösterildiğini ayrıca belirtelim. Öyle ki binlercesinin tutuklanmasına rağmen Kürt emekçileri mücadelelerini sürdürüyorlar.

Düzenin savaş ve saldırganlık politikalarına karşı yapılan eylemlerden biri de Ankara'da gerçekleştirildi. Ankara'da biraraya gelen onbinlerce ilerici, devrimci ve emekçi, faşist sermaye iktidarına güçlü bir yanıt verdi. Politik şiarların ve düzene karşı mücadele kararlılığının hakim olduğu eylem, düzeni geriletecek bir sonuç doğurmadı belki. Ancak bu haliyle de bu düzeyde bir mücadelenin de potansiyel imkanlarını gösterdi. Eğer bu potansiyeller örgütlü bir tarzda açığa çıkarılarak düzene karşı kararlı bir mücadele içerisinde sokulabilirse, saldırılara karşı da güçlü bir barikat örülebilir.

Ankara eyleminin hemen arkasından başta kamu emekçileri olmak üzere bir dizi cepheden mücadelenin kesintisiz biçimde sürdürülmesi ise ayrıca anlamlıdır. Bu tablo; Ankara eyleminin bir hava boşaltma eylemi haline gelmeyeceğine işaretler. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirilmek üzere alınmış eylem kararları da bu ihtimali güçlendirmektedir.

Bu koşullarda mücadelenin birleşik ve militan bir yönde geliştirilmesi için çaba göstermeli, safları sıklaştırmalı, mücadeleyi büyütmeliyiz.

Liselilerin Sesi'nin Ekim ayı sayısı çıktı! Eksen Yayıncılık büroları ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Kongre Hareketi ve tasfiyeci hayaller

12 Haziran seçimlerinde elde edilen başarının rüzgarına dayanılarak yürütülen “çatı partisi” çalışmaları, gelinen yerde bir parti formu kazanmak üzere. Girişim önümüzdeki günlerde ilk kongresini toplamış olacak. Böylelikle solda birlik iddiasıyla başlatılan bu girişimin doğumu büyük ölçüde gerçekleştirilecek.

İdeolojik-siyasal eksenini Kürt hareketinin belirlediği ve onun örgütsel kapasitesine yaslanan bu girişim, şu an solda duran bir dizi parti ve çevrenin buluşma noktası haline gelmiş durumda. Büyükçe bir kısmıyla siyasal ve örgütsel iddialarını yitirmiş çevrelerden oluşan bu güçler, bu haliyle tüm umutlarını Kongre Hareketi’nin başarısına bağlamış bulunuyorlar. Öyle ki bazıları bu girişimin başarısız olması halinde, büyük ideolojik-siyasal bir çöküntünün yaşanacağı (EMEP GYK Üyesi Aydın Çubukçu’nun BirGün gazetesinde yayınlanan değerlendirmesinden...) korkusu içerisinde. Bu ifadeler tüm umudunu ve siyasal geleceğini bu girişime yüklemiş olmaktan gelen bir duygu ve düşüncenin ürünüdür. Siyasal iddialarını kaybederek tüm gelecek beklentisini bu girişime yükleyenler, doğal olarak onu varlık-yokluk sorunu olarak görmekte. Çubukçu ayrıca, bahsi geçen değerlendirmesinde girişim hakkında “Devrimciyim, solcuyum, sosyalistim, komünistim diyen her örgüt ve birey için Türkiye siyasi tarihinde ilk gerçek bir ileri atılım fırsatı doğmuştur” şeklinde konuşmaktadır. Bu ifadeler Kongre Hareketi içerisinde bulunanların ruh hallerini özetlemektedir. Geleceği devrimci bir yoldan kurma iddiasını yitirenler, doğal olarak devrimci tarihi de inkar etmektedirler.

Tarihi kendisiye başlatmak ve girdiği yola olağanüstü anlamlar yüklemek inkarcı tasfiyeciliğin tipik davranışdır. Oysa ki, bugün Kürt hareketinin varlığı bir yana bırakılırsa, bu girişimin bir yeniliği ya da özgünlüğü de yoktur. ÖDP’nin kurulduğu dönemdeki iddiası, biçimi ve hatta ideolojik-siyasal platformu da, Kongre Hareketi’nden pek de farklı değildi. ÖDP 12 Eylül darbesinin ardından devrimcilik iddiasını yitirenlerin buluşma noktası olarak tarihsel işlevini oynamıştı. Görüldüğü üzere Kongre Hareketi de esasta benzer bir işlev görecektir.

Kongre Hareketi de tıpkı ÖDP gibi, devrimcilikten uzaklaşarak reformist bir kimlik ve konum kazanmış, bu süreci de büyük ölçüde yıllar önce tamamlamış olan güçlerin sığınma alanı olmaktadır. EMEP gibi bazıları, devrimci hareketin saflarındayken yıllar önce devrimci olanı tasfiye ederek reformist ve liberal sol bir kimlik kazanmışlardır. Başka bazıları ise aynı yola yakın bir zamanda girerek onu geriden izlediler sadece.

Mücadelede başarılı olmanın yolunun devrimi büyütebilmekten geçtiğini unutmamak gerekir. Bu ise her şeyden önce kurulu düzeni aşan devrimci sınıf programını devrimci örgüt zemininde işçi sınıfıyla buluşturmaya odaklanmış sınıf çalışmasında ısrar demektir.

Devrimcilik iddiasını yitirenler, yasal partilere kapağı atarak liberal bir örgüt ve siyaset zeminine doğru çark ettiler. Geçmeden belirtelim ki, girdikleri bu tasfiyeci yönelimlere de büyük siyasal anlamlar

yüklediler, ancak siyasal yaşam onların tüm tasfiyeci tezleriyle birlikte iflaslarını

hazırladı. Bu nedenle Kongre girişimi bir yanıyla da bu güçlerin siyasal bakımdan iflaslarının ilanı olacaktır aynı zamanda.

Estirdikleri tasfiyeci cereyanın bugün güncel planda yarattığı gerici etkiler bir yana bırakılırsa,

Kongre Hareketi gerçekte siyasal alanda safların

netleşmesi ve bayrakların tekleşmesi bakımından ileri bir işlev görecektir. Böylelikle devrimcilik ve sosyalistlik iddiasında

olup da, gerçekte reformist bir siyasal çizgi ve mücadele anlayışına sahip olanlar aynı yerde buluşacak, tek bir bayrak altında toplanacaktır. Bu da haliyle orta vadede safların netleşmesi sonucunu verirken, devrimcilikle reformizm arasındaki ayrım çizgileri daha net ve görünür hale getirecektir.

Bugün devrimden reformizme meyledenlerin buluşma sahası olacak olan Kongre Hareketi’nin programı özü itibarıyla bir demokratikleşme programıdır.

Kurulu düzeni temellerine dokunmadan aşırılıklarından arındırmak olarak özetleyeceğimiz bir sosyal ve siyasal reform programı... Kongre Hareketi’nin Ankara’da yapılacak olan genel kurulunda kesinleştirilecek olan “Program taslağı” bu ideolojik-siyasal çerçeveyi tüm esasları yönünden içermektedir. Bu taslakta kurulu düzenin devrimci bir yoldan değiştirilmesi konusunda zerrece bir ifade

bulunmamaktadır. Dahası kapitalizme şöylece bir değinilmekte, sosyalizmin adı anılmamakta, sadece genel geçer sözlerle göndermeler yapılmaktadır. Bunun yanında Hareket’in mücadelesinin hedefi, “baskı ve şiddeti bir yönetim tarzı olarak benimseyen devletin yetkilerini sınırlamak” üzere demokratik bir anayasayı hayata geçirmek biçiminde konulmaktadır.

“Program taslağı”nda da vurgulandığı gibi Kongre Hareketi; parti, grup, kültürler ve kimlikler koalisyonudur. Bu haliyle de gevşek bir demokratik muhalefet platformu olmanın ötesine de geçemeyecektir. Bazıları bu gevşekliği bu partinin taktik bir girişim olduğu iddiasına dayanak yaparak, bu platformda bulunmayı gerekçelendirebilmektedirler. Ancak burada taktik olarak sunulan gerçekte stratejik bir konumlanmadır. Ayrıca ideolojik-siyasal çerçevesi bakımından reformizmin damgasını taşımaktadır.

Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, daha önceki denemelerde olduğu gibi kısa sürede kendisine bağlanan umutları ortada bırakması kesin olan bu girişim, bugünkü şartlarda devrimcilikte ısrar eden güçler üzerinde tasfiyeci bir basınca çevrilmeye çalışılmaktadır. İdeolojik, siyasal ve örgütsel planda ara bir konumda duran sallantılı unsurlar üzerinde etkili olduğu görülen bu girişimin ideolojik-siyasal niteliği ve işlevi konusunda açıklık sağlamak ve ona dayanarak tasfiyeciliği bayraklaştıranlara karşı

mücadele de o ölçüde gereklidir.

Bunun için Kongre Hareketi girişimiyle birlikte yaratılmaya çalışılan hayallerin tasfiyeci ve liberal içyüzünü ortaya koymak son derece önemlidir. Bununla birlikte bu mücadelede başarılı olmanın yolunun devrimi büyütebilmekten geçtiğini unutmamak gerekir. Bu ise her şeyden önce kurulu düzeni aşan devrimci sınıf programını devrimci örgüt zemininde işçi sınıfıyla

buluşturmaya odaklanmış sınıf çalışmasında ısrar demektir.

Komünistler, Kürt hareketinin siyasal gücü ve kitle tabanına dayanarak varolmaya çalışanların yaratmaya çalıştığı hayallere karşın, bu zor yolda kararlılıkla yürümeye devam edeceklerdir. Bu yolda başarı kazandıkları ölçüde de ülkenin devrimci geleceği hazırlanmış olacaktır.

“Geleceği devrimci bir yoldan kurma iddiasını yitirenler, doğal olarak devrimci tarihi de inkar etmektedirler. Tarihi kendisiye başlatmak ve girdiği yola olağanüstü anlamlar yüklemek inkarcı tasfiyeciliğin tipik davranışdır.”

Washington'daki efendilerden AKP'ye övgü ve azar...

Emperyalistlerle suç ortaklığı dosyası kabarıyor

Emperyalist güçlerin vurucu gücü NATO'nun füze kalkanı projesine ortak olmasından dolayı Beyaz Saray şefleri tarafından övgülere mazhar olan AKP hükümetinin, İsrail'le ilişkilerde yaşanan gerilimden dolayı Washington'daki efendiler tarafından azarlandığı ortaya çıktı. Azarlama olayını açıklayan Amerikan gazeteleri, Türk sermaye devleti ve hükümetleri ile emperyalist güçler arasındaki “efendi-üşak” ilişkisini bir kez daha gözler önüne serdiler.

Ankara'da işbaşına gelen hükümetlerin, öncelikle icazeti Beyaz Saray'dan aldıkları bir sır değil; tabi başbakanlık koltuğuna oturacak burjuva siyasetçileri için de aynı kural geçerlidir.

Burjuvazi adına siyaset yapanlar 1950'den beri bu alçaltıcı kurala uymaktadırlar. Buna karşın AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan'ın ABD emperyalizmiyle ilişkileri kendine özgü bir seyir izlemiştir. Hiçbir resmi sıfatı yokken, Washington'da Tayyip Erdoğan'ın önüne kırmızı halı serilmesi, ABD yönetimi üzerinde etkili olan İsrail destekçisi Yahudi lobilerinin AKP ve şefine ‘özel ilgi’ göstermesi vb. örnekler, Türkiye'deki dinci gerici odaklar ile emperyalist güçler arasındaki uğursuz ilişkiler hakkında fikir veriyor.

İcazet alandan hesap da sorulur...

Washington'dan icazet alamayan partilerin hükümet kuramadığı, parti şeflerinin ise başbakan olamadıkları bir ülkede, rejimin emperyalizme göbekten bağımlı olduğundan kuşku duyulamaz. Zira hem hükümet kurmak için icazet alan partinin hem başbakan olmak için icazet alan siyasetçinin, her koşulda icazeti veren efendiyi hesaba katarak hareket etmek zorunda kalacağı aşikardır. Nitekim farklı partiler tarafından kurulan sermaye hükümetlerinin bu konuda ibretlik bir tarihleri varken; AKP'ninki ise öncekilerden çok daha rezildir. Bu bağımlılık, sermaye adına siyaset yapanların düşkünlükleriyle izah edilemez; zira düşkünlük bir sonuçtur. Kapitalist sistem emperyalist merkezlere bağımlı olduğu için, bu sistemin egemeni olan burjuvazinin şu veya bu kesimi adına siyaset yapanların, emperyalist merkezlerden gelen emirlere itaat etmeleri, başka bir ifadeyle düşkünleşmeleri kaçınılmazdır.

Tekelci burjuvazi ve onun sınıf çıkarlarının temsilcisi olan gerici rejim, emperyalist güçlerle çok yönlü ilişkileri, güvence saymaktadırlar. Ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik ve diğer alanlarda emperyalizme bağımlılık, bu ilişkilerin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu durum hükümetlerin sadece işbaşına gelmesinin değil, ayakta kalmasının da emperyalist güçlerin, daha özel planda ABD emperyalizminin desteğine bağlı olmasının nedenlerini açıklıyor. Burjuva devletin, özellikle de hükümet temsilcilerinin “ulusal çıkarlar”dan söz ettiklerine sık tanık olunur. İşçi ve emekçileri ırkçı-şoven ideolojiyle zehirlemek için her fırsatta hamasi nutuklar atan bu kişiler, emperyalistler karşısında ise iki büküm olmanın utancını yaşamaktan kurtulamazlar. Onların dilinde “Uluslararası çıkarlar” söylemi, özü itibarıyla emperyalizme hizmetin diğer adından başka bir şey değildir.

Burjuva siyasetçilerinin alçaltıcı duruma düşmekten hoşnut oldukları söylenemez elbet, ama

İşçi ve emekçileri ırkçı-şoven ideolojiyle zehirlemek için her fırsatta hamasi nutuklar atan bu kişiler, emperyalistler karşısında ise iki büküm olmanın utancını yaşamaktan kurtulamazlar.

sınıfsal konumları ve üstlendikleri misyon gereği, emperyalizme ve büyük sermayeye canla-başla hizmet ederler. Aksi halde iplerinin çekilmesi, işten bile değildir.

‘Etkin taşeronluk’ emperyalistlerle suç ortaklığına yeni boyutlar katıyor Dokuz yıldır iktidarda olan AKP hükümeti, bu süre boyunca büyük sermaye ve emperyalist güçlere hizmet etti. Tezkere kazası dışında, Washington'dan gelen emirlere sadakatle uydu. Tezkere kazasından dolayı burnu sürtülen AKP şefleri, günah çıkartırcasına, ABD'ye hizmet etme konusunda daha da heveskâr davrandılar. Beyaz Saray'ın desteğini yitirme korkusuna kapılan Tayyip Erdoğan, danışmanlarını Washington'a göndererek, “çukura süpüreceğinize kullanın” mesajını ilettili. Salt bu olay bile, emperyalistlerle uşakları arasındaki ilişkinin, tiksinti verici niteliğini gözler önüne sermeye yeter.

Bu sürede Afganistan işgaline destek veren, İsrail'i korumak için Lübnan'a asker gönderen, NATO'nun Libya saldırısında başı çekenler arasında yer alan, Ortadoğu halklarının isyanını yozlaştırıp hedefinden saptırmak için uygulanan emperyalist/siyonist planda aktif rol üstlenen, Suriye yönetimini ABD adına tehdit eden, Malatya Kürecik'te NATO'nun Füze Kalkanı kurmasına onay veren dinci gerici odası AKP hükümetiyle şefleri, emperyalizme hizmette son 60 yılın rekorunu kırdılar.

Emperyalizme hizmet ve suç ortaklığı hükümetin ötesinde bir sistem sorunu olsa da, AKP'nin bu konuda emsallerinden çok daha aktif olduğuna kuşku yoktur. Nitekim dinci gerici şefler, kimi zaman bu utanç verici suç ortaklığını övünme konusu bile yapabildiler. Bölgede etkin taşeronluk rolüne soyunan Türk burjuvazisi ve onun temsilcisi AKP, bu hedefe ancak ABD ile suç ortaklığını pekiştirmekle varılabileceğinin farkındalar. Bundan dolayı, her kritik durumda, Washington'daki efendilerin çizdiği çerçeveye uygun davrandılar. Bu ise suç ortaklığı

dosyasını bir hayli kabarttı.

Halk isyanlarını Amerikancı, dinci, liberal çizgiye, yani “ılımlı İslam” çizgisine çekmek için harcanan çabalar, Libya'ya saldırıya verilen destek, füze kalkanı projesinin kurulmasını onaylamak, Afganistan'da aktif işgalci konumda suç ortaklığına devam etmek... Tüm bu icraatlara son dokuz ayda imza atan AKP hükümeti, emperyalizme uşaklıkta tüm sınırları aşmış bulunuyor.

Hem Ortadoğu'da üstlenilen karşı-devrimci rolün etkili olabilmesi, hem parti tabanına mesaj vermek için İsrail'le yaratılan gerilim, AKP'nin, Beyaz Saray'daki şeflerin hoşuna gitmeyen kayda değer tek icraatıdır. Nitekim, bundan dolayı AKP şeflerinin Washington tarafından azarlandığını öğrenmiş bulunuyoruz. Bununla birlikte Beyaz Saray'ın efendileri, AKP-İsrail geriliminin emperyalizmin bölgesel çıkarlarına hizmet ettiğinin de farkındalar. Ancak, siyonist rejimin ABD nezdindeki “ayrıcılık” durumu, AKP şeflerinin azarlanmasına neden oluyor. Bu örnek uşağın ne kadar sadık olursa olsun, efendi tarafından azarlanmaktan kurtulamayacağını gösteriyor. Bu arada vurgulamak gerekiyor ki, AKP hükümeti, siyonist yönetim buna hazır olduğu anda, İsrail'le arayışı düzeltecektir.

Hal böyleyken, AKP döneminde dış politikada “eksen kayması” gerçekleştiği şeklindeki iddiaların hiçbir kıymet-i harbiyesi olamaz. Etkin taşeronluk gereği içte ve dışta saldırgan bir politika izlemeye başlayan sermaye iktidarı ile AKP hükümeti, emperyalistlerle suç ortaklığını pekiştirmeye devam edecektir. Bu saldırganlık işçi sınıfıyla emekçileri, ezilen Kürt halkını ve Ortadoğu halklarını bir bütün olarak hedef almaktadır. Saldırganlık ve suç ortaklığının varlığı boyut sermaye iktidarına, AKP gericiğine ve emperyalizme karşı birleşik bir mücadele yükseltmeyi zorunlu hale getirmiştir. Mücadeleyi yükseltmek ise işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların ve ilerici-devrimci güçlerin temel öncelikleri arasında yer almalıdır.

8 Ekim mitingi üzerine...

Sınıf ve kitle hareketinin politik birikimi

Sendikalar ve meslek örgütleri tarafından örgütlenen ve geniş bir yelpazeden katılımla gerçekleştirilen 8 Ekim mitingi, son yılların önemli eylemlerinden biri olarak sınıf mücadelesi tarihindeki yerini aldı. Uzun zaman sonra gerçekleştirilen ilk Ankara mitingi olmasına karşın nispeten zayıf bir katılımla gerçekleşse de bu miting politik içeriği ve canlılığı ile önümüzdeki dönemde sınıf hareketindeki politikleşme dinamiklerini sergileyerek anlamlı bir işlev gördü.

Politik içeriği güçlü bir miting

Her ne kadar bürokrasi tarafından “Eşit, özgür, demokratik bir Türkiye!” gibi reformist bir şiarla örgütlense de mitingin politik gündemleri bu sınırı fazlası ile aşıyordu. Kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere işçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırılarının, füze kalkanı ve Kürt halkına yönelik saldırganlık gibi politik gündemlerle bir arada ele alınması ölçüsünde bu olanaklı olabildi. Sendikal bürokrasi Irak’a yönelik emperyalist savaşın ardından, yani neredeyse 10 yılı aşkın bir süredir ilk defa politik talepleri öne çıkaran bir eylem çağrısı yapıyordu. Sadece içeriğine dair bu durum bile bu mitingi, hava boşaltmaktan başka bir işe yaramayan daha kitlesel birçok merkezi mitingden farklı kılıyordu.

Bu fark miting günü de alanda kendisini önemli bir biçimde hissettirdi. Miting, geçmiş merkezi mitinglere oranla taşıdığı nicel sınırlılığa ve politik öznelerin cılız katılımına karşın güçlü bir politik eylem oldu.

Bu açıdan özellikle sendika kortejlerindeki politik yoğunluk dikkat çekiciydi. Bugüne kadar daha çok Kürdistan illerinden gelen Kürt emekçilerin taşıdığı politik şiarlar 8 Ekim mitinginde sendika kortejlerinin önemli bir bölümünde yükseliyordu. Dikkat çekici bir şekilde devrim ve sosyalizm şiarları sloganlara ve hatta pankartlara kadar yayılmış durumdaydı. Bu açıdan DİSK içerisinde Genel-İş ile birlikte Dev-Sağlık-İş, KESK içerisinde ise Eğitim-Sen öne çıkıyordu. Keza öğrenci toplulukları ile birlikte yeni mezun genç mühendislerin ağırlığını oluşturduğu TMMOB kortejinde de atılan sloganlarda devrimci şiarların belirgin bir ağırlığı vardı.

Halkların kardeşliği için anlamlı bir adım

Mitingin politik içeriği açısından bir diğer önemli nokta ise Kürt halkını ve haklı mücadelesini sahiplenmekte gösterilen tok tutumdu. Miting, sınıf hareketinin ileri politik kesimleri ile sınırlı kalmasına karşın bu çerçevede bile Kürt halkına dönük siyasal ve örgütsel soykırıma karşı ortaya koyduğu tepki ile sınıf mücadelesi ile ulusal mücadelenin kesişimi açısından da önemli bir imkan yarattı. Elbette ki, eğer Kürt halkı daha kitlesel bir katılım örgütleyebilseydi, mitingde çok daha anlamlı bir tablo ortaya çıkabilirdi. Ancak Gemlik yürüyüşü nedeniyle Kürt hareketi payına sınırlı bir katılım gerçekleşmiş oldu ve bu önemli kardeşleşme imkanı da yeterince değerlendirilemedi. Ancak, her şeye karşın Kürt halkının mücadelesini sahiplenmenin Kürdistan illerinden gelen KESK’li

emekçilerin dışına çıkarak miting kitlesinin ezici bir çoğunluğuna yayılmış olması bile toplumda her geçen gün artan şoven histeriyi kırabilmek için önemli olanakların olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Politik atmosferi tamamlayan geniş katılım

Toplamda 30 bin civarında kişinin katıldığı mitingde bu politik atmosferi tamamlayan önemli bir veri de lokal kanallardan akan toplumsal mücadele dinamiklerinin ortak bir potada birleşmesi oldu.

Kıdem tazminatının gaspı ile karşı karşıya bulunan işçi sınıfı, sahte toplu sözleşme yasası ile boğuşan kamu emekçileri, örgütlülükleri dağıtılmak istenen mühendisler ve gençlik, son dönemin önemli toplumsal mücadele dinamiklerinden olan köylüler ve çevreciler, 8 Ekim mitinginde hem kendi taleplerine sahip çıktılar, hem de bu talepleri genel siyasal talepler ile birleştirerek birleşik bir kitle hareketinin de ilk işaretlerinden birini verdiler. Tekrar

vurgulayacak olursak bu kesimlerin kendi taleplerini, genel toplumsal sorunlarla bir arada işlemesi ve devrim-sosyalizm şiarlarını yükseltmeleri fazlası ile önemliydi.

Sendikal bürokrasi bir kez daha yasak savma peşinde

8 Ekim mitingi politik içeriği ile böylesine önemli imkanlar yaratsa da mitingin örgütleyicisi olan sendikal bürokrasinin bir kez daha yasak savma peşinde olduğunu söyleyebiliriz.

Bu vurguyu yapmayı gerekli kılan ise her zaman olduğu gibi hem mitingin ön hazırlık süreci, hem de bu hazırlığın alana yansıyış düzeyidir.

Özellikle DİSK payına bu gerçek çok daha çıplak bir şekilde ortadadır. DİSK’e bağlı sendikalar içerisinde mitingin ön sürecinde nerede ise hiçbir hazırlık yapılmamıştır. Doğal olarak, bunun sonucu da alana yansımıştır.

KESK ve TMMOB payına ise her şeye karşın daha çok sonuçları itibariyle farklı bir tablodan bahsetmek mümkündür. BDF Kısas ve Ankara mitinginde

öneminden değil, bu örgütlerin yaşadıkları iç süreçlerden kaynaklanmıştır. AKP Hükümetinin KHK saldırısı ile karşı karşıya olan TMMOB mitinge belli bir hazırlık ve bunun ürünü olan bir kitlesellikle gelirken, KESK’in temel gündemini ise toplu sözleşme yasasına ilişkin yapılan hazırlıklar oluşturmaktadır. Bunun bir ürünü olarak miting öncesinde KESK’e bağlı sendikalar kimi yerelerde toplu sözleşme ve 8 Ekim mitingi gündemli toplantılar da gerçekleştirmişlerdi. Grevsiz bir toplu sözleşme yasasına karşı bir kez daha fiili bir grev örgütlemek iddiasını öne süren KESK cephesinden, bu kritik dönem öncesinde iç motivasyonu arttırmak bakımından 8 Ekim mitingi önemli bir olanağa dönüşmüştür. Ancak mitingden de yansıdığı üzere KESK’in bu hazırlığı şu an için Eğitim-Sen sınırlarını aşmamaktadır.

Dolayısıyla katılım için ortaya çıkan bu tablo ile birlikte kürsü kullanımındaki zayıflık ve mitingin tüm kortejler alana girdikten kısa bir süre sonra bitirilmesi, bürokrasinin karakterini ve niyetini de bir kez daha ortaya sermektedir.

Geçerken belirtmek gerekirse, mitingde sendikal bürokrasi payına bir başka olgu ise, Türk-İş yönetimine muhalefet iddiası ile ortaya çıkan sendikal odakların zayıf tablosudur. 10 sendikanın bir araya gelerek oluşturduğu bu muhalefet platformunun ancak 2-3 sendikadan gelen 50 kişi ile böylesi önemli bir mitingde yer alması, onlar payına da ortaya konan iddiaların gerçek hayatta bir karşılığının olmadığını göstermektedir.

Birleşik, kitlesel, militan bir sınıf hareketi için ileri!

Sendikal bürokrasinin bu uğursuz ve umut kırıcı tutumuna karşın ilk başta da söylediğimiz gibi 8 Ekim mitingi sınıf hareketinin gelişme dinamikleri açısından önemli imkanları da bir kez daha orta çıkarmıştır. Politik çevrelerinin katılımının ve dolayısıyla alana yapılan politik müdahalenin kısırlığına rağmen, böyle bir eyleme katılım iradesi gösteren kesimler aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçi hareketi içerisindeki öncü potansiyelleri göstermektedir.

Bundan sonrası için yapılması gereken bu potansiyelleri açığa çıkarmak ve örgütlü bir tarzda harekete geçirmektir. Bu görev hiç kuşkusuz öncelikle 8 Ekim mitinginin sınıf hareketinin ileri-politik unsurlarının omuzları üzerindedir.

Sosyal ve siyasal saldırılara karşı onbinler Ankara’da buluştu...

Öfke ve mücadele kararlılığı!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB’nin çağrıcısı olduğu “İnsanca yaşamı savunmak için eşit, özgür, demokratik bir Türkiye!” mitingi 8 Ekim günü Ankara’da gerçekleştirildi. Politik bir havanın egemen olduğu mitingde, sermayenin kölelik saldırılarının yanısıra füze kalkanı, Kürt halkına yönelik saldırılar ile çevre ve doğa katliamları gündemleri öne çıktı. Devletin saldırılarına yönelik öfke ve mücadele kararlılığı mitinge damgasını vurdu.

Şehir dışından gelen otobüslerin Ankara’ya gelmesiyle beraber sabah saatlerinden itibaren Ankara Garı önünde toplanıldı. Sıhhiye Meydanı’nda gerçekleştirilen miting için kortejler erken saatlerde oluşturulmaya başlandı. En önde DİSK, KESK, TMMOB ve TTB imzalı “İnsanca yaşam için eşit, özgür, demokratik bir Türkiye!” pankartı yer aldı. Sıhhiye’ye doğru giden yolun sağ şeridindeki yürüyüş kolunun önünde KESK, sol şeridinde ise DİSK, TMMOB ve TTB yürürken iki kolun da başında ortak pankart taşındı.

Baskı ve teröre tepki

“Grevsiz toplu sözleşme, toplu sözleşmesiz sendika olmaz!” ana pankartı arkasında yürüyen KESK kortejinde, grev hakkı ile birlikte KESK üye ve yöneticilerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne yönelik sloganlar öne çıktı.

KESK kortejinde Kürt illerinden gelen şubeler, “Demokratik Emek Platformu” imzalı “Tecrit kaldırılсын, müzakereler başlasın, operasyonlar durdurulsun” yazılı ortak pankart arkasında sıralandılar. Sendika kortejleri içerisindeki en canlı ve politik katılımı sağlayan Kürt emekçileri, KCK tutuklamalarını protesto eden ve operasyonların durmasını talep eden pankartlar taşıdılar. Kortejlerin büyük kısmında Kürtçe marşlar söyleniyordu.

Ataması yapılmayan öğretmenler de KESK kortejinde yerlerini aldılar. Talepleri konusunda kararlılıkları ve politik sloganlara gür katılımıyla dikkat çektiler. KESK kortejinin en canlı bölüklerinden birini oluşturdular.

Eğitim-Sen korteji sadece KESK kortejinin değil aynı zamanda mitingin de ana omurgasını oluşturmaktaydı. KESK kortejlerinde Eğitim-Sen’in dışında SES, Tüm Bel-Sen ve BES’in katılımı nispeten yüksekti. Diğer sendikaların katılımları ise sembolik düzeyde kaldı.

“İş, barış, eşitlik, adalet ve özgürlük için yaşasın devrim ve sosyalizm” yazılı pankartıyla Eğitim-Sen İzmir 1 Nolu Şube politik duruşuyla dikkat

çekmekteydi.

“Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyeceğiz!”

DİSK kortejinde ise sosyal yıkım saldırılarına, kıdem tazminatının gasbına, emperyalist saldırganlığa ve füze kalkanına karşı hazırlanan pankartlar dikkat çekti. Kortejin önünde yer alan Kızıl Davul Ritim Grubu ise korteje ayrı bir hava kattı. Yürüyüş başlamadan önce güzergahta dolaşan grup emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

DİSK kortejindeki katılımın ana gövdesini Genel-İş Sendikası oluşturdu. Genel-İş korteji politik bakımdan da DİSK kortejinin ileri bölüğüydü. Kortejde sık sık “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganı atıldı.

DİSK’e bağlı sendikaların kortejlerinin önünde DİSK yöneticileri ve bağlı sendikaların genel başkanları yürüdü.

Ardından ise Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Sosyal-İş olmak üzere diğer sendikalar sıralandı. Birleşik Metal-İş kortejinde “Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyeceğiz!” dövizleri dikkat çekerken, Nakliyat-İş’in kortejinde güvencesiz çalışma, Dev Sağlık-İş kortejinde ise taşeronlaştırmaya karşı mücadele öne çıkarıldı.

En canlı DİSK kortejlerinden olan Dev Sağlık-İş kortejinin önünde Samsun Devlet Hastanesi’nde direnişlerini sürdüren işçiler de yer aldı. Birleşik Metal-İş üyesi GEA, MAS-DAF direnişçileri de kortejdeydi. Genel-İş üyesi Maltepe Belediyesi taşeron işçileri de “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni” pankartıyla Genel-İş kortejinde yer aldı. Yargı kararıyla sendikaları kapatılan Genç-Sen’liler de DİSK kortejinde yerlerini aldılar.

Türk-İş’e bağlı 10 sendikanın oluşturduğu Sendikal Güç Birliği Platformu ise temsili katılımıyla mitingde yer aldı. Petrol-İş’in katılımının göze çarptığı bu kortejde TÜMTİS ve Hava-İş üyesi işçiler de sendika şapkalarıyla yer aldılar.

Mühendislerden kitlesel ve politik katılım

TMMOB korteji ise “Ülkemize, mesleğimize, onurumuza sahip çıkıyoruz” pankartıyla DİSK’in hemen ardında yer aldı. TMMOB’ye bağlı odaların kortejlerinden en kitlesel olanı Makine Mühendisleri Odası kortejidi. MMO’nun ardından Elektrik Mühendisleri Odası’nın katılımı dikkat çekerken diğer

odalar da kendi alanlarına ilişkin taleplerini pankart ve dövizlerine yansıttılar.

Çevre Mühendisleri Odası, Harita Mühendisleri Odası ile Peyzaj Mühendisleri Odası da politik nitelikleri ve coşkularıyla dikkat çekti. ÇMO Ankara Şube kortejinden “Çav bella” marşı yükseliyordu. En canlı kortejlerden birini oluşturan Orman Mühendisleri Odası kortejinde de, “Dereler özgürdür, özgür olacak!” ve “AKP elini ormanlardan çek!” sloganları öne çıktı.

TMMOB kortejlerinin en dikkat çekici yanı, gençlik kolları ile birlikte genel olarak ağırlıklı bir gençlik katılımının olmasıydı. Genç İMO, Genç EMO dikkat çeken gençlik kollarıydı. Genç İMO kortejinden “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil polis üniversitelerden defol!” sloganları yükseliyordu. TMMOB içerisinde faaliyet yürüten +İvme de kortejiyle yürüyüşte yerini aldı.

Mitingin örgütleyicilerinden olan TTB’nin katılımı ise sembolik düzeyde kaldı. TTB kortejinde göze çarpan katılım “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganlarıyla yürüyen öğrenci kolu TÖK’ündü.

Köylüler ve çevre platformlarından anlamlı katılım

Çeşitli yörelerden köylüler ile çevre örgütleri de mitingin öne çıkan katılımcılarından. Çevre katliamlarını işleyen, HES, termik ve nükleer santral karşıtı şiarlarla mitinge katılan bu kortejlerde ileri bir politik tutum dikkat çekiyordu.

HES karşıtı mücadelede öne çıkan Karadeniz İsyandadır Platformu, Yeşil Gerze Çevre Platformu, “Ya barbarlık, ya sosyalizm” pankartlarıyla Ekoloji Kolektifi, Derelerin Kardeşliği Platformu, Fındıklı Dereleri Koruma Platformu, Solaklı Halkı, Amasra Halkı ile Gerze Yaykıl Köyü halkı yürüyenler arasındaydı.

“ABD ve İsrail’e kalkan olmayacağız!”, “Kürecik’te füze kalkanı istemiyoruz” pankartlarıyla Kürecik Füze Kalkanına Hayır İnisiyatifi de mitinge katıldı.

İleri ve devrimci güçler de yerini aldı

Mitinge katılanlar arasında birçok ilerici ve devrimci kurum da vardı. Coşkuları ve militan havalarıyla dikkat çeken gençlik kortejlerinde, Kürt halkına yönelik saldırganlık protesto edilirken füze kalkınasına yönelik sloganlar öne çıkmaktaydı.

Gençlik kortejleri ile bazı istisnalar dışında bırakılırsa ilerici ve devrimci güçlerin böylesine önemli merkezi bir mitinge katılımları genel olarak zayıftı.

Halk Cephesi, DHF, MB, TKP, Halkevleri, EMEP, ÖDP, ESP, Kaldıraç, EHP, PDD, DDSB ve EÖC mitinge katılan ilerici ve devrimci kurumlardan bazılarıydı. DHF'nin kitleselliği ile dikkat çektiği mitingde BDP sınırlı bir katılımla temsil edildi.

Gençlik kortejleri içerisinde Gençlik Muhalefeti'nin katılım ve coşkusu dikkat çekiyordu. ÖDP'nin önünde yürüyen bu kortej, taşıdığı kızıl flamalar ve coşkulu sloganlarıyla öne çıkıyordu. Öğrenci Kolektifleri, SGD, ÖGD ve Dev-Lis dikkat çeken diğer gençlik kortejleriydi. "Özgür sağlık öğrencileri" imzalı Türkçe-Kürtçe yazılı pankart arkasında yürüyen gençlik korteji de anlamlı bir katılım sağladı.

"Parti, sınıf, devrim!"

Mitinge sol güçlerdeki genel eğilimin aksine kitlesel bir katılım sağlayan BDSP ise "Parti, sınıf, devrim" ana pankartı arkasında yürüdü. Kortejde ayrıca "Kölelik yasalarına karşı genel grev", "Emperyalizme kalkan, Kürt halkına düşman olmayacağız!" pankartları da taşındı.

BDSP kortejinde "İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!", "Parti şehitleri ölümsüzdür!", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!", "Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

BDSP kortejinin arkasında ise Ekim Gençliği "YÖK'e müşteri, emperyalizme kalkan, kardeş halklara düşman OL-MA-YA-CA-ĞIZ!" pankartı ile yürüdü.

Tek yumruk olma çağrısı

Saat 11.00'e doğru yürüyüş başlarken "Yaşasın halkların kardeşliği!", "ABD'ye-İsrail'e kalkan olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" gibi sloganların kortejlerde sıklıkla atılması dikkat çekti.

Kitlenin baş tarafı Sıhhiye Meydanı'na giriş yaptığında KESK'e bağlı sendikaların bazıları ile ilerici, devrimci güçlerin kortejleri Ankara Garı önündeydi.

Sıhhiye Meydanı'ndaki miting programında mitingin çağrıcısı olan TTB, DİSK, KESK ve DİSK'in genel başkanları alanı dolduran binlerce kişiye seslendi. Yapılan konuşmalarda, AKP hükümeti ve sermayenin saldırılarına değinilerek bu saldırılara karşı mücadeleyi yükseltme ve tek yumruk olma çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 30 bin kişinin katıldığı miting, Bandista

"Miting başlangıç olsun"

Miting sırasında görüşlerini aldığımız emekçiler Ankara'da yükselen sesin ülke geneline yayılması gerektiğini vurguladılar.

Necdet Yavuz (KESK/Yapı Yol-Sen Tekirdağ İl Temsilcisi): Toplumun ezilen kesimleri olarak emekçilerin taleplerini ortaya koymak ve bir ses, bir çıkış yolu açmak amacıyla buradayız. Memurların,

işçilerin sorunları her geçen gün büyüyor. Bunları dile getirmek hedefiyle buraya geldik. Bu taleplerimizi kazanmanın yolunun tek yolu da alanlara çıkmaktır. Bu ülkede ve tüm dünyada egemenler, yönetenler halka karşı zor kullanıyorlar. Bizler de emekçiler olarak, Yapı Yol Sen üyeleri olarak mücadeleyi çoğaltıp yolumuza devam edeceğiz. Tüm bunlar kuşkusuz ki yeterli değil. Çalışanları yeterince bu alanlara çekemiyoruz ama sorunların büyüklüğü nedeniyle insanlar katılım sağlıyorlar. Alanlarda yükselttiğimiz bu sesle egemenlere sesimizi duyurabileceğimizi düşünüyoruz. Hedefimiz bu sesi ülke geneline yaymaktır.

Emrah Şahin (Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube YK üyesi): Bu

birlikte saldırı dalgasının ilk başladığı süreçte olmalıydı. Emekçiler gasp edilen haklarına sahip çıkamıyorlar. Öyle olsaydı eğer burada milyonlarca kişinin toplanması gerekiyordu. SSGGS, belediyelere yönelik norm kadrolar sürecinde çalışanlardan yeterli tepkiyi göremeyen AKP bu saldırıları yoğunlaştırdı. Bu hakları almamızın tek yolu bu kalabalığı büyütmekten geçiyor. Ama umudumuz var. Mücadelemiz sonuna kadar devam edecek.

Hacı Çiçek (Kürecikliler Kültür ve Dayanışma Derneği üyesi): Füze kalkıyla ilgili bir hafta önce Kürecik'te radar üssünün kurulacağı alanda kitlesel bir eylem yaptık. Bugünkü

mitinge katılmaktaki amacımız da bu konuyu gündeme taşımaktı. Bundan sonra çeşitli şekillerde eylemlerimize devam edeceğiz. İmza kampanyası, açlık grevi, eylemlerle mücadelemize devam edeceğiz. Protokoller yapıldıktan sonra görüşlerimizi aldılar ve biz bunu kabul etmiyoruz. Kürecikliler olarak sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Bayram Dilek (RSA İşyeri Temsilcisi/Birleşik Metal-İş İstanbul 2 No'lu Şube): Aslında AKP

hükümeti ülkeyi parsellemek istiyor. HES projelerinden hayatın her alanına kadar Osmanlı dönemine dönüşüyoruz. Biz neyimizle övünüyoruz? Asgari ücretin 660 TL olduğu bir ülkede

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

neyle övünülebilir. Ekonomimiz büyüyor diyorlar. Eğer büyüyorsa o zaman bize bu büyümeden pay versinler. Savaş, silahla olabilecek bir şey değildir. İnsanların yaşam koşullarını düzeltmezsen olmaz. Bugün burada toplanan kalabalık tabi ki yeterli değil. Pazar'a denk gelseydi daha farklı olurdu. Bizim sesimizi duyurmamız lazım. Toplum, bana gelmesin de ne olursa olsun diyor. Geleceğin buraya sesini duyuracaksın ve mücadele edeceksin. Sokağa çıkmadan hiçbir hak kazanılmıyor. İnsanlara iki sendikaya üye olabilirsin diyorlar ama sendika üye oldukları için yüzlerce arkadaşımız işten atıldı. İş güvencemizi elimizden almak istiyorlar. O yüzden kıdem tazminatlarımızdan taviz vermememiz gerekiyor.

Ali Şengül (GEA direnişçisi/Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi): Sistemin bir bütün olarak saldırılarına karşı toplumsal olarak bir duyarlılık yaratmak gerekiyor. Bugün de bunun iyi bir örneğini

görüyoruz. Çok çeşitli kesimlerden kişiler ve kurumlar hükümetin ve sistemin saldırılarını protesto etmek için bugün Ankara'dalar. Gönül isterdi ki çok daha büyük kalabalıklar burada görelim. Çünkü bu mitingin o kadar çok talebi var ki, bu yüzden herkesin burada olması gerekiyor. Yine de bu miting bir başlangıçtır. Yeni direnişler ve mücadeleler için umutlu olmak gerekir.

Hayri Eren (Kartal Koşuyolu Hastanesi işçisi/Dev Sağlık-İş üyesi): Taşeronda çalışan bir işçi olarak sadece kendi taleplerimiz için değil diğer işçi arkadaşlarımızın

taleplerine de destek vermek için buraya geldim. Sonuçta biz insan gibi haklarımızı istemeye geldik. Ben bir taşeron işçisi olarak haklarımızı istiyorum. Diğer arkadaşlarımız da kendi haklarını istiyorlar. Torba yasaya karşı çıkıyoruz çünkü bizim yararımıza zerre kadar bir şey yapılmıyor. Sonuna kadar alanlardayız.

Adem Çetin (DİSK/Emekli Sen Mamak Şube üyesi): Emekliler olarak zaten alanlardaydık ve bundan sonra da olmaya devam edeceğiz. Toplumun tüm kesimleriyle beraber Ankara'da toplandık.

Nurettin Kılıçdoğan (TÜMTİS GYK üyesi ve Ankara Şube Başkanı): Yaşamın bütün ihtiyaçları üzerinden alanlardayız.

Güneydoğu ve savaş meselesinden kıdem tazminatına, kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkı ve derelerin özgürleşmesi yani yaşamın tümü üzerinden bugün buradayız. Bu mitingin esas amacı yaşam hakkı istemektir. Eylemlilikler devamlılık arz etmezse, gerisi gelmez. Sürekli eylemliliğe çevirebilmeliyiz. Bağlı bulunduğumuz örgütlerdeki üyelerimizi mücadeleye sürekli hazır halde tutmalıyız. Başka türlü sonuç alamayız.

Kızıl Bayrak / Ankara

Burjuvazinin “anne sevgisi” ve üstü örtülemeyen gerçekler

H. Eylül

Geçtiğimiz hafta ülke gündemi Tayyip Erdoğan’ın annesinin ölümüne kilitlendi. Kuşkusuz annesini kaybeden bir insanın yaşayacağı duygusallık anlaşılırdır. Ancak bu kişi Başbakan Erdoğan olunca olay medyatik hale getirildi ve burjuva cenah tam bir yalakalık gösterisi yaptı.

Bilinmektedir ki mevzu bahis zengin hayatlar sa her şeyin en abartılısı yaşanmaktadır. Çünkü bu burjuva hayatların kendisi şatafatlıdır. Yoksulluk içinde yaşamak zorunda bırakılanlarsa bu şatafatın sınırlarını bile hayal edemezler. Fakat abartının olduğu yerde masumiyet kalmaz.

Açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda kalan bir işçi-emekçinin annesini kaybettiği koşulları düşünün. Annesini toprağa verir, acısını içine gömer ve sonra üretimin içinde alnteri döker. Yaşam tüm acılarıyla birlikte gözlerden uzak bir şekilde sürer. Siz hiç gördünüz mü bir işçiye bir mikrofonun uzatılıp, “annenizi kaybettiniz, ne düşünüyorsunuz” diye sorulduğunu. Bu “alt tabakanın”, bu “ayak takımının” acıları, bir ağacın dalında kalmış kedi yavrusu kadar önemli değildir. Haber değeri taşımaz. Fakat sözkonusu burjuva sınıfa mensup elit bir şahsiyet olunca hayat durur.

Konuya dönersek sermaye medyası için Erdoğan’ın annesini kaybetmiş olması onbinlerce işçi ve emekçinin gelecekleri için sokağa çıkmasından daha önemli bir olaydır. Öyle ki, cenazenin kaldırıldığı gün gerçekleşen ve onbinlerce emekçinin katıldığı 8 Ekim mitingini medya görmedi. Kabe’den getirilip Erdoğan’ın annesinin tabutunun üzerine serilen o örtü sadece annesinin tabutunu kapatmamış, gerçeklerin de üzerini örtmüştür.

Hiç değilse doğal gerçekliğiyle bir anne olan Tenzile Erdoğan, kendi tabiyeti içinde son yolculuğuna uğurlanabilirdi. Ancak daha önceki örneklerde olduğu gibi bu kez de böyle olmadı, keza olamazdı da. Zira kapitalist sistemin işleyiş yasaları buna izin vermez. Gölgesini satamadığı ağacı bile kesen bu sistemde “maneviyat” yoktur, duygu yoktur, insan yoktur. Yaşamakta olan her ne olursa olsun ancak metaya çevrilebiliyorsa, sömürü çarklarının dönmesine kolaylık sağlayabiliyorsa bir değeri vardır.

Görünürde annelere bu derece değer veren bir insanın ağzından “kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır” sözcüklerinin bu kadar kolaylıkla çıkıyor olması şaşırtıcı değil, onun gerçeğidir. Burjuva sınıfa mensup olanlar için üzüntü, çıkarlarıyla sıkı sıkıya bağlıdır. 2006 yılında Mersin ziyareti sırasında çiftçilerin sorunlarını dile getiren Mustafa Kemal Öncel’e “anani da al git!” diyebilen bir zihniyetin “anne sevgisi” ne kadar olur ki?

İstanbul Halkalı’da Pameks tekstil fabrikasında çalışırken sele kapılıp ölen, Bursa’da yanarak can veren kadın işçilerin çığlığını duymayan bir yürek nasıl bir anne sevgisiyle dolu olabilir? Çocuklarını göçüklerde kaybetmiş anneler çektikleri acılarla başbaşaiken şu sözcükler de bizzat Erdoğan’a aittir; “Bunlar, maden işçilerinin kaderinde var.”

Çocuklarının kemiklerini toplu mezarlarda arayan annelerin yaşadığı bir ülkedir burası. On yıllardır hiç değilse çocuklarımızın bir mezarı olsun diyen anaları görmezden gelenlerin, körelen gözleri değil yürekleridir. Tüm bunlar sadece Erdoğan’ın şahsına münhasır gerçekler değildir. Yaşanan burjuva sınıfın

refleksleri, duygu dünyasıdır.

Bu topraklarda öyle anneler yaşadı ve yaşıyor ki, çocuklarına duydukları sevgi tarif bile edilemez. Çünkü bu anneler aynı zamanda tarifsiz acıların da sahibidirler. İdam edilen devrimcilerin, çocukları işkence gören, devlet güçleri tarafından öldürülen, yakılan, asit kuyularına atılan, toplu mezarlara gömülenlerin anaları yaşamaktadır bu ülkede.

Bu ülke, aydınlık geleceğin, umudun, direncin sembolü olmuş “Cumartesi Anneleri”yle, saçlarına yıldız düşmüş tutsak analarıyla ünlüdür. Bu annelerin “ana yüreğinin” nasıl yandığını bu yangına sebep olanlar asla bilemezler. Ölüm orucunda şehit düşen kızının fotoğrafını taşıyan annelerin 5 yılla yargılandığı bir kara parçasıdır burası. Devrimci analarına tarifsiz acılar ve kederler yaşatanlar, yüreklerinde yangınlar çıkaranlar bu öfkeyi asla dindiremezler.

Tutsak çocuğunu birkaç dakikalığına görmek için gittiği hapishanede tüm sevgisini, tüm duygularını bildiği üç Türkçe kelimeye, “Kamber Ateş nasılsın” a sığdırmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu en iyi Kürt anneleri bilebilir.

Yine bu ülkede annelerine olan sevgilerini; “Geride masa üstünde boynu bükük kaldı kağıt kalem. Bağışla beni güzel annem. Oğul tadında bir mektup yazamadım diye kızma bana. Elleri değsin istemedim. Gözleri değsin istemedim. Ağlayıp koklayacaktın. Belki bir ömür taşıyacaktın koynunda” diyerek gösteren devrimciler yaşamaktadır.

Yazılan son mektupların yıllarca anne ve babalara verilmediği, acının ve öfkenin birlikte yoğrulduğu bir coğrafyadır burası.

Son olarak Mukaddes Gezmiş, Naciye Çayan, Mediha Kaypakkaya, Nazife Cemgil, Kebre Doğan, Gevhel Çiftçi şahsında tüm devrimci analarına sözümüz var; “Bekleyin bizi. Bir sabah çıkageliriz. Acınızı süpürmek için açtığınızda kapınızı”, çocuklarınızın “adı başka sesi başka, nice yaşıtı, koynunda çiçekler, çiçekler içinde yeni bir ülke getirecekler” size.

Ve “yüreği avucunda koşan her bir anneye”, verilebilecek en güzel anneler günü hediyesi olarak “tepeden tırnağa oğula ve kızı kesmiş bir ülkeyi armağan” edeceğiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devrimci önderleri anmak suç

Yargı iki ayrı davada devrimci önderleri anmayı suç saydı.

Dersim’in Hozat ilçesinde 2007 yılında gerçekleştirilen Grup Yorum konserinde “Mahir, Hüseyin, Ulaş kurtuluşa kadar savaş!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Tutsaklar onurumuzdur” sloganlarını atan Mesut Geyik, Emrah Sarıtaş ve Sinan Yıldırım isimli üç gencin 10’ar aylık hapis cezası Yargıtay tarafından onaylandı.

Hozat Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polislerin kamera kayıtlarından yola çıkılarak başlatılan soruşturmada gençlerin DHKP/C’nin propagandasını yaptıkları iddia edilmişti. Malatya 3’üncü Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmada mahkeme heyeti; üç genci ‘terör örgütü propagandası yapmak’tan suçlu bulmuştu.

Adana’da da 9 Mayıs 2009 tarihinde gerçekleştirilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ı anma etkinliğine katılan 6 kişiye hapis cezası verildi. 10 Ekim günü görülen duruşmada mahkeme, eyleme katılan 6 kişiye 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası’na muhalefet etmekten 18’er ay hapis cezası verdi. Mahkeme, “5 yıl içinde aynı suçu tekrar işlemek kaydıyla” verdiği hapis cezalarını erteledi.

2 Temmuz anmasına dava

2 Temmuz Sivas anmasıyla ilgili tertip komitesine dava açıldı.

Sivas’ta Madımak Otelі’nin önünde, katledilen aydın ve sanatçılarını anmak için yapılan 2 Temmuz eylemine azgınca saldıran devlet şimdi de tertip komitesine dava açtı. Sivas Sulh Mahkemesi’nde açılan davanın gerekçesi ise 2911 sayılı Gösteri ve Yürüyüş Kanunu’na muhalefet. “Polise mukavemet” ve “izin olmayan yerde gösteri yapmak” suçlamalarıyla açılan davanın yanısıra otelin önünde gösteri ve anma yapılması da yasaklandı. 2 Temmuz Anma Komite Başkanı ve Eğitim-Sen Sivas Şube Başkanı İbrahim Erdoğan ise bu tür yaklaşımların önümüzdeki senelerdeki anmaları etkilemeyeceğine dikkat çekti.

2,5 yılda 3 bin 895 tutuklama

Baskı ve terörde gemi aزیya alan devlet, Kürt hareketine yönelik operasyonlarda ağır bir bilançoya imza attı. 14 Nisan 2009 tarihinden bugüne BDP'ye yönelik gerçekleştirilen operasyonlarda 7 bin 748 kişi gözaltına alınırken, gözaltına alınanlardan 3 bin 895'i ise tutuklandı. Sermaye devleti, neredeyse, gözaltına aldığı her iki BDP'li den birini tutukladı. Bu bilançoya göre, her gün 9 kadar Kürt gözaltına alındı.

Ayrıca, son 6 ay içinde 4 bin 148 gözaltı gerçekleştirildi, bin 548 kişi tutuklandı. 2 İl Genel Meclis Başkanı ve 4 il genel meclisi başkan vekili, 29 belediye meclisi üyesi, 10 belediye başkanı, 8 belediye başkan yardımcısı, 2 belediye başkan vekili, 2 eski belediye başkanının tutuklu olduğu belirtildi.

Son bir haftanın bilançosu ise oldukça kabarık.

İstanbul ve Diyarbakırda 105 tutuklama

İstanbul'un birçok ilçesinde ve Diyarbakır'da 4 Ekim sabahı gerçekleştirilen polis operasyonları sonucu gözaltına alınan 135 kişiden 105'i tutuklandı.

İstanbul'da gözaltına alınan 99 BDP'li den 95'i tutuklandı. Tutuklananlar arasında Mardin'de gözaltına alınan BDP PM üyesi Yusuf Çirik de bulunuyor.

Diyarbakır'da da gözaltına alınan 36 kişiden 18'i "örgüte üye olmak" iddiasıyla tutuklandı.

Tutuklananlar arasında Derik Belediye Başkanı Çağlar Demirel ile Azadiya Welat Gazetesi eski Genel Yayın Yönetmeni ve gazetenin yazarı Tayyip Temel de yer alıyor. Serbest bırakılan 15 kişiden 6'sına kontrol ve yurt dışı yasağı getirildi.

Mersin'de 44 tutuklama

Maraş'ın Pazarcık ilçesinde yaşanan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Sadık Kaya'nın cenaze töreninin ardından polisin dağılmakta olan kitleye saldırmaları sırasında gözaltına alınan aralarında BDP Mersin İl Başkanı Cihan Yılmaz ve KURDİDER Başkanı Ahmet Gegez'in de bulunduğu 44 kişi tutuklandı. Tutuklananların 15'inin çocuk olduğu bildirildi.

Tutuklama gerekçeleri "Örgüt propagandası yapmak", "Örgüt adına suç işlemek", "Görev başındaki polise direnmek" ve "Toplantı ve gösteri yürüyüşlerine muhalefet".

İlçe başkanına tutuklama

6 Ekim tarihinde Siirt Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler tarafından evlere, BDP Siirt il binası, Siirt Belediyesi'ne bağlı Berfin Kadın Dayanışma Merkezi ve Siirt MKM-DER binalarına yapılan baskınlar sonucu gözaltına alınan 6 kişiden biri olan BDP Merkez İlçe Başkanı Guri Toprak tutuklandı. Diğer 5 kişi serbest bırakıldı.

Kürtlere yasak, faşistlere serbest

TUHAD-FED tarafından örgütlenen ve başta BDP olmak üzere birçok ilerici ve devrimci kurum tarafından desteklenen Gemlik yürüyüşü devletin OHAL uygulamalarına takıldı.

Gemlik yürüyüşüne engel olmak için Kürt illeri başta olmak üzere tüm illerde çıkışlar engellenirken Bursa'da ise OHAL uygulaması en üst seviyede tutuldu.

Bursa Valisi yaptığı açıklama ile şehirde her türlü eylemin 8-9-10 Ekim tarihlerinde yasaklandığını ilan etmiş, Gemlik'e gelmekte ısrar eden Kürt halkına karşı her türlü baskı ve terörü uygulamaktan çekinilmeyeceği tehdidini savurmuştu. 9 Ekim sabahından itibaren ise şehrin tüm giriş çıkışlarında polis-jandarma işbirliği ile kontrol noktaları oluşturulurken bu kontrol noktalarında kimlik ve plaka sorgulamaları yapıldı.

İllerden toplu çıkışları engelleyen devlet tekil gelişlere de engel olmak için kontrol noktalarındaki denetimi arttırdı. Gemlik Otagarı'nda şehir dışından gelen iki kişi bu kontroller sırasında gözaltına alındı.

Kürt illeri başta olmak üzere birçok ilde yaşanan engellemelere karşı protesto gösterileri yapıldı. Bursa'da ise Kürt halkı BDP il ve ilçe binalarındaki bekleyişini sürdürdü.

Sabah saatlerinden itibaren Kürt halkı BDP ilçe binalarında toplanırken yürüyüşü destekleyen kurum temsilcileri ise BDP il binasında toplandılar. Yürüyüşü düzenleyen TUHAD-FED yöneticileri şehre giriş yapamadığı için yürüyüş gerçekleştirilemezken BDP ve diğer kurum temsilcilerinin Gemlik'e yapmak istediği heyet ziyareti de devlet engeline takıldı.

Faşistlerden eylem

Heyetin Gemlik BDP ilçe binasına gerçekleştirmek istediği ziyaret bile devlet yetkilileri tarafından provokasyona neden olabileceği gerekçesi ile engellenirken Gemlik'te faşistler tarafından yürüyüşler gerçekleştirildi.

Kürt halkına dönük engellemelerin başladığı 8 Ekim günü gece saatlerinde faşistlerin otobüslere Gemlik'e giriş yaptığı biliniyor. Zaten polisle birlikte hareket eden bu grup, günlerdir Gemlik'te esnafı gezerek tehdit ediyor ve ilçenin dört bir yanına astıkları Türk bayrakları ile faşizan havayı tırmandırıyordu. 9 Ekim günü öğlen saatlerinde ise valinin her türlü eylem ve etkinliğin yasaklandığını açıklamasına rağmen bu faşist grup, Gemlik sokaklarına çıkarak Kürt halkına karşı kinini kustuğu bir eylem gerçekleştirdi.

Bu tablo ise valinin ve devlet yetkililerinin ikiyüzlü tutumunu bir kez daha ortaya serdi.

Baskı, protesto edildi

BDP il binasında toplanan kurumlar bir basın toplantısı ile baskı ve engellemeleri protesto ettiler. Açıklamada TUHAD-FED, BDP, BDSP, Partizan, SODAP ve Yeşiller Partisi yer aldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Barış Grubu'na 10 yıl

2009 yılında Abdullah Öcalan'ın çağrısı ile Habur Sınır Kapısı'ndan giriş yapan Barış Grubu üyelerine 7 yıl ile 10 yıl 10 ay arasında değişen hapis cezaları verildi.

Sermaye devletinin fiyaskoyla sonuçlanan Kürt açılımı sürecinde 19 Ekim 2009 yılında Türkiye'ye giriş yapan Barış Grubu üyelerinin 7'si hakkında, gelişleri sırasında yapılan törenlerde ve daha sonraki toplantılarda yaptıkları konuşmalar nedeniyle açılan davanın karar duruşması 11 Ekim günü görüldü.

Diyarbakır 5. Ağır Ceza Mankemesi'nde görülen duruşmaya tutuklu Mustafa Ayhan, Hüseyin İpek, Nurettin Turgut ve avukatları katıldı. Haklarında

yakalama kararı bulunan Fatma İzer, Menekşe Soydan, Hacı Sorgun ve Kemal Ökten ise bir süre önce Maxmur Kampı'na geri döndükleri için duruşmada yer almadılar.

Turgut, Ayhan ve İpek'in Kürtçe savunma talepleri reddedildi.

Mahkeme, tutuklulardan Mustafa Ayhan, Hüseyin İpek ve Nurettin Turgut'u "Örgüt üyesi olmak", "Örgüt adına suç işlemek" ve "Örgüt propagandası yapmak" suçlarından 10'ar yıl 10 ay, tutuksuz yargılanan Hacı Sorgun, Kemal Ökten, Menekşe Soydan ve Fatma İzer'i de 7'şer yıl 1 ay hapis cezasına çarptırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AKP hükümeti grevsiz, sendika yasasını dayatıyor...

Grevli sendika hakkı için fiili-militan mücadele!

4 Ekim’de AKP hükümeti ile kamu emekçileri sendikaları konfederasyonları arasında 4688 sayılı yasa da yapılacak olan değişikliklerle ilgili olarak yapılan pazarlıklar sona erdi. AKP hükümeti her konfederasyonun kendi üyeleri adına toplu sözleşme yapma talebi ile grev hakkı talebine kulaklarını tıkadı.

AKP’nin bu dayatmalarına karşı Kamu-Sen de tepki gösterirken üyelerini mücadelenin dışında tutmaya özen gösteriyor. Görüşmeler boyunca masada kalan Kamu-Sen elini güçlendirmeye, Memur-Sen’le olan rekabetten kazançlı çıkmaya çalışıyor.

Pazarlık toplantılarına katılan KESK yönetimi başından itibaren AKP hükümetinin 4688’de planladığı değişikliklerin kamu emekçilerinin grevli, toplu sözleşmeli sendika talebine yanıt vermediğini ortaya koydu. Öte yandan bu değerlendirmesine rağmen masada oturmaya, pazarlıkçı yaklaşımını sürdürmeye devam etti. Ciddi bir mücadele programı ortaya koymaktan kaçındı. Pazarlıkların sona ermesinin ardından ise, gerekirse grev hakkını kullanacağını açıkladı. Bu iddiaya rağmen halihazırda ciddi bir mücadele programı ortaya koyabilmiş değil.

Grev hakkı, grev yapılarak kazanılır!

KESK bürokratlarının grevsiz sendika yasasına yönelik bu yalpalayan tutumlarının arkasında, reformist anlayış bulunuyor.

KESK bürokratları 4688 sayılı yasa ile kendilerine güçlü bir dayanak bulmuşlardı. Yeni yapılacak düzenlemenin de, daha önce buldukları bu dayanak noktalarını güçlendireceğini sanmaktaydılar. Referandumda aldıkları çok başlı ikircikli tutum tam da bu anlayışa dayanıyordu. Bu anlayıştan dolayı bugün de grevsiz sendika yasa tasarısı karşısında net bir tutum alamıyorlar. Grevsiz sendika yasa tasarısına karşı protestocu eylem anlayışını sergilemeye devam ediyorlar. Tam da bu zeminde kamu emekçileri mücadeleden uzaklaşıyor, devlet güdümlü sendikalar güç kazanıyor.

KESK bürokratları, sendika yasa tasarısına ilişkin süreci kamu emekçilerinin taleplerinin kazanılması ve saldırıların göğüslenmesi çerçevesinde ele almak gücü gösteremiyorlar. **“Grev hakkı, grev yapılarak elde edilir”** anlayışını bastırmaya yönelik tutumlarını sürdürüyorlar. Oysa somut kazanımlar elde edilmemesi bu anlayışla doğrudan bağlantılıdır.

Kamu emekçilerinin karşı karşıya bulunduğu grevsiz sendika saldırısı, mücadele dinamiklerini açığa çıkaracak olanakları içinde barındırmaktadır. Sorun bu

olanakları KESK önderliğinin yeterince değerlendirmemesinden kaynaklanıyor. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için sergilenecek aktif bir mücadele çizgisi, hem devlet güdümlü sendikaların gerçek yüzünü açığa çıkaracak, hem de KESK’i tabanıyla barıştıracaktır.

Görev devrimci-sosyalist kamu emekçilerinin sırtındadır.

Mücadeleyi örgütlemek için...

Devrimci-sosyalist kamu emekçileri öncelikle mücadeleyi ortaklaştırmalıdır. Ardından ise tabanı örgütleme çalışmasına hız vermeli, mücadele programını tabanda tartışmaya açmalıdırlar. Emekçilere güven vermenin esas yolu mücadele programı ve eylem takviminin açık, net ve hak alıcı bir tarzda oluşturulması işyerlerinde canlı, dinamik ve eylemli bir tarzda örülmesidir. İşyerlerindeki emekçilerin yaptıkları tüm eylem ve etkinliklerin, tarihi, talepleri ve amacı önden ilan edilmiş bir grev ya da süresiz iş bırakma eylemine bağlanacağını, tüm eylemlerin grevi örgütleyen bir süreç olarak işleyeceğini bilmesi önemlidir.

Grevsiz sendika saldırısını boşa çıkarmak, KESK’in tabanla bağını yeniden ve daha güçlü bir şekilde kurmak üzere, işyerlerini harekete geçirmek için tüm şubelerde komisyonlar, komiteler vb. oluşturulmalıdır. Bu komite ya da komisyonlar, şubeye bağlı tüm işyerlerini gezmeli, grevsiz sendika saldırısını anlatmalıdır. Saldırıların boşa çıkarılması için fiili-meşru-militan bir mücadele sürecinin örülmesi ihtiyacının zorunlu olduğunu emekçilere kavratmak misyonuyla davranmalıdır. Grev ve direniş komiteleri şeklinde işlemesi gereken bu taban örgütlülükleri militan ve hak alıcı bir mücadele sürecinin örgütlenmesinin temel taşları olmalıdır.

Tabanı harekete geçirmeyi hedefleyen taban örgütlülükleri kadar önemli olan ve emekçilere güven verecek bir diğer mekanizma da, bugünden grev ve direniş fonunun oluşturulması olacaktır. Sahte sendika yasasının yasaklarıyla kendini sınırlayan KESK bürokratları, ne yazık ki bugüne kadar grev ve direniş fonu oluşturmamıştır.

Kamu emekçilerine ve KESK’e yönelik saldırılar bir bütündür. Ancak tabanın gücü, iradesi ve mücadelesi sayesinde aşılabılır. Dış dinamiklerin desteği kadar iç dinamiklerin, yani kamu emekçilerinin özgücünün harekete geçirilmesi gerekmektedir. Devrimci-sosyalist kamu emekçileri, ancak bu görev ve sorumlulukla davrandıkları koşullarda sermaye devletinin saldırılarını püskürtülebilecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KESK ‘grevli toplu sözleşme hakkı’ istedi

KESK, “Grevsiz Toplu Sözleşme, Toplu Sözleşmesiz Sendika Olmaz” şiarıyla birçok ilde meşaleli yürüyüşler ve oturma eylemleri gerçekleştirdi.

Mersin

KESK Mersin Şubeler Platformu meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. KESK binası önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik kitle şehrin merkezi caddesi olan İstiklal Caddesi üzerinden Taş Binaya kadar yürüdü. Coşkulu yürüyüşün ardından Taş Bina önüne gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. Açıklamayı KESK Dönem Sözcüsü Yusuf Kaya okudu.

AKP’nin emekçilere ve halklara düşmanlıkta artık gerçek yüzünü gizlemediğinin söylendiği açıklamada Tayyip Erdoğan’ın Kürt halkına karşı insanlık suçu işlediği söylendi.

Bursa

Bursa’daki eylem ise Setbaşı-Mahfel’de toplanılması ile başladı. Kamu emekçileri Kent Müzesi önüne meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler.

KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Özaydın tarafından okunan basın açıklamasında “Grev hakkını engelledikten sonra toplu görüşmelerin adını toplu sözleşme olarak değiştirsensiz de bir avuç yandaş dışında kimi ikna edebilirsiniz!” denildi.

Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Eylem alanını sokak meclisine dönüştüren kamu emekçileri söz alarak düşüncelerini paylaştılar. Şiirlerin okunduğu, türkülerin söylendiği eyleme 80 kişi katıldı.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu YKM önünde toplandı. “Grevsiz toplu sözleşme, toplu sözleşmesiz sendika olmaz!” ve “Özgür demokratik bir ülke insanca yaşamak istiyoruz!” pankartlarıyla İzmir Büyükşehir Belediye binası önüne meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi.

Büyükşehir binası önünde oturma eylemi yapılırken yaklaşık yarım saat sonra basın metni okundu. KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Kıyasettin Yasa “ Kamu emekçileri kendi geleceklerini kendi belirlemelidir” dedi. Açıklamada mücadele kararlılığı vurgulandı. Eylem müzik dinletisi ve tiyatro gösterimiyle sürdü.

İstanbul

KESK üyeleri İstanbul’da ise Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı’na kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ersoy Adıgüzel, 4688 sayılı yasanın örgütlenme özgürlüğünü engellediğini ve toplu görüşme denilen bir ucubeyi kamu emekçilerine dayattığını söyledi.

AKP’nin temel amacının emekçilerin hak ve çıkarlarını budamak olduğunu ve 12 Eylül darbesinin ruhunu koruduğunu söyledi. Açıklamanın ardından meydana oturma eylemi yapıldı.

Sakarya

KESK Sakarya Şubeler Platformu öncülüğünde düzenlenen eylem Adapazarı AKM önünde

gerçekleştirildi. KESK Dönem Sözcüsü ve Eğitim Sen Şube Başkanı Kazım Bibimoğlu tarafından yapılan açıklamada “Özgür toplu sözleşme hakkımız yasal güvence altına alınsın. Grev hakkımızı kullanmamıza yönelik yasakçı anlayışa son verilsin. Örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılsın. Kamunun tasfiyesine son verilsin. Kıdem tazminatının kaldırılmasına yönelik girişimlerden vazgeçilsin. Her türlü ek ödeme emekliliğe yansıtılsın. Kamu emekçilerinin siyaset yapma yasağı kaldırılınsın” denildi.

Ankara

Ankara’da Kolej Kavşağı’nda toplanan KESK’liler Ziya Gökalp Caddesi’nin bir kısmını trafiğe kapatarak Sakarya Caddesi’ne yürüdü. Yürüyüş sırasında bazı araçların sürücülerini eylemciler arasında tartışmalar yaşandı.

Sakarya Caddesi’nde yapılan açıklamada konuşan KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul, 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu’nda yapılması öngörülen değişikliğin çalışma yaşamını daha da geriye götüreceğini söyledi.

Tombul’un konuşmasının ardından, TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Özarslan ve DİSK adına Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen de birer konuşma yaparak, grevli toplu sözleşme hakkı için yapılan eylemleri desteklediklerini söylediler.

Trabzon

KESK Trabzon Şubeler Platformu, Atatürk Alanı’nda bir basın açıklaması yaparak grevli toplu sözleşme talebini dile getirdi. Basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü Muhammet İkinci, AKP iktidarının 12 Eylül’ün açtığı yoldan yürüyerek, ‘İleri demokrasi’ adı altında eski statükonun yerine kendi statükosunu inşa etmeye çalıştığını söyledi.

Hakkari

KESK Hakkari Şubeler Platformu, Hakkari Belediyesi’ne gerçekleştirdiği meşaleli yürüyüşle “grev ve toplu sözleşme hakkı” istedi. Yürüyüşün ardından açıklama yapan KESK Hakkari Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Metin Demirer, AKP politikalarının yoksulluğu ve işsizliği artırdığına işaret ederek toplumun önemli bir kesiminin gelecek endişesi taşıdığını söyledi.

Van

KESK Van Şubeler Platformu, Mavi Plaza İş Merkezi önünden Sanat Sokağı’na yürüdü. Sendika üyeleri, burada meşaleleri yakarak basın açıklaması yaptı. Tüm-Bel-Sen Van Şube Başkanı Nizamettin Bağlan’ın okuduğu açıklamanın ardından oturma eylemi yapıldı.

Ordu

KESK Ordu Şubeler Platformu meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Sırrı Paşa Fidangör Caddesi’nden başlayarak Tahıl Pazarı mevkiine kadar yürüyen KESK’liler adına açıklamayı okuyan Tüm Bel-Sen Ordu Şube Başkanı ve KESK Dönem Sözcüsü Özcan Çelebi, yenilenen 4688 sayılı Sendika Yasası’nın uluslararası ILO normlarına ve uluslararası çalışma hukukuna aykırı olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir – Ankara- Bursa - Mersin

Oda çalışanları kazandı

İstanbul Dişhekimleri Odası Yönetim Kurulu tarafından 'yeniden yapılanma' adı altında işten atılan oda çalışanları ile onlara destek veren arkadaşlarının direnişi kazanımla sonuçlandı. Harbiye'deki oda binası önünde 11 Ekim günü direniş çadırı kuran oda çalışanları 12 Ekim günü oda yönetimiyle kısa süren bir görüşme gerçekleştirdi.

Sabah saatlerinde başlayan ve gün boyu süren İstanbul Dişhekimleri Odası Danışma ve Yönetim Kurulları toplantısından çalışanların işe geri alınması kararı çıktı. Saat 18.00 sıralarında oda çalışanlarıyla biraraya gelen yönetim, çalışanların taleplerini kabul etti. İşe geri dönüş kararı oda çalışanları tarafından büyük bir sevinçle karşılandı. İşten atılan oda çalışanlarından Sevil Aydemir Çetinkaya ve Yeliz Şahin işe geri dönerken işten atılan diğer çalışan ise kendi isteğiyle ayrıldı.

İşten atılmaların ardından DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye olan oda çalışanları 13 Ekim sabahı işbaşı yaptılar.

Sevil Aydemir Çetinkaya ve **Yeliz Şahin** işten atılma süreçleriyle ilgili sorularımızı yanıtladılar.

“İş yükü fazlaydı”

İstanbul Dişhekimleri Odası’nda iki yıldır çalışan **Sevil Aydemir Çetinkaya** işten atılan oda çalışanlarından biri. Odada üye kayıt işlemleri görevini yürüten Çetinkaya aynı zamanda 2,5 aylık hamile.

İki yıl önce, farklı bir üye kayıt sistemini devreye sokmak için işe alındığını söyleyen Çetinkaya, bu sisteme hala geçilemediğini söylüyor.

Dişhekimlerinin üye kayıt işlemleri, nakil, ayrılma, tabela uygunluk belgesi, kimlik kartı, Bağ-Kur evrakları gibi bir dizi üye kayıt işlemini yaptıklarını belirten Çetinkaya odadaki iş yükünün yoğunluğuna dikkat çekiyor. Oda yönetimi kararıyla başlatılan ‘yeniden yapılandırma sistemi’yle odadaki görev tanımlarının belirlenmesinin çalışanları umutlandırdığını ancak bu sürecin sonunda işten atıldıklarını sözlerine ekliyor.

“İşten çıkarma olmayacak demişlerdi”

İşten atılan oda çalışanlarından **Yeliz Şahin** ise 3 yılı aşkın süredir oda bünyesinde çalışıyor. Şahin, işten atılmaya uzanan süreci şöyle anlatıyor: “*Yönetim kurulu, daha önce var olan sorunlarla ilgili bir şey yapamamaktan kaynaklı bir arayış içerisine girdi. Profesyonel bir şirketten yardım alma gereği hissettiler. Bununla ilgili odadaki yapılandırmaya bizi de inandırdılar. Bunun çok daha iyi bir şey olacağını ve bu düzenlemenin herkesi mutlu edeceğini söylediler. Biz de eğitileceğiz, siz de eğitileceksiniz ve işten çıkarmalar kesinlikle olmayacak dediler. Bu yapılandırma sürecinde birebir çalışmadan bahsedildi. Bizi gözlemleyeceklerini, neler yaptığımızı tespit ederek destek yapacaklarını söylediler. Fazla iş yükünü çalışanların üzerinden alacaklarını ifade ettiler. Biz de umutlandık. Odanın hantal bir yapısı var ve biz buna evet dedik. Bunun faturası bize çıkartıldı. Odanın daha az insanla daha az işgücüyle daha çok iş üreteceğine inanmış durumdalar. Bu şirket tüm bunlara bizim yöneticilerimizi inandırmış. Burada aslında bir kitap ismi, kitap ismiyle bir şey yapıyorlar*”

öneren danışmanlık şirketinin bizimle birebir çalışmadan, ne iş yaptığımızı bile bilmeden bunu önermiş olmasıdır. Bizim orada ne kadar bir iş için nasıl bir emek sarfettiğimizi, hangi aşamalardan geçtiğimizin farkında değiller. Biz alınan kararın dışında bırakıldık. Eğer burada bizimle beraber davranılsaydı ve fazla insan çalıştığı konusunda ikna olsaydık biz kendi aramızda hangi arkadaşımızın çıkarılması gerektiğine karar verirdik ama bunların hiçbirini yapılmadı. Şu anda böyle bir fazlalık yok.”

“Kararlılığımızı ifade ettik”

“Biz iş barışını önemsiyoruz. Bazı insanların hasta veya izinli olması diğer işlerin yürümediği anlamına gelmiyordu. Biz bu takım ruhuna inanıyorduk. İnsanların iş yükü fazla. Bazen, gelen bir hekimle 2-3 saat konuşuyor ve onun sorunlarını dinliyorsunuz” diyerek odadaki çalışma koşullarına değinen Şahin, işe geri dönme mücadelesindeki kararlılıklarını şöyle ifade ediyor:

“İlk basın açıklamasını yaparken kararlılığımızı ilan ettik. ‘Bu süreç bizim için başladı’ dedik. ‘Gerçekten bizim ciddiyetimizin farkında mısınız?’ demiştik. Onlar da kendilerinin de aynı şekilde kararlı olduklarını söylediler.”

Eyleme destek

İşten atılan oda çalışanlarına ve onlara destek vermek için iş bırakma eylemi yapan diğer çalışanlara, farklı odaların veya sendikaların çalışanlarından da destek geliyor. Şahin, “Gelenler de çalışma koşullarını biliyorlar. Biz üç kişi çıkarıldık ama arkadaşlarımızın yüzde 90’ı orada. Çalışanların işgüçlerinden başka bir şeyleri yoktur. İşverenin bunu iyi hesaplaması gerekir. Biz birlikte olarak karşı duruyoruz. İş bıraktığımız için içerideki işler yapılmıyor. Gelen üyeler işlerini halledemediği geri dönüyorlar” sözleriyle eylemlerinin etkisini özetliyor.

“Sol-sosyalist değiller”

Şahin, kendini ilerici-sol-sosyalist olarak tanıtan oda yöneticilerine tepki gösteriyor ve bunun doğru olmadığını şu sözlerle anlatıyor:

“Bizim oda yöneticilerimiz sosyalist-sol tabandan geldiklerini söyleyerek kendilerini böyle tanımlıyorlar. Aslında bunun böyle olmadığını biliyorduk. Başka yerlere, direnişlere desteğe gittiler ama bugün bizler de aynı durumdayız.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlıkta parmak hesabı olmaz!

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi, 26 Ağustos 2011 günü Adalet Bakanlığı'na ilişkin 650 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin (KHK) içine gizlenerek çıkarılan **"Tam Gün"** uygulaması ile ilgili bir basın açıklaması yaptı.

Bir buçuk ayını dolduran Tam Gün uygulamasının özellikle onkoloji ve cerrahi branşlarında yol açtığı hasta mağduriyetlerinin devam ettiği bilgisi verildi.

21 Ocak 2010 tarihinde çıkarılan (Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın iptal kararları nedeniyle uygulanamayan) 5947 sayılı Tam Gün Kanunu'nda devlet hastaneleri için altı aylık, tıp fakültesi hastaneleri için bir yıllık geçiş süreci tanımlandığını hatırlatan TTB, 26 Ağustos 2011 tarihli KHK'da ise, muhtemelen yargının verebileceği iptal kararlarını engellemek için, tek bir günlük geçiş süresi bile tanınmadığına dikkat çekti.

Dokuz günlük bayram tatili öncesinde "Yangından mal kaçırır gibi çıkarılan" KHK'nın aynı gün yürürlüğe girdiği söylendi.

Bu nedenle gerek hekimlerin gerekse sağlık kuruluşlarının emeklilik veya istifa nedeniyle doğacak boşluklar, tedavileri sürmekte olan kronik hastalar, verilmiş randevular ve programlanmış ameliyatlara için

düzenleme yapma imkânı bulamadıklarına vurgu yapılan açıklamada bugün yaşanan sıkıntıların bir nedeninin de bu akıl dışı yürürlük tarihi olduğu söylendi.

TTB, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a şu hatırlatmada bulundu:

"1- Hekimler için her bir hasta değerlidir ve her bir hastanın çektiği acı ve ızdırap önemlidir; saygı gösterilmelidir.

2- Tıbbın kurucu atası Hipokrates'in iki bin beş yüz yıl önce söylediği gibi; Primum Non Nocere!

Önce Zarar Verme!

Faydalı olmayı beceremiyorsan da, ÖNCE ZARAR VERME!

Hekimler güvenceli koşullarda tam süre çalışma isterken ve halen sizin istediğiniz koşullarda tam gün çalışan hekimlerin özlük hakları için hiç bir iyileştirme tarafınızdan yapılmazken, güvenceli tam süre çalışma isteyen hekimlerin yaptığı GöREV etkinliğinde "bir kişinin bile burnu kanarsa bu çağrıyı yapanlara hesabını sorarız" yaklaşımınızın bu olayda da aynı duyarlılıkla işlenmesini ve yarattığınız mağduriyetler nedeniyle hakkınızda gereğini yapmanızı beklemekteyiz."

Sağlıkta "tasarruf!"a devam

AKP "sağlıkta tasarruf" adı altında yine sağlık hakkına el uzatıyor. "Terörü bitirmek" demagojisiyle milyar dolarları gözden çıkaran AKP, 35 milyar lirayı aşan sağlık harcamalarını düşürmek gerekçesiyle de emekçilerin canını gözden çıkarıyor.

Öncelikle ilaç kutuları küçültülerek, ödenen ilaç faturası düşürülecek. ilaç kutularında 30 yerine 10 draje yer alacak. Aile hekimlerinin yazdığı reçeteye de 3 TL ödenecek.

Sağlık Bakanlığı ilaç kutularının küçültülmesi için talimat verdi bile. Bununla beraber emekçiler, muayene sonrasında yazdırdığı ilaç karşılığında eczaneden ilacı alırken 3 TL ödeyecek. Daha önce bu ücret sadece devlet, üniversite ve özel hastanelerdeki doktorlara ilaç yazdırılması halinde ödeniyordu.

Türkiye Eczacılar Birliği Başkanı Erdoğan Çolak drajelerin azaltılmasını şöyle değerlendirdi: *"Sadece sağlık alanında tasarrufa yönelik bir olayı gündeme taşımak ya da buradan bir tasarruf sağlamaya yönelik bir atraksiyonda bulunmak çok doğru bir yaklaşım olarak gelmiyor. Çünkü, ilaç kutularının içindeki drajelerin azaltılması bilimsel kavramlarla yapılabilecek bir şey. O yüzden sağlık profesyonellerinin, Sağlık Bakanlığı nezdinde biraraya gelerek bu olayları, bu olguları tartışması ve buna yönelik gerçekten bilimsel bir veri ortaya koyarak bunların gerçekleştirilmesi söz konusu olabilir."*

İşten atmaya öfke

İstanbul'da Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş Sendikası işyeri temsilcilerinden **Muzaffer Mengü** sendikal nedenlerle işten atıldı. 30 Eylül'de sözlü bir şekilde işten çıkartıldığı ve artık işe gelmemesi gerektiği söylenen işyeri temsilcisi için 6 Ekim günü Okmeydanı Hastanesi Başhekimlik önünde kitlesel bir protesto eylemi yapıldı.

Arkadaşlarının işten atılmasına karşı çıkan sağlık işçileri, Mengü tekrar işe alınmadığı takdirde hukuki ve fiili bütün mücadele yöntemlerinin hayata geçirileceğini belirttiler. İşten atılma konusunda taşeron firmayı sorumlu tutan hastane yönetimi suçu daha önce de yaptığı gibi üzerinden atmaya çalışırken, sendika üyeleri işten atılma gerekçesinin işyeri temsilcisinin, üyelerin sorunlarını dile getirmesi ve hak araması olduğunu belirtiyorlar. Eyleme katılan Dev Sağlık-İş Genel Sekreteri Gürsel Kaya ve işten atılan işyeri temsilcisi Muzaffer Mengü'nün birer konuşma yaptıkları eylemde hastane yönetimi uyarıldı.

Kadın doktor kaymakam dövmüş!

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi, görev yaptığı Diyarbakır'ın Kocaköy ilçesinin kaymakamı tarafından darp edilen Dr. Bahar Tekin'in "kaymakamı yaralamak ve hakaret suçlarından" yargılanmasıyla ilgili olarak 11 Ekim günü bir basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısında, sağlık alanında şiddetin boyutları değerlendirildi ve tüm sağlık çalışanları 25 Ekim'de Diyarbakır'da gerçekleştirilecek davada Dr. Bahar Tekin'e destek vermeye çağrıldı. TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ı da, 25 Ekim'deki duruşmaya katılmaya ve Dr. Bahar Tekin ile dayanışmaya çağırıldı.

Tekin hakkında hazırlanan iddianameden çeşitli

pasajların aktarıldığı açıklamada Sağlık Bakanlığı müfettişlerinin inceleme sonucunun merakla beklendiği dile getirildi.

18-20 Kasım'da TTB'nin de yer aldığı çok sayıda kurumca düzenlenecek Sağlık Çalışanlarının Sağlığı Kongresi'nin bu konuyu da inceleyeceğinin duyurulduğu açıklamada şu öneri getirildi: *"25 Ekim'de bütün Türkiye'de sağlık çalışanları öğlen sağlık kuruluşlarında bir araya gelerek açıklama yapsınlar. 25 Ekim 2011 tarihinde Diyarbakır'daki Bahar Tekin duruşmasına Sayın Bakan da gelsin, biz orada olacağız, davayı birlikte izleyelim ve meslektaşımızla dayanışma içerisinde olalım; hiç olmazsa bu adımı atalım."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BEDAŞ'ta direniş çadırı kuruldu

BEDAŞ'ta Eylül ayının başında işten atılan Enerji Sen üyesi 123 işçi, BEDAŞ Genel Merkezi önünde 10 Ekim günü direniş çadırı kurdu. İşçiler hergün 8.00-17.00 saatleri arasında direniş çadırında olacaklar.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan işçiler, Enerji-Sen pankartı arkasında BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdü. İşçiler BEDAŞ önünde polis barikatıyla karşılaşırken, bir süre oturma eylemi yaparak polisin tutumunu protesto ettiler. İşçilerin kararlılığı üzerine barikat kaldırıldı ve direniş çadırı kuruldu.

Burada Enerji-Sen Genel Başkanı Kamil Kartal tarafından bir açıklama yapıldı. BEDAŞ'ın, işçileri sendikalı oldukları için geri almak istemediğini belirten Kartal, Çalışma Bakanlığı'nın raporuna atıfta bulundu. Rapora göre 1750 taşeron işçisinin asıl işverenin BEDAŞ olduğuna dikkat çekerek, işçilerin alt işverende çalışmasının yasadışı olduğunu dile getirdi. BEDAŞ tarafından bu uygulamanın devam ettirilmesine tepki gösterdi. Kartal, işçiler işe alınana kadar direnişin süreceğini belirtti.

Savranoglu patronu çaresiz

Savranoglu patronunun sürgün dayatmasına boyun eğmeyerek hayatlarını ve direnişlerini Tuzla'ya taşıyan Deri-İş üyesi işçilerin sendikal örgütlenme ve yaşam mücadelesi sürüyor.

İzmir Menemen'de kurulu fabrikada çalışırken sendikaya üye olan ve fabrikanın kapatılması tehdidiyle İstanbul Tuzla'daki Kampana Deri fabrikasına sürgün edilen işçiler haklarını söküp almak için kararlılar.

3 Ekim sabahı Tuzla'ya gelerek Savranoglu Ailesi'ne ait Kampana Deri'de işbaşı yapan işçiler, patronun "dayanamazlar, geri dönerler" beklentisini boşa çıkardılar. Tuzla'ya geldikleri ilk gün barınacak yer talebiyle fabrikeyi terk etmeme eylemi başlatan işçiler bu talepleri karşılanmayınca sendikaları tarafından Orhanlı'da tutulan dairelere yerleştirildiler. Üretimin oldukça düşük düzeyde olduğu fabrikaya her gün gelerek Savranoglu patronuna kararlılıklarını gösteren 38 işçi, ayak oyunlarını da boşa çıkartıyorlar.

Patron çaresiz

İşçilerin kararlılığı karşısında çaresiz kalan Savranoglu patronu ise zor durumda. Menemen'deki fabrikeyi başka bir ad altında tekrar faaliyete sokmak isteyen patronun girişimleri sürüyor. Deri-İş Sendikası ise, patronun bu girişimlerini engellemek için çalışmalar yürütüyor. Menemen'deki fabrikanın yerinin sanayi bölgesi olmadığı ve burada üretim yapılamayacağını yetkililere iletmek amacıyla İzmir Büyükşehir Belediyesi'yle çeşitli görüşmelerde bulundu. Sendika, bu girişimlerinden de sonuç alamazsa Çevre Bakanlığı düzeyinde başvurularda bulunacak.

Diğer yandan Tuzla'daki Kampana Deri'de sendikaya üye oldukları için işten atılan Deri-İş üyesi işçiler de direniş çadırındaki bekleyişlerine devam ediyorlar. Savranoglu işçileriyle sürekli beraber ve iletişim halinde olan işçiler mücadele etmekte kararlılar.

Kızıl Bayrak / Tuzla

İngiliz sermayeli Tesco-Kipa'nın Türkiye'deki mağazalarında örgütlenme mücadelesini sürdüren Tez-Koop-İş Sendikası, 6 Ekim günü İstanbul Kurtköy'deki Kipa mağazası önünde eylemdeydi. Tesco'nun yetki itirazları ve ayak oyunlarının protesto edildiği eyleme çeşitli sendikalar da destek verdi.

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileri ile Birleşik Metal-İş üyesi GEA işçilerinin de katıldığı eylemde TÜMTİS üyesi UPS işçileri ve Deri-İş üyesi Kampana işçileri de sınıf dayanışmasını gösterdi.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Türk Metal, Harb-İş, Tez-Koop-İş 1, 2, 3 No'lu Şubeler, Yol-İş 1, 2 No'lu Şubeler, Petrol-İş 1 No'lu Şube ve Demiryol-İş Sendikası'nın yöneticileri de eyleme destek verdi.

Serdaroğlu: Haklı olan biziz ve kazanacağız

Eylemde söz alan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise şöyle konuştu: "Onlar Kipa'da çalışan kasiyere düşman, onlar fabrikalarda çalışan metal işçilerine düşmandırlar. Bizler aynı saldırılara maruz kalıyoruz. Bu ülkede işçiler sendikal haklarını

kullanmak istedikleri için işten atılıyorlar. Kolluk güçleri işverenlerin talimatları ile hareket ediyorlar. GEA işvereni Emniyet Müdürlüğü'ne 10 bin TL'lik elektrikli malzeme veriyor. Karşılığında kolluk güçleri işçilere baskı uyguluyor. Bizler güçlerimizi birleştirmek zorundayız. Haklı olan biziz ve kazanacağız."

Basın açıklamasını okuyan Tez-Koop-İş İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkara Över, Tesco'nun sendikal mücadeleyi, işçiler arasındaki birlik ve beraberliği bozmak ve toplu iş sözleşmesi sürecini geciktirmek için zaman kazanmaya çalıştığını dile getirdi.

Açıklamanın devamında, işverenin sendika üyelik fişlerinin uydurma imzalarla düzenlendiğine dair ihbarlar aldığı iddiasıyla Cumhuriyet Savcılığı'na başvuru yaptığı belirtildi. Açıklamada "Uyduruk imzalı üyelik fişleri komplosu, üyelerimizin sabır ve morallerine karşı girişilen tehlikeli bir oyundur. Tez-Koop-İş Sendikası'nın örgütlülüğüne, mücadele tarihine ve itibarına leke sürmeye çalışanlar, karşılarında tüm Tez-Koop-İş üyelerini ve emek camiasının onurlu temsilcilerini bulurlar" denildi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

“İmpo’ya sendika girene kadar buradayız!”

Direnişlerinin 12. gününde, işten atılan işçilerle çalışma koşulları ve mücadeleleri üzerine konuştuk.

- İmpo Motor ne üzerine çalışıyor? Fabrika ile ilgili bilgi verir misiniz?

İmpo Motor fabrikası 232 işçinin çalıştığı bir fabrikadır. Fabrika bu seneye kadar %100 yerli sermayeliydi. Şimdi ise fabrikanın %80’ini Amerikalılar aldı. Alan şirketin adı Franklin Elektrik. Dünyanın en büyük motor üreticisi olduğu söyleniyor. İrlanda, Almanya, Fransa, Çekoslovakya, Uzak Doğu ve birçok yerde üretim tesisleri olduğu söyleniyor. Fabrikada 13 bölüm var ve tek vardiya olarak çalışıyoruz. Sadece CNC bölümü 08.00-17.30 ve 17.30-03.30 olmak üzere iki vardiya çalışıyor. Genellikle işlerimiz yoğun oluyor. Ancak sezon bitiminde, çok kısa bir süre işlerin azaldığı oluyor.

- Çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- Fabrikada çoğumuz asgari ücret alıyoruz.

Çalışanların yarısından çoğu bu ücrette çalışıyor. Yani maaşlarımız çok düşük. İşçilerin %70’inin kredi ve kredi kartı borcu var. Bu örgütlenme çalışmamızdaki en büyük engelimizdi. İşçiler işten atılmaktan ve borçlarını ödeyememekten korkuyorlardı. Şöyle bir olay yaşadık onu anlatmak istiyoruz. İşten atılan bir arkadaşımız bölümde ustaydı. Gidip kendi bölümündeki işçiler için ek zam istedi. Müdür de “Ben normal zammı zor veriyorum. Sen gelip ek zam istiyorsun” dedi ve reddetti. Arkadaşımız ikinci kez müdüre tekrar gittiğinde zorla %2 (10 TL) zam alabildi. Normal zammımız %8’di. Yani ücretlerimiz çok düşük. Gidip zam istediğimizde müdür bize şöyle söylüyor: “Sizin aldığınız para size yeter. Siz parayı harcamayı bilmiyorsunuz. Sigarayı bırakın paranız yeter.”

“Form Mukavva direnişçilerinden etkilendik”

- Sendikal çalışma nasıl başladı?

- Fabrika Amerikan şirketine satıldığında ‘ne olacağız’ endişesi hepimizi sardı. Bundan sonra çareler aramaya başladık ve iş güvencesinin örgütlenmekten geçtiğini anladık. Öncelikle şunu söylemek istiyoruz. Tam karşımızda Form Mukavva fabrikası var. Onlar sendikalaşmıştı ve fabrika önünde bekliyorlardı. Biz de onlardan etkilendik. Fabrikada birbirimizle sendikayla ilgili konuşmaya çok korkuyorduk. Birkaç arkadaş birbirimize zarf atmaya başladık. Bir süre sonra baktık ki, aynı şeyleri düşünüyoruz. Biz de sendika çalışmasına başladık. Sendikalaşmaya başlamadan önce iyi bir araştırma yaptık ve Birleşik Metal-İş Sendikası’nı seçtik. Neden DİSK diye sorarsanız? Çünkü DİSK’in işçiye, emeğe daha çok değer verdiğini daha çok sahip çıktığını ve işçileri satmadığını öğrendik. Bu yüzden DİSK’i tercih ettik.

Sendika çalışmasına Ağustos ayında başladık ve bu çalışmayı 2 ayda tamamladık. 232 işçi arkadaşımızın 150’si sendikaya üye oldu. Patronun ilk saldırısı, biz işin başını çeken 6 işçiye işten atmak oldu.

“Birlik ve dayanışmamız tam”

- Şu an süreciniz ne aşamada bahsedebilir misiniz?

- Sayısal çoğunluğu sağlamış durumdayız. Yetki başvurumuzu yaptık ve bu hafta bakanlıktan yazı gelmesini bekliyoruz. Bu hafta Genel Örgütlenme Sekreterimiz Özkan Atar buraya gelecek. Şu an işten atılmalar durmuş durumda. Biz 12 gündür fabrika kapısı önünde 08.00-17.30 arası bekliyoruz. İçerideki arkadaşlarımız sabah işe başlarken, öğlen yemeğinde ve paydosta yanımıza geliyorlar. Moralimiz iyi, birlik ve dayanışmamız tam, içeride çalışan arkadaşlarımıza baskı yapılmıyor, sessiz bir bekleyiş var. İlerde neler olacağı bu hafta bakanlıktan gelecek yazıdan sonra netleşecek ve eylemliliklerimiz ona göre planlanacak. Ayrıca haftasonu yapılan Ankara mitingine de katıldık. O kadar çok otobüsü hiçbir arada görmemiştik. Umarım hükümet lafımızı dinler.

- Destek ve dayanışma nasıl?

Buralardan fabrika olarak çok desteğe gelen yok. Sanayide gezen insanlardan yanımıza gelenler oluyor. Form Mukavva işçileri geliyor. Onlar da sendikalaşmıştı ve halen mahkeme süreci sürüyor. Schnieder Elektrik işçileri geldi. Birçok işçi arkadaşımızı tanıdık, özellikle Ankara mitinginde çok işçi ile tanıştık. Sendikamız aracılığıyla yine Torbalı’da bulunan sendikamız üyesi Polkima fabrikası işçileriyle tanıştık. Öğlen yemeklerimizi Polkima’da yiyoruz. Ayrıca bizimle aynı zamanda sendikalaşan ve Birleşik Metal’e üye olan Çiğli Organize’deki HMS Makine işçileriyle facebook’tan yazışıyoruz. Bize desteklerini iletiyorlar, yüz yüze tanışma şansımız olmadı. Sendikamız bize sahip çıkıyor. İşe iade davalarımız vs. her şeyimizle ilgileniyor.

► İmpo Motor’da direniş

İzmir’de faaliyette bulunan ABD sermayeli dünya devi Franklin Electric’e bağlı İmpo Motor Pompa San. Tic. Aş. işyerinde çalışan işçiler DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendi.

Fabrikada üye çoğunluğunu sağlayarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yetki tespit başvurusunda bulunan sendika, 30 Eylül 2011 tarihinde işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Sendikal örgütlenmeyi engellemek ve işçilere gözdağı vermek amacıyla 6 işçiye işten atan patron, Birleşik Metal-İş’e üye olan işçileri sendikadan istifaya zorluyor. İşten atılan işçiler ise fabrika önünde direnişe başladı.

Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu, İmpo Motor Pompa’daki haklı mücadelesini sonuna kadar sürdüreceğini duyurdu.

“İşçiler hakkını aramak için bu yola koyulmalı”

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

Biz sendikaya 150 kişi üye olduk ama içeride bizim gibi düşünen en az 40 işçi arkadaşımız daha olduğunu biliyoruz. Biz çok güçlüyüz. Bu işe başlarken işçi arkadaşlarımızın korkacağını düşündük ama bizi çok şaşırttılar. Her fırsatta yanımızdalar, hiç korkmuyorlar. 40 işçi arkadaşımızın da korkmamasını istiyoruz.

Biz buradayız. 6 kişi işten atıldık, ekmeğimizden olduk. 6 kişi kapı önünde bekliyoruz. Biz işe dönsek de, dönmsek de, yağmur-çamur-kar da olsa, biz buradayız. Sendika bu fabrikaya girene kadar da burada olacağız. Biz biliyoruz ki, eğer biz burada beklemeyip evimize gitmiş olsaydık daha çok işçi arkadaşımız işten atılırdı. Biz direndiğimiz için daha fazla işçi atılmıyor. Bizim en büyük destekçimiz içeride çalışan arkadaşlarımızdır. Onlar bize, biz onlara moral ve güç veriyoruz. Son olarak bütün işçilere şunu söylemek istiyoruz; madem patronlar birlik oluyorlar, bütün işçiler de hakkını aramak için bu yola koyulmalı. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın demeyi bir kenara bırakmalıdır artık.

Kızıl Bayrak / İzmir

Burjuva demokrasi v

Kautsky'nin öylesine tiksiniç bir biçimde karmakarışık ettiği sorun, gerçeklikte kendini şöyle gösterir.

Mantık ve tarih ile alay etmedikçe, ayrı ayrı *sınıflar* varolduğu sürece “arı demokrasi”den değil, ama yalnızca *sınıfsal* demokrasiden söz edilebileceği açıktır (“arı demokrasi”nin yalnızca ne sınıflar savaşımından ne de devletin niteliğinden herhangi bir şey anlayan *bilisiz* bir formül olmakla kalmadığını, ama bomboş bir formül de olduğunu söyleyelim ayrıca içinde, çünkü komünist toplumda, dönmüş ve bir alışkanlık durumuna gelmiş demokrasi *sönecek*, ama hiçbir zaman “arı” bir demokrasi olmayacaktır).

“Arı demokrasi”, işçileri aldatmaya çalışan liberalin uydurma bir sözünden başka bir şey değildir. Tarih, feodalitenin yerini alan burjuva demokrasi ile, burjuva demokrasinin yerini alan proleter demokrasiyi bilir.

Kautsky'nin, burjuva demokrasinin ortaçağa göre bir ilerlemeyi gösterdiği, ve burjuvaziye karşı savaşımında burjuva demokrasiden yararlanmanın proletaryanın zorunlu görevi olduğu gerçeğini “tanıtlamak” için onlarca sayfa ayırması, gerçekte işçileri aldatmaya yönelik liberal bir gevezeliğin ta kendisidir. Yalnızca uygar Almanya’da değil, ilkel Rusya’da da herkesin bildiği bir şeydir bu. Kautsky, *salt* güncel demokrasinin, yani *kapitalist* demokrasinin *b u r j u v a* niteliğinden *ustaca sıyrılmak ereğiyle*, işçilerin gözünü “ustaca” boyuyor, herkese yukardan bakarak, Weitling’den, Paragnay Cizvitleri’nden ve başka birçok şeyden söz ediyor.

Marksizmden, Kautsky, liberaller için, burjuvazi için kabul edilebilir olanı (ortaçağın eleştirisi, genel olarak kapitalizm ve özel olarak kapitalist demokrasinin tarihsel bakımdan ilerici rolü) alıyor; marksizmden burjuvazi için *kabul edilmez* olanı (burjuvazinin ortadan kaldırılması için ona karşı proletaryanın devrimci zoru) atıyor, susarak geçiştiriyor, silikleştiriyor. İşte bu yüzden de, öznel inançları ne olursa olsun, nesnel konumu bakımdan, Kautsky ister istemez bir burjuvazi uşağı olarak ortaya çıkıyor.

Burjuva demokrasi, ortaçağa göre büyük bir tarihsel ilerleme oluşturmakla birlikte, her zaman dar, güdük, düzmece, ikiyüzlü bir demokrasi, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak ve bir aldatmaca olarak kalır, -kapitalist rejimde başka türlü olamaz. “Marksist Kautsky”nin anlamadığı şey de, işte marksist öğretinin büyük yapıcı ögesi olan bu gerçektir. Bu -temel- sorunda, Kautsky, her burjuva demokrasiyi zenginler için bir demokrasi durumuna getiren koşulların bilimsel bir eleştirisini yapacak yerde, burjuvaziden hiçbir “nezaket”i esirgemez.

İlkin bilginler bilgini Bay Kautsky’ye, Marx ile Engels’in, yorumcumuzun (burjuvaziye yaranmak için) utanç verici bir biçimde “unutmuş” bulunduğu teorik bildirimlerini anımsatalım; sonra konuyu en anlaşılır bir biçimde açıklayacağız.

Yalnız ilkçağ devleti ile feodal devlet değil, ama “modern temsili devlet de ücretli emeğin sermaye tarafından bir sömürü aletidir” (devlet konusundaki yapıtında Engels).⁽¹⁾ “Devlet, savaşımında, devrimde, düşmanlarının zorla bastırılması için zorunlu olarak

kullanılan geçici bir kurumdan başka bir şey olmadığından, özgür bir halk devletinden söz etmek elbette saçmadır: Proletarya bir devlet *gereksinimi* duydukça, bunu hiç de özgürlük için değil, ama düşmanlarını bastırmak için duyacaktır. Ve özgürlükten söz etmek olanaklı bir duruma geldiği gün de, devlet, devlet olarak varolmaktan çıkar” (Engels, Bebel’e mektup, 28 mart 1875). “Devlet bir sınıfın bir başka sınıf tarafından ezilmesi için bir makineden başka bir şey değildir, ve bu, krallıkta olduğu denli, demokratik cumhuriyette de böyledir” (Engels, Marx’ın *İç Savaş*’ına önsöz).⁽²⁾ Genel oy “işçi sınıfının olgunluk derecesini ölçmeyi sağlayan göstergedir. *Güncel devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz, hiçbir zaman da olmayacaktır*” (devlet konusundaki yapıtında Engels)⁽³⁾ Kautsky, bu tezin, burjuvazi için kabul edilebilir bir nitelik taşıyan birinci bölümünü en bıktırıcı bir biçimde yineleyip duruyor. Ama, bizim altını çizdiğimiz ve burjuvazi için kabul edilir olmayan ikinci bölüme gelince, döneK Kautsky onun sözünü bile etmeden geçiyor!). “Komün parlamenter bir örgenlik değil, ama aynı zamanda hem yasamacı hem de yürütmeci, etkin bir gövde olacaktı... Genel oy hakkı, her üç ya da altı yılda bir, halkı parlamentoda yönetici sınıfın hangi üyesinin temsil edeceği ve ayaklar altına alacağını (*ver-und zertreten*) kararlaştıracak yerde, tıpkı kendi işi için işçi ve yönetim personeli arayan herhangi bir işverene hizmet eden bireysel seçim hakkı gibi, komünler biçiminde örgütlenmiş-halka hizmet edecekti” (Paris Komünü konusundaki yapıtı *Fransa’da İç Savaş*’ta Marx).⁽⁴⁾

Büyük bilgin Bay Kautsky’nin iyi bildiği bu tezlerin her biri onun suratına iner, onun dönekliliğini ortaya koyar. Tüm broşüründe, Kautsky bu gerçeklerin en küçük bir anlayışını göstermez. Baştan sona marksizme bir sövgüdür bu broşür!

Çağdaş devletlerin temel yasalarını alın, onların yönetimlerini alın, toplanma ya da basın özgürlüğünü alın, “yurttaşların yasa karşısında eşitliği”ni alın, burjuva demokrasinin her dürtüst ve bilinçli işçi tarafından iyi bilinen ikiyüzlülüğünü her adımda göreceksiniz. “Düzenin bozulması durumunda”, ama aslında sömürülen sınıfın kendi kölelik durumunu “bozması” durumunda, ve hele kölece davranmama gibi bir hevesi de varsa bu sınıfın anayasasında burjuvazinin işçilerin üzerine asker sürmesine, sıkıyönetim ilanına vb. izin veren dolambaçlı yollar ya da kısıtlamalar bulunmayan, en demokrasi da içinde, hiçbir devlet yoktur. Kautsky burjuva demokrasiyi utanmadan allayıp pulluyor; örneğin en demokrat ve en cumhuriyetçi Amerika ya da İsviçre burjuvalarının, grevdeki işçilere karşı ne yaptıkları üzerine ağzından tek söz çıkmıyor.

Oh! Bilge ve bilgin Kautsky bu konuda hiçbir şey demiyor. Bu konuda susmanın bir alçaklık olduğunu, bu çok bilgili siyasal adamı anlamıyor. İşçilere çocuk masalları, örneğin demokrasinin “azınlığın korunması” demek olduğunu anlatmayı yeğ tutuyor. İnanılmaz, ama böyle! Yıl İsa’dan sonra 1918, evrensel emperyalist insan kırımının beşinci yılında, dünyanın bütün “demokrasi”lerinde, enternasyonalist azınlıklar (yani Renaudel ve Longuetler, Scheidemann ve Kautskyler, Henderson ve Webbler vb. gibi sosyalizme alçakça

ihnet etmemiş olan azınlıklar) boğazlanırken, bilgin Bay Kautsky, tatlı bir sesle “azınlığın korunması”nı açıkça övüyor. İsteyen herkes, Kautsky’nin broşürünün 15. sayfasında bunu okuyabilir. Ve 16 sayfada bu bilgin ... kişi, size İngiltere’de XVIII. yüzyıl Whigleri ile Torylerinden söz edecektir!

Ey derin bilgi! Ey burjuvazi karşısındaki incelmış uşaklık! Ey kapitalistler karşısında dalkavukluk etme ve onların elini ayağını öpmenin uygarcası! Eğer ben Krupp, Scheidemann, Clemenceau ya da Renaudel olsaydım, Bay Kautsky’ye milyonlar öder, onu içten olmayan sevgilerden bağışık tutar, işçilerin karşısında onu göklere çıkarır, “sosyalizm”in Kautsky denli “saygıdeğer” kişilerle kurulacak “birlik”ini öğütlerdim. Proletarya diktatörlüğüne karşı broşürler yazmak, İngiltere’deki XVIII. yüzyıl Whigleri ile Torylerinin öyküsünü anlatmak, demokrasinin “azınlığın korunması” demek olduğu yolunda güvence vermek ve Birleşik Devletler “demokratik” cumhuriyetindeki enternasyonalistlerin *öldürülmeleri* konusunda susmak, burjuvaziye uşaklık değil midir bütün bunlar?

Bilgin Bay Kautsky “ıvır zıvır” bir şeyi, yani burjuva demokrasinin egemen partisinin, azınlığın savunulmasını yalnızca bir başka *burjuva* partiye verdiğini; oysa proletaryanın payına her *ciddi, derin, temel* sorunda, “azınlığın korunması” yerine, sıkıyönetimin ya da insan kırımlarının düştüğünü -herhalde beklenmedik bir biçimde- “unutmuş”. *Demokrasi ne denli gelişmişse, burjuvazi için derin ve tehlikeli bir siyasal anlaşmazlık durumunda, insan kırımı ya da iç savaşa o denli yakındır*. Bilgin Bay Kautsky, cumhuriyetçi Fransa’daki Dreyfus davası, demokratik Amerika Cumhuriyetinde zencilerin ve enternasyonalistlerin linç edilmesi, demokratik İngiltere’deki İrlanda ve Ulster örneği,⁽⁵⁾ demokratik Rus cumhuriyetinde 1917 nisanında bolşeviklere karşı düzenlenen kovuşturmalar ve insan kırımları dolayısıyla, burjuva demokrasinin bu “yasa”sını inceleyebilirdi. Bu örnekleri özellikle yalnızca savaş zamanından değil, ama savaş öncesinden, barış zamanından da seçtim. İyilik taslayan Bay Kautsky, XX. yüzyılın bu olgularına göz yummak, ve buna karşılık, işçilere XVIII. yüzyıl Whigleri ile Toryleri üzerine şaşılacak derecede yeni, dikkate değer derecede ilginç, son derece öğretici, inanılmaz derecede önemli şeyler anlatmaktan hoşlanıyor.

Burjuva parlamentoyu alın. Bilgin Kautsky’nin, demokrasi *ne denli* gelişmişse, borsa ve bankacıların da burjuva parlamentoları *o denli* egemenlikleri altına aldıklarının söylendiğini hiç duymamış olması kabul edilebilir mi? Bundan burjuva parlamentarizminden yararlanmak gerekmediği sonucu çıkmaz (ve 1912’den 1914’e değin IV. Duma’daki tüm işçi grubunu biz kazandığımıza göre, bolşevikler ondan büyük bir olasılıkla dünyanın herhangi bir başka partisinden daha iyi yararlanmışlardır). Ama bundan, burjuva parlamentarizminin *tarihsel bakımdan sınırlı ve görece niteliğini*, Kautsky’nin yaptığı gibi, ancak bir liberalin unutabileceği sonucu çıkar. En demokratik burjuva devlette, ezilen yığınlar, kapitalistlerin “demokrasi”si tarafından ilan edilmiş olan *saymaca* eşitlik ile, proleterleri *ücretli köleler* durumuna getiren binlerce

proleter demokrasi

gerçek kısıtlama ve kurnazca oyun arasındaki bas bas bağırın çelişkiyi aralıksız karşılarında bulurlar. Kapitalizmin kokuşmuşluğu, yalanı, ikiyüzlülüğü üzerine yığınların gözünü de işte bu çelişki açar. Sosyalizm ajitator ve propagandacılarının, yığınları devrime *hazırlamak için* onlar karşısında durmadan sergiledikleri şey de, işte bu çelişkidir! Ve devrimler çağı *başladığı* zaman da, Kautsky ona sırtını dönüyor ve *can çekişen* burjuva demokrasinin güzelliklerini açıkça övmeye koyuluyor.

Sovyetler iktidarının biçimlerinden biri olduğu proleter demokrasi, nüfusun engin çoğunluğunun ta kendisi yararına, sömürülenler ve emekçiler yararına, demokrasiyi dünyanın hiçbir yerinde olmadığı denli geliştirmiş ve yaymıştır. Kautsky'nin yaptığı gibi, diktatörlük iki sayfacık ve "arı demokrasi"ye onlarca sayfa ayırmak, demokrasi üzerine koca bir broşür yazmak, *ve bunu belirtmemek*, olguları gerçek bir liberal olarak adamakıllı çarpıtmak demektir.

Dış siyaseti alın. En demokratik olanı da içinde, dış siyasetin açıkta yürütüldüğü hiçbir burjuva ülke yoktur. Yığınlar her yerde aldatılır; Fransa, İsviçre, Amerika, İngiltere gibi demokratik ülkelerde, aldatmaca öbür ülkelerdekenden yüz kez daha büyük ve incedir. Sovyetler iktidarı dış siyasetin gizlilik örtüsünü devrimci bir biçimde kaldırdı. Soygun savaşları ve "etki alanlarının paylaşımı" (yani dünyanın kapitalist soyguncular tarafından paylaşımı) konusundaki gizli antlaşmalar çağında, bu olgunun *çok büyük* bir önem taşımaya, barışın, on milyonlarca insanın yaşam ya da ölümünün buna bağlı olmasına karşın, Kautsky bunu hiç görmemiştir, bu konuda hiçbir şey söylemez.

Devlet örgütüne bakın. Kautsky, seçimlerin (Sovyet Anayasasında) "dolaylı" olduklarını saptamaya değin, "ayrıntı"lardan öfkesini alıyor, ama sorunun özünü görmüyor. Devlet aygıtının, devlet makinesinin *sınıfsal* niteliğini görmüyor. Burjuva demokraside, -"arı" demokrasi ne denli gelişmişse, o denli ustalık ve etkin-bin türlü oyunla, kapitalistler yığınları ülke yönetimine katılmaktan, toplanma, basın özgürlüğünden vb. *uzaklaştırırlar*: Dünyada *ilk* (kesinlikle söylemek gerekirse ikinci, çünkü Paris Komünü de aynı şeye başlamıştı) Sovyetler iktidarı yığınları, özellikle *sömürülen* yığınları, hükümete çağırıyor. Bin türlü engel emekçi yığınların burjuva parlamentoya katılmasını *köstekler* (burjuva parlamento, burjuva bir demokraside, büyük sorunları *hiçbir zaman çözmez*; bu sorunlar borsa tarafından, bankalar tarafından çözülürler). Ve işçiler, burjuva parlamentonun onlar için *yabancı* bir örgenlik, proletaryanın burjuvazi tarafından bir *ezme aleti*, düşman bir sınıfın, sömürücü bir azınlığın örgenliği olduğunu çok güzel bilir ve sezer, görür ve kavrurlar.

Sovyetler, emekçi ve sömürülen yığınların, devleti kendi başlarına örgütlenme ve onu her araçla yönetme olanağını *kolaylaştıran* dolaysız örgenlikleridir. Bu durumda o, büyük işletmeler içinde en iyi birleşmiş olma üstünlüğünden yararlanan, emekçiler ve sömürülenler öncüsünün, kentler proletaryasının ta kendisidir; en büyük seçme ve seçilenleri denetleme kolaylığına o sahiptir. Sovyet örgütü, bütün emekçiler ve sömürülenlerin, kendi öncüleri olan proletarya çevresinde birleşmesini kendiliğinden *kalaylaştırır*. Eski

burjuva aygıt, -bürokrasi, servet, burjuva eğitim, ilişkiler vb. ayrıcalıkları (burjuva demokrasi ne denli gelişmişse, bu gerçek ayrıcalıklar da o denli çeşitlidir),- bütün bunlar Sovyet rejiminde ortadan kalkmış bulunur. Basimevleri ve kağıt burjuvazinin elinden alındığı için, basın *özgürlüğü bir ikiyüzlülük olmaktan* çıkar. En iyi yapılar, saraylar, köşkler, konaklar vb. için de durum böyledir. Sovyet iktidarı bu yapıların en iyilerinin binlercesini bir anda sömürücülerin ellerinden aldı; ve onsuz demokrasinin bir aldatmaca olduğu yığınlar için toplanma hakkını, işte böylece *bir milyon kez* daha "demokratik" bir duruma getirdi. Yerel olmayan Sovyetler için yapılan dolaylı seçimler, yerel vekilini en kısa zamanda geri çağırma ya da onu en kısa zamanda genel Sovyetler kongresine gönderme olanağına sahip olmanın önem taşıdığı yoğun bir yaşam döneminde, Sovyetler kongrelerini kolaylaştırır, *tüm* aygıtı daha ucuz, daha hareketli, işçilere ve köylülere daha açık bir duruma getirir.

Proleter demokrasi, herhangi bir burjuva demokrasiden *bir milyon kez* daha demokratiktir; Sovyetler iktidarı, burjuva cumhuriyetlerin en demokratiklerinden bir milyon kez daha demokratiktir.

Bunu görmemek için, ya burjuvazinin bilinçli uşaklığında, ya da siyasal bakımdan ölmüş, tozlu burjuva kitaplar ardında, canlı gerçekliği görmekte yeteneksiz, burjuva demokratik önyargılar iliklerine değin işlemiş ve, bundan ötürü, nesnel olarak burjuvazinin bir uşağı durumuna gelmiş biri olmak gerekiyordu.

Bunu görmemek için, sorunu *ezilen* sınıflar açısından *koymakta* yeteneksiz olmak gerekiyordu:

En demokratik burjuva ülkeler arasında, *sıradan* işçinin, *ortalama* işçinin, ortalama *tarım ücretlisi* ya da genel olarak kırlar yarı-proleterinin (yani ezilen yığının, nüfusun büyük çoğunluğunun temsilcilerinin), aşağı yukarı da olsa, en iyi yerlerde Sovyet Rusya'daki denli büyük bir toplantı düzenleme *özgürlüğünden*, düşüncelerini açıklamak, çıkarlarını savunmak için o denli büyük bir geniş basimevlerine ve en iyi kağıt stoklarına sahip olma *özgürlüğünden*, devleti yönetmeye ve "uygun yasalar koyma"ya kendi sınıfından adamları o denli büyük bir çağırma *özgürlüğünden* yararlandığı bir tek ülke var mıdır dünyada?

Bay Kautsky'nin, herhangi bir ülkede, bin üzerinden, bir kez bilgi edindikten sonra bu soruya verilecek yanıt konusunda duraksayacak bir tek işçi ya da tarım ücretlisi bulabileceğine inanmak gülünç olurdu. İçgüdüsel olarak burjuva gazeteler tarafından itiraf edilen gerçek kırıntılarını iştirerek, tüm dünya işçileri, Sovyetler cumhuriyetinde açıkça onda *proleter* demokrasiyi, en iyisi de içinde, her burjuva demokrasinin gerçekte olduğu gibi zenginler için demokrasiyi değil, ama *yoksullar için demokrasiyi* gördüklerinden, Sovyetler Cumhuria'nda *proleter* demokrasiyi *yaşadıklarını* görüyorlar.

Biz, burjuva memurlar, burjuva parlamenterler, burjuva yargıçlar tarafından yönetilebiliriz (ve bizim devletimiz "yönetilir"). İşte, en demokratikleri de içinde, bütün burjuva ülkelerdeki ezilen sınıflardan on milyonlarca ve yüz *milyonlarca insanın yaşam*

deneyleri sayesinde öğrendikleri, her gün duyup algıladıkları yalın, açık, söz götürmez gerçek.

Oysa Rusya'da bürokratik aygıt tamamen yıkılmış, onda taş üzerinde taş bırakılmamış, bütün eski yüksek görevli memurlar kovulmuş, burjuva parlamento dağıtılmıştır; ve özellikle işçiler ve köylülere *çok daha erişilebilir* bir temsil hakkı verilmiştir; memurların yerine *onların* Sovyetleri geçmiş, ya da *onların* Sovyetleri memurların üstüne konmuştur; yargıçları

seçenler de *onların* Sovyetleridir. Sovyetler iktidarının, yani proletarya diktatörlüğünün bu biçiminin, burjuva cumhuriyetlerinin en demokratiklerinden bir milyon kez daha demokratik olduğunu bütün ezilen sınıfların kabul etmeleri için, tek başına bu olgu yeter.

Her işçi için anlaşılır ve açık bir şey olan bu gerçeği Kautsky anlamıyor, çünkü o şu soruyu sormayı "unutmuş"tur: *Hangi sınıf için* demokrasi? O "arı" (yani sınıfsız mı? yoksa sınıflar dışı mı?) demokrasi açısından düşünüyor. Bir Shylock gibi tartışıyor o: "Yarım kilo insan eti", başka hiçbir şey değil. Tüm yurttaşların eşitliği yoksa, demokrasi de yoktur.

Bilgin Kautsky'ye, "marksist" ve "sosyalist" Kautsky'ye şu soruyu sormak zorundayız:

Sömürülen ile sömürücü arasında eşitlik olabilir mi? II. Enternasyonal'in ideolojik önderinin bir kitabı dolayısıyla bu soruyu sormak zorunda kalınması, korkunç, inanılmaz bir şey. Ama "gülü seven dikenine katlanır". Kautsky üzerine yazmaya giriştiğimize göre, sömürücü ve sömürülen arasında neden eşitlik olamayacağını bu bilgin adama açıklayalım.

(Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, Sol Yayınları)

(1) Bkz. F. Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Sol Yayınları.

(2) Bkz. K. Marx, *Fransa'da İç Savaş*, 1871, "Paris Komünü Üzerine" içinde, aynı.

(3) Bkz. F. Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, aynı.

(4) Bkz. K. Marx, *Fransa'da İç Savaş*, 1871, "Paris Komünü Üzerine" içinde, aynı.

(5) 1916'da İngiltere boyunduruğunun karşısında dikilen İrlanda ayaklanmasının İngiliz burjuvazisi tarafından kanlı bir biçimde bastırılması söz konusu ediliyor. "Avrupa'da... 'özgürlük aşığı' İngilizlerin idamlarla bastırdıkları İrlanda ayaklandı", diye yazıyordu 1916'da Lenin.

Ulster - İrlanda'nın özellikle İngilizler tarafından yönetilmiş Kuzey-doğu bölgesi. Ulster birlikleri İrlanda

Temo suikasti ve Suriye’de olası gelişmeler...

Suriyeli muhalif Kürt lider Meşaal Temo’nun Qamişlo’daki evine giren silahlı kişilerce katledilmesi, Suriye’deki kitle hareketine farklı bir ivme katmış görünüyor. Suikast, Kürt halkının yaşadığı kentlerde kitlesel eylemlerle protesto edilirken, Temo’nun cenazesine onbinlerce kişinin katıldığı bildirildi.

Temo’nun cenaze töreninden sonra da devam eden eylemlerde, Kürt halkının temel talepleri dillendirilirken, Baas yönetiminden Kürt liderin katillerinin bulunup yargılanması talep edildi.

Kürt halkı, Kürt Geleceği Hareketi’nin sözcüsü Temo’nun katledilmesine duyduğu tepkiyi dile getirmek için eylemler yaparken, gerici güçler ise cinayeti kirli hesapları için kullanmaya çalışıyorlar.

Gerici güç odaklarının ikiyüzlülüğü

Ezilen Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük özlmlerini boğmaya çalışan ABD ile Türkiye ve Suudi Arabistan gibi uşakları, Meşaal Temo’nun katledilmesini fırsata dönüştürmeye çalışıyorlar. Nitekim suikastın ardından emperyalistlerle gerici güç odakları, Beşar Esad yönetimi üzerindeki baskıyı arttırdılar. Baas yönetimine saldırmak için pusuda bekleyen ABD ile uşakları, Kürt liderin katledilmesinden memnun görünüyorlar. Zira ezilen halkların köleleştirilmesi için çabalayan bu güç odakları, Temo cinayetinin işlerine yarayacağını ummaktadırlar.

Kürt halkının ne sorunlarıyla ne de demokratik talepleriyle ilgilenen ABD ile suç ortaklarının tek derdi, Şam’da kukla bir rejimi işbaşına getirebilmektir. Bundan dolayı hem Suriyeli emekçilerin demokratik-sosyal talepler uğruna yükselttiği mücadeleyi hem Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük talepleri için gösterdiği direnişi iğrenç emellerinin bir aracı haline getirmenin yollarını arıyorlar. PKK lideri Abdullah Öcalan’ı Türk devletine teslim eden emperyalistlerin, Temo’nun katledilmesiyle ilgili gösterdikleri tepkiler, kaba riyakârlıktan başka bir anlam taşıyor. Nitekim olaylardan yansıyanlar, Kürt hareketinin de bu gerici emellerin farkında olduğuna işaret ediyor ki, bu durum, ABD’nin başını çektiği gerici odakların işini zorlaştırıyor.

PYD Lideri; suikast karanlık bir olay

ANF’ye konuşan Suriye’deki en büyük Kürt partisi olan PYD Lideri ve aynı zamanda iç muhalefeti temsil eden Ulusal Koordinasyon Başkan Yardımcısı Salih Müslim, “Bizim düşündüğümüze göre Kürtlerin bugüne kadarki duruşu bazı tarafların hoşuna gitmiyor” diyerek suikastın arkasında karanlık güçlerin olduğuna işaret etti. Kürt kentlerinde barışçıl eylemler olduğunu, diğer kentlerdeki gibi kanlı olaylar yaşanmadığına işaret eden Müslim, bu durumun bazılarının hoşuna gitmediğini belirterek, “Onlar Kürt halkını bazı yerlere çekmek istiyorlardı. Kendi politikalarına, Müslüman Kardeşler’in hizmetine sokmak istiyorlardı, ancak bunda pek başarılı olamadılar. Bizim tahminimize göre, bu politikalarda başarılı olmayan taraflar Kürt halkını kanlı bir çatışma içine çekmek için bu suikasti yaptılar” dedi.

Suikastın gerçekleşmesiyle ilgili üç ihtimal

► Suriye’de 50 bin Kürt yürüdü

Suriye’de yaşayan Kürt siyasetçi Maşaal Temo, 7 Ekim günü evinde uğradığı suikast sonucu yaşamını yitirdi. Maşaal Temo’nun oğlu Marsel Temo ile avukat Zahide Reşo ise ağır yaralandı.

İstanbul ilan edilen Suriye Ulusal Meclis’in Yürütme Konseyi’nde yer alan 29 kişiden biri olan Temo’nun suikasta uğradığı haberi alınır alınmaz binlerce kişi Qamişlo’da Ferman Hastanesi önünde toplandı. Başkent Şam, Efrin, Kobani ve Qamişlo’da gece boyu yürüyüşler düzenlendi.

Temo’nun bugün düzenlenen cenaze törenine 50 binden fazla kişi katıldı. Cenaze töreni sırasında açılan ateş sonucu ise ilk belirlemelere göre 5 kişi öldü. Çok sayıda kişinin de yaralandığı belirtiliyor.

Suriye İnsan Hakları İzleme Örgütü tarafından yapılan yazılı açıklamada, cenaze töreninin Beşşar Esad rejiminin devrilmesini isteyenlerin gösterisi haline dönüştüğü belirtildi.

üzerinde duran Müslim, “Devlet içindeki bazı kesimler, El Kaide gibi dinci kesimler ya da Türkiye’nin parmağı olabilir” değerlendirmesini yaptı. Güney Kürdistan’da açıklama yapan Temo’nun kardeşi Faris Temo ise, cinayetten Esad yönetimini sorumlu tutarken, bazı Kürt liderler, Temo’nun can güvenliğini sağlamadığı için Baas yönetimini sorumlu tutuyorlar. Bu tabloda Salih Müslim’in dikkat çektiği noktalar, Temo cinayetinin arkasında gerici güç odaklarının bulunduğu kanısını güçlendiriyor.

Suriye’deki Kürtler de ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele ediyor

Emperyalist güçlerin Kürdistan’ı dört parçaya bölmelerinden sonra Suriye sınırları içinde kalan Kürtler de, ulusal baskı ve ayrımcılığa maruz kalmaya başladılar. Bu ülkede de baskı ve asimilasyona karşı mücadele eden Kürt halkı, halen ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yükselttiği direnişi sürdürmektedir.

Türk devletinden farklı bir taktik izleyen Baas yönetimi, 250 bine yakın Kürde kimlik bile vermezken, 20 yıl boyunca Abdullah Öcalan’ın Şam’da ikamet etmesine izin vermiş, PKK’nın Suriyeli Kürtler içinde faaliyet yürütmesine engel olmamıştır. PKK saflarına binlerce Suriyeli Kürt gencin katılması bu dönemin ürünü olmuştur. Ancak Türk devletinin tehditlerinden çekinen baba Esad yönetimi, 1998 yılının sonlarına doğru Öcalan’ın Şam’dan ayrılmasını istemiş, sonraki yıllarda kimi zaman PKK’ya karşı Türk devletiyle işbirliği de

yapmıştır.

Baas rejiminin baskıcı politikalarına rağmen, Suriyeli Kürtler aktif siyasal faaliyet içindeler. Onu aşkın Kürt partisinin bulunması, buradaki politikleşme düzeyinin göstergesidir. Mart ayında başlayan kitle

eylemlerine de katılan Kürt parti ve örgütleri, nispeten rahat bir faaliyet yürütme olanağına sahipler. Nitekim Suriye yönetiminin, aylardır devam eden Kürt kentlerindeki eylemlere son günlere kadar şiddetle saldırmaktan kaçınması da, buradaki nispi özgürlük alanına işaret ediyor.

Kitle eylemleri başladığında, Beşar Esad’ın ilk manevrası, Kürt partileriyle görüşüp belli vaatlerle bulunmak olmuştur. Özellikle kimlik

verilmeyen Kürtlere bu haklarının iade edileceğine dair söz verildiği açıklanmıştı. Kürt liderler, bu konuda henüz somut adımlar atılmadığını belirtse de, Esad yönetimiyle Kürt partileri arasında diyalog devam etmiştir.

Dinci gerici Müslüman Kardeşler’in ağırlığını hissettirdiği Baas karşıtı güçlerden ayrı duran Kürt

“Suriye’deki olayların seyri, hem Kürt halkı hem sol/sosyalist güçler açısından giderek karmaşık bir hal almaktadır. Çıkarları çakışan bu iki gücün pratikte ortak hareket ettiğine dair verilere pek rastlanmıyor.”

partilerinin, gerici iktidar için değil de Suriye’de demokratik reformların gerçekleştirilmesi uğruna mücadele eden güçlere yakın durdukları gözleniyor. Emperyalist güçlerle Türkiye ve Suudi Arabistan gibi bölgesel gericilerin desteğiyle Baas yönetimini yıkmak isteyenlerden ayrı duran Kürt partileri, Kürt halkının temel taleplerini de karşılayacak demokratik reformların yapılmasını savunan bir çizgide duruyorlar.

Temo suikastinin ardından “Baas yönetimi Kürtleri de kaybediyor” türünden yorumlar ortalığı kapladı. Ancak bu yorumlar Kürt liderlerden çok, Esad yönetiminin yıkılması için çaba harcayan güçler tarafından yapıldı. Bunların somut olgulara dayanmaktan öte, yönlendirme yönü ağır basan yorumlar olduğu söylenebilir.

Temo suikastinin Kürt halkı ve partilerini Baas yönetimiyle karşı karşıya getirip getirmeyeceği önümüzdeki günlerde netlik kazanacak. Ancak Esad yönetiminin bunu tercih etmesi olası görünmüyor. Zira kuşatma altındaki yönetimin Kürt halkını da karşısına almaktan çok, karşı karşıya gelmemek için çaba sarf etmesi akla uygundur. Nitekim son olaylar üzerine açıklama yapan Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim, Temo’nun, dış müdahaleye karşı olduğu için öldürüldüğünü savundu.

Kürt halkı ve partileri de, Baas yönetimiyle karşı karşıya gelmekten kaçınıyor. Temo suikastinin bu tutumda dramatik bir değişiklik yaratması beklenmiyor. Ancak suikastin tetikleyeceği olayların farklı boyutlara taşınması da olasılık dahilindedir. Başını Müslüman Kardeşler’in çektiği muhalefetin anti-demokratik niteliği ve Türk devleti ile AKP’yle işbirliği içinde olması, Kürt partilerinin bu muhalefetten uzak durmasına yol açan önemli etkenlerden biridir. Nitekim Suriye’deki sol/sosyalist partiler de benzer bir tutum içindeler.

Verili koşullarda taraflar cepheden karşı karşıya gelmekten kaçınıyorlar. Ancak Baas yönetiminin yıkılma noktasına gelmesi Kürt partilerini tutum değişikliğine zorlar. Zira o koşullarda muhatap alınacak bir yönetim kalmayacaktır.

Suriye’deki olayların seyri, hem Kürt halkı hem sol/sosyalist güçler açısından giderek karmaşık bir hal almaktadır. Çıkarları çakışan bu iki gücün pratikte ortak hareket ettiğine dair verilere pek rastlanmıyor. Buna karşın emekçilerin ve ezilen Kürt halkının talepleriyle değil, iktidar savaşı için çalışan gerici güçlerin etkisinin artması, her iki tarafın aleyhine olacaktır. Kürt halkının dinamikleriyle Suriyeli işçi ve emekçilerin dinamiklerini ortak hedefler etrafında birleştirmek, ancak Kürt partileriyle sol/sosyalist güçlerin ittifakıyla mümkün olabilir. Aksi durumda her iki gücün emperyalistler, bölgesel gericiler ve Suriye’deki işbirlikçilerinin baskısına maruz kalmaları kaçınılmaz olacaktır. Baas yönetiminden daha gerici daha zorba bir güçle karşı kaşıya kalabilirler.

Sol/sosyalist güçlerle Kürt hareketlerinin ittifakı, hem olası bir Alevi-Sünni veya Kürt-Arap çatışmasını hem Şam’da Amerikan kuklası bir yönetimin kurulmasını önleyebilir. Görünen o ki, bu ittifakı gerçekleştirmek kolay değil; buna karşın verili koşullarda, Kürt hareketi ve sol/sosyalist güçler için başka bir çıkış yolu da görünmemektedir.

Afganistan işgali 10. yılını doldurdu!

Emperyalistler saplandıkları bataktan çıkamayacaklar

11 Eylül 2001 tarihi emperyalistler açısından yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Bu başlangıç emperyalist haydutların hegemonya mücadelesinde yeni politikaların ortaya konduğu, emperyalist çıkarların terör demagojisiyle örtüldüğü, Afganistan, Irak başta olmak üzere Orta Asya ve Ortadoğu’da yeni emperyalist işgal, saldırı ve planların devreye sokulduğu bir dönemin başlangıcıydı.

7 Ekim 2001 tarihinde emperyalist güçler Afganistan’a girdiler. O günden bugüne tam 10 yıl geçti. Bu 10 yıllık süreçte emperyalist haydutlar egemenlik uğruna, Afgan halkına ve Orta Asya halklarına kan, gözyaşı ve zulümden başka bir şey vermediler. Fakat bunca zulme rağmen batağa saplanmaktan kurtulamadılar.

Batağa saplandılar

ABD, Afganistan işgaliyle kendisine rakip olarak gördüğü ülkelerin egemenlik alanlarını daraltmak ve hegemonyasını devam ettirmek istiyordu. Bu yüzdendir ki, ABD ve batılı emperyalistler batağa saplanmış olmalarına rağmen işgali sürdürmekte, dahası askeri güçlerini arttırmakta, yeni saldırı planları yapmaktadırlar. Obama’nın Irak’tan asker çekmekten söz ederken, Afganistan’a asker gönderilmesi gerektiğinden bahsediyor olması Afganistan’ın emperyalistler açısından önemini göstermektedir.

2001 yılında Taliban’ı Kabil’den çıkaran emperyalist haydutlar Kabil’e sıkışmış durumdadır. Ancak son bir yıl içinde işgalci güçlerin sayısının artırılması ile birlikte Taliban’ın silah fabrikaları ve iletişim hattı kurduğu iddia edilen Kandahar ve Helmand bölgelerine doğru hareketlilik sağlamış durumdalar. Tora Bora dağları ve sınırın Pakistan tarafına konuşlanan direnişçiler ise sürekli saldırılarla emperyalist haydutları sıkıştırıyor.

İşgal ordusunun insansız uçaklarla yapılan saldırıları da işe yaramıyor. 2009-2010 arasında işgalci güçlere komuta eden Amerikalı emekli Orgeneral Stanley McChrystal, emperyalistlerin zafere ulaşmayı sağlayacak düzeyde bilgiye sahip olmadığını söyleyerek bataklığa saplandıklarını kabul ediyor.

İşgalin faturası büyüyor!

Emperyalistler açısından işgalin faturası da büyüyor. 10 yıl boyunca ülkenin tüm yer altı ve yerüstü zenginliklerine el koymalarına rağmen uzayan işgalin ve süreklileşen operasyonların faturası hiçbir şekilde devasa boyutlara ulaşmıştır. Bu da emperyalistler açısından işgalin hegemonya mücadelesinin bir parçası olduğunu

gösteriyor.

10 yıllık süreçte 10 binin üzerinde sivil can kaybı bulunmaktadır. Bin 700’ü ABD askeri olmak üzere emperyalist işgalcilerin kaybı 2 bin 700’ün üzerindedir. Can kayıplarının artacağı da kesindir. 2009 yılından bu yana işgalcilerin sayısı artmaktadır. 100 bini ABD askeri olmak üzere 130 bini aşkın işgalci halen Afganistan’da konuşlanmış durumdadır.

Amerikan hazinesinden 2001’den bu yana Afganistan işgaline 400 milyar doları aşkın para aktarılmıştır. Aynı dönemde Afganistan yönetimine yardım adı altında aktarılan para 57 milyar dolardır. Aradaki uçurum emperyalistler için halkların yaşamının en ufak bir değerinin olmadığını göstermektedir.

Emperyalist güçler kamuoyu desteğini yitirdi

Bin bir türlü yalanla Afganistan’a giren emperyalist haydutlar bugün hem kendi halklarının hem de dünya kamuoyunun desteğini alabilmek için propaganda faaliyeti içerisinde. Son zamanlarda medyaya da yansıyan işgalci askerlerin Afgan çocuklarıyla çektiği fotoğraflar işgalcilerin halkın desteğini aldığı imajını çizmeye yöneliktir. Ancak 10 yıldır işgalin devam etmesi sonucu açlıkla, yıkımla, zulümle, ölümlle burun buruna yaşayan bir halkın işgalcileri sahipleniyor olması gerçekçi değildir. Dahası işgalcilere karşı direnişin güçlenerek sürmesi direnişin arkasında bir halk desteğinin olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Emperyalist güçlerin kendi kamuoylarının desteğini yitirdiğini anketler de göstermektedir. CBS News Poll şirketinin yaptığı anketlere göre ABD’lilerin %58’i Afganistan savaşıdan çıkılması gerektiğini düşünüyor. Sadece %35’i devam edilmesi gerektiğini düşünüyor. Pew Research Center’in araştırmasına göre ise ABD’nin Afganistan işgalinde yer almış savaş gazilerinin üçte ikisi, Irak ve Afganistan’da boş yere savaşıldığını düşünüyor.

İşgalde TC’nin rolü

Halen ABD’nin Ortadoğu’daki en önemli savaş ve saldırı üslerini barındıran TC devleti bu egemenlik savaşında safının ABD emperyalizminin yanı olduğunu hem yazılı, hem sözlü hem de pratik olarak göstermiştir. 2005 yılında TC’nin stratejik hedeflerinin ortaya konduğu MGSB’de, “*ABD ile ilişkilerin tarihsel değerinde ve çok yönlü*” olduğu özenle vurgulanarak, “*Türkiye’nin ABD ile ilişkileri Orta Asya, Balkanlar, Güney Kafkasya, Ortadoğu politikaları bakımından stratejiktir. Bu konularda işbirliği, dayanışma Türkiye’nin çıkarıdır*” denilerek bu tutum açıkça ortaya konmuştur.

Türkiye Afganistan’da halen işgalci güç olarak bulunmaktadır. Bu yanıla işgale ve dökülen kana ortaktır. Emperyalist haydutlara hizmetleri sadece Afganistan ile de sınırlı değildir. Irak işgaline topraklarındaki üslerle destek olurken, Gürcistan’da emperyalistler adına eğitimler vermekte, Kafkaslar’da ABD taşeronluğu yapmakta, Lübnan’da askeri güçleri bulunmaktadır. Sürekli olarak İsrail ile ipleri koparmaktan bahsederken iki ülke arasındaki birçok askeri anlaşma devam etmektedir.

Dünya halklarına kan kusturan emperyalist haydutların ve işbirlikçilerinin hak ettikleri son, on yıllardır kan kusturdıkları halkların elinde gerçekleşecektir.

Mısır'da kanlı provokasyon

Mısır'da 9 Ekim Pazar günü Kıpti Hristiyanlar'a yönelik provokasyonun ardından yaşanan olaylarda 25 kişi öldürüldü. Olayların gerici rejim tarafından gerçekleştirilmiş bir provokasyon olduğu bildirilirken, 10 Ekim günü gerçekleştirilen cenaze törenlerinde orduya yönelik büyük bir öfke vardı.

Mısır'da Hristiyan-Müslüman çatışması çıkarmak hedefiyle yapıldığı belli olan provokasyonun kıvılcımını Aswan Bölgesi Valiliği'nin bir kiliseyi yıkması çaktı. Bu provokatif saldırıyı protesto etmek için Kahire'de yürüyüşe geçen binlerce Hristiyan, önce sivil giyimli bir grubun saldırısına uğradı, daha sonra ise güvenlik güçlerinin ateşine maruz kaldı. Askerler daha sonra ise kitlenin üzerine araçlarını sürdüler. Saldırıları sırasında da devlet televizyonu askerlerin saldırıya uğradığını iddia ederek halkı galeyana getirmeye çalıştı. Bu saldırılar üzerine onlarca kişi ölürken, yüzlerce kişi de yaralandı.

Organize gerici saldırı

Hristiyan halka yönelik kanlı saldırının oldukça organize olduğu dikkat çekerken, askerler, devlet televizyonu ve Mübarek'in "baltacılar"ının açık bir işbirliği sözkonusuydu. Gelişmelerle ilgili yapılan değerlendirmelerde, saldırının ordu yönetimindeki gerici rejim ile Mübarek kalıntılarının işbirliğiyle gerçekleştirildiği ortak bir düşünce.

Yapılan yorumlarda bu kanlı provokasyonun zamanlamasına da dikkat çekiliyor. Provokasyon günlerdir süren sokak gösterilerinin ardından ordunun

muhalefetin iki talebine olumlu karşılık vermesinin hemen ardından geldi. Bu taleplerden birincisi sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına son verilmesiydi. Diğeri ise Mübarek'in kapatılan partisinin meclise dönmesinin önünü kapatılmasıydı. Halkın bu taleplerini kabul ederek inisiyatifi bir ölçüde kaybeden Amerikancı ordunun bir din çatışması yaratarak yeniden duruma egemen olmak istediği yorumları yapılıyor.

Ancak gelen bilgilere göre bu oyun tutmadı. Bunun böyle olmasında özellikle saldırı sırasında Kiptileri korumak için birçok kesimden oluşan halk da Tahrir Meydanı'na akın etti.

Mısır'da Ocak ayında gerici rejime karşı yaşanan ayaklanma içerisinde dinsel ayrımlar geri planda kalmış, hatta gösterilerin yaşandığı Tahrir Meydanı'nda emekçiler kardeşliklerini göstermek için Kuran ve Haç'ı birlikte taşımışlardı. Ancak halk hareketinin geri çekilmesinin ardından düzeni yeniden sağlamak isteyen egemen güçler, dinsel ve mezhepsel ayrımları körükleyerek provokasyonlara başvurdular. Bu provokasyonların bugüne kadar tutmamasına rağmen halklar arasında ilişkilerde büyük tahribatlar da yarattığı kesin.

Mısır'da düzeni yeniden sağlamak için başvuru bu "böl-parçala-yönet" taktiğini boşa çıkarmak için emekçilerin Tahrir ruhunu kuşanarak sınıf kavgasını yükseltmesi zorunlu. Aksi halde düzen güçleri ülkeye egemen olmak için her türlü kirli yöntemle başvurmaktan kaçınmayacaktır.

K-Pet'te süresiz grev

Kıbrıs Türk Petrolleri'nde (K-Pet) örgütlü Dev-İş'e bağlı Petrol İş Sendikası, K-Pet'teki özelleştirme saldırısına karşı 11 Ekim günü süresiz grev başlattı.

Ekonomi ve Enerji Bakanlığı'yla yapılan görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine bu sabah 06.00'dan itibaren süresiz grev kararını hayata geçiren işçiler 10 Ekim akşamı Kalecik'teki dolum tesislerinde petrol boşaltımını durdurdular. Kalecik'teki dolum tesislerine akaryakıt boşaltmak için gelen petrol yüklü tankerin grev sonlanana kadar bekletileceği bildirildi.

Sendika, hükümet yetkililerinin K-Pet'in yüzde 100 hissesi ile ilgili "birden fazla yerel sermaye grubuyla şaibeli bir şekilde pazarlık sürdürdükleri" iddiaları üzerine, Perşembe günü Kalecik'teki dolum tesislerinde 24 saatlik uyarı grevi yapmıştı.

Sendika, uyarı grevinin ardından hükümetle konuyla ilgili görüşme talebinde bulunmuş ve hükümete 10 Ekim günü mesai saati bitimine kadar süre tanımıştı. Ancak Ekonomi Bakanlığı'ndan görüşme talebiyle ilgili herhangi bir yanıt alamayan Petrol-İş, grev uygulamasını hayata geçirdi.

Açlık grevi yayılıyor

Siyonist İsrail rejiminin zindanlarında tutsak edilen Filistinli mahkumların keyfi aramalara son verilmesi, tecrit cezası verilen esirlerin tek kişilik hücrelerden çıkarılması, ziyaretlerin mutak şekilde gerçekleşmesine izin verilmesi, eğitim haklarının iade edilmesi ve esirlere yapılan baskı ve şiddete son verilmesi gibi haklar için başlattığı açlık grevi yayılıyor.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) tarafından 27 Eylül'de başlatılan ve İsrail hapishanelerinde hızla yayılan açlık grevine geniş çapta katılım olduğu ifade ediliyor.

Filistin Hlak Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri Sedat, açlık grevinin bütün İsrail hapishanelerine yayıldığını açıkladı ve diğer mahkumları da açlık grevine davet edeceklerini dile getirdi.

Tutsaklar talepleri yerine gelinceye kadar grevi sürdüreceklerini belirtirken, İsrail cezaevi idaresi ve işgal güçleri ise esirleri tehdit etmeyi sürdürüyor. İşgal zindanlarında bulunan yedi bine yakın Filistinli esir insanlık dışı uygulamalara maruz kalıyor.

Fransa'da grev günü

Fransa'da emekçiler hükümetin "kemer sıkma politikalarına" karşı 11 Ekim günü greve çıktı.

Ülkenin beş büyük işçi konfederasyonunun da destek verdiği bir günlük grev nedeniyle kamu sektörünün büyük kısmı, Paris'in iç ve dış çeperindeki ulaşım hatları da ciddi şekilde etkilendi. Özellikle ulaşım sektöründe çalışanların ve büyük işletme işçilerinin greve katılımı hizmetleri büyük ölçüde aksattı.

Grevler, Fransız hükümetinin kamu açığını bu yılki gayrisafi yurtiçi hasılanın % 5.7'sinden önümüzdeki sene % 4.5'e ve 2013'e kadar da AB limiti olan %3'e azaltmayı hedeflemesiyle başladı. Sendikalar, işçilerin sağlık sigortalarında vergilerin ikiye katlanmasını protesto ediyorlar ve mesainin vergisiz olmasını istiyorlar. Sendikalar aynı zamanda, mali işlemlerde yeni vergilerin olmasını ve kamu hizmetlerinde işten çıkarmaların durdurulmasını talep ediyor.

Paris'te eyleme en az 25 bin kişi katıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Paris'te yürüyüş

8 Ekim günü Paris'te gerçekleştirilen kitlesel eylemde Öcalan'a yönelik tecrit ile siyasi ve askeri operasyonlar protesto edildi. Avrupa'nın birçok kentinden binlerce kişinin katıldığı eylemde Fransız sol partiler de yer aldı. Fransa Kürt Dernekleri Federasyonu (FEYKA), yürüyüşe katılımın 15 bin kişi olduğunu bildirdi. Mitingde 9 Ekim komplosu, Öcalan'a uygulanan tecrit, Türkiye'deki siyasi ve askeri operasyonlar ile Türk devletiyle Fransa'nın işbirliği protesto edildi.

Binlerce kişi Denfert-Rochereau Meydanı'nda toplandı. Eylemde Kürtçe, Fransızca, Almanca ve Türkçe döviz ve pankartlar taşındı. Eylem Place d'Italie'de yapılacak bir miting ile son buldu.

Grevler dalga dalga

Yunanistan hükümetinin krizin faturasını emekçilerin sırtına yüklediği sosyal yıkım saldırılarına karşı tepki çığ gibi büyüyor.

Petrol ürünleri ve rafineri çalışanlarının başlattığı genel grevin ülkede yakıt sıkıntısına yol açtığı bildirildi.

Araç sahiplerinin yakıtsız kalmamak için sabah erken saatlerden itibaren akaryakıt istasyonlarına akın ettiği bildirilirken, uzun kuyruklar oluştuğu ve bir çok akaryakıt istasyonunun ikmal yapamadığı için yakıtsız kaldığı belirtildi.

Rafineri çalışanları taleplerinin kabul edilmemesi durumunda eylemlerini süresiz olarak devam ettireceklerini belirtirken, bu durumda ülkede ciddi yakıt sıkıntısı yaşanmasının kaçınılmaz olacağı kaydedildi.

Bununla beraber 11 Ekim günü Yunanistan hükümetinin kölelik saldırılarına karşı birçok sektörde grev vardı. Ayrıca, avukatlar ve liman işçileri de grev kararı aldıklarını duyurdular.

Mesleklerinin serbestleştirilmesine itiraz eden avukat baroları 13-19 Ekim tarihlerinde 7 günlük grev kararı aldı. Denizcilerin sosyal güvenlik kasasının diğer sosyal güvenlik kasalarıyla birleştirilmesine karşı çıkan liman işçileri de 17-19 Ekim taihlerinde 2 günlük grev gerçekleştirecekler.

Yunanistan İşçi Sendikaları Federasyonu GSEE ve Kamu Çalışanları Konfederasyonu ADEDY, önceki gün yaptıkları açıklamalarda, tüm işçi ve memurlara 19 Ekim’de yapılacak genel grev öncesinde her gün eylem yapmaları çağrısında bulunmuşlardı.

İşgal eylemleri

Diğer yandan, devlete ait bazı kamu kurum ve kuruluşlarının yeniden yapılandırılması çerçevesinde özelleştirilmelere ve işten çıkarılmalara itiraz eden göstericilerin 12 Ekim günü erken saatlerden itibaren Maliye Bakanlığına ait bazı binaları, Tarım ve Kalkınma Bakanlığı’nı ve İçişleri Bakanlığı’nın Evangelistria’daki şubasını işgal ettikleri bildirildi. Selanik’te de Selanik Sular İdaresi çalışanlarının, giriş çıkışları engellemek için binanın girişine duvar ördükleri belirtildi.

Öte yandan, işten çıkarılmaları ve ek ödemelerin kesilmesini protesto eden yerel yönetim çalışanlarının “çöplükleri işgal” eylemi nedeniyle başkent Atina sokaklarında çöp yığınları oluşurken, bazı semtlerinde sokaklarda oluşan çöp yığınlarının sağlığı tehdit eder boyutlara ulaştığı bildirildi.

İngiltere’de mücadele büyüyor

Köprü işgali

İngiltere’nin başkenti Londra’da ağırlığını sağlık emekçilerinin oluşturduğu 2 binden fazla kişi Westminster Köprüsü’nü işgal etti.

Lordlar Kamarası’nda görüşülecek Ulusal Sağlık Hizmeti’ne (NHS) yönelik saldırıları protesto eden eylemciler, kentin en işlek güzergahı olan Parlamento Binası ile St. Thomas Hastanesi’nin ortasındaki Westminster Köprüsü’nde oturma eylemi yaptı. Böyle bir eylemi beklemeyen polis izlemekle yetindi.

Köprü işgal eylemini örgütleyen gruplardan biri olan UK uncut, kitlesel bir sivil itaatsizlik eylemi yapıldığına dikkat çekerek hemşireler, veliler, öğrenciler, sendikalar, emekliler ve çocuk doktorlarının bir araya geldiğini söyledi.

Cumbria Kamu Sağlığı yöneticisi ve eski Kamu Sağlığı Birliği Başkanı Dr. John Ashton “Bu karmaşık yasa tasarısı refah seviyelerine bakılmaksızın sağlık hizmeti alınabilmesini sağlayan hakların altını oyacak ve sağlığı piyasalaşmaya açacak” dedi.

PCS sendikası lideri Mark Serwotka ise yasa tasarısının, Ulusal Sağlık Hizmeti’nin kuruluşundan bu yana yapılmış en büyük saldırı olduğunu belirtti.

1945 yılında ihtiyacı olan herkese ücretsiz sağlık hizmeti sunmak için kurulan İngiltere Ulusal Sağlık Servisi (NHS) bünyesinde toplam 120 bin sağlık çalışanının işini kaybedeceği belirtiliyor.

Grev oylaması

İngiltere’de 1 milyondan fazla kamu emekçisi, bugüne kadar gerçekleştirilecek en büyük grev için oylamaya gidecek.

Denetimli serbestlik memurları, hemşireler, sosyal hizmet görevlileri, öğretim görevlileri, okul mutfak yardımcıları, hastane temizlik emekçileri emeklilik yaşının yükseltilmesine ve emeklilik fonuna katkılarının arttırılmasına karşı grev oylaması yapacak.

Oylama 3 Kasım tarihine kadar sürecek. Grev kararı alınması halinde 30 Kasım’da kamu emekçileri greve çıkacak.

Unison Sendikası Genel Sekreteri Dave Prentis 8 aydır hükümetle görüşmeler yapılmasına rağmen çok sınırlı bir ilerleme kaydedildiğini söyledi.

İtalya

İtalya’da binlerce öğrenci, krizin faturasının kendilerine çıkarılmasına karşı sokağa döküldü.

“Sıcak Sonbahar” adı verilen gösteri dalgasında, hükümetin 2013 yılı bütçesinden eğitim alanında 54 milyar avruluk kesinti yapılması protesto edildi. Öğrenciler, 90 ayrı yerleşim bölgesinde sınıfları boşalttı. Yüzde 29’a varan işsizlik oranı da protesto edildi.

Roma’daki yürüyüşe, havanın yağmurlu olmasına rağmen en az iki bin lise öğrencisinin katıldığı ifade ediliyor. Gösterilerin en hareketlilerinden biri de Milano’da yaşandı. Öğrencilerin fişekler yaktığı, yollara barikatlar kurduğu ve İtalya’nın kredi notunu düşüren uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody’s’in Milano’daki ofisine yumurta attıkları bildirildi.

Öğrenciler, eylemlerinin kamu emekçilerinin de katılımıyla süreceğini belirtiyorlar.

Şili

5 Ekim Çarşamba günü hükümetle öğrenci hareketi temsilcileri arasındaki görüşmelerden uzlaşma çıkmazken, 6 Ekim akşamı Santiago’da öğrencilerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Polis tazyikli su kullanarak öğrencileri dağıtmaya çalıştı. Öğrenciler barikatlar kurarak polisle çatıştı. Öğrenci hareketinden yapılan açıklamaya göre bu müdahale dört ay boyunca polis tarafından sergilenen en sert saldırıydı.

Bununla beraber öğrenciler bir referandum gerçekleştirerek taleplerinin meşruluğunu ve gördükleri desteği teyit ettiler. Ücretsiz eğitim talebinin halkoyuna sunulduğu referandumun bağlayıcı bir özelliği olmasa da öğrenci hareketinin isteklerinin yaygınlaşması ve hükümet üzerindeki baskının arttırılması hedeflerinin kaşılık

bulduğu belirtiliyor. Halk oyuna sunulan talepler özetle, ücretsiz ve kaliteli eğitim ile kar amaçlı kuruluşların eğitim alanından uzak tutulmalarıydı.

Öğretim Elemanları Sendikası tarafından yapılan açıklamada başkent Santiago’da yaklaşık bir buçuk milyon kişinin oylamaya katıldığı belirtildi. 2940 adet seçim sandığının yer aldığı referandumda, 1.246.528 adet oy kullanıldı. Oy kullananların yüzde 90’ının öğrencilerin taleplerini desteklediği duyuruldu.

Bununla beraber 36 öğrenci örgütünün oluşturduğu Şili Öğrenci Konfederasyonu, talepleri kabul edilene kadar derslere devam edilmeyeceğini açıkladı.

İspanya

İspanya’da binlerce lise öğrencisi İspanya Öğrenci Birliği’nin çağrısıyla meydanlara indi. Bölgesel hükümetin kemer sıkma tedbirleri çerçevesinde eğitim bütçesinde kesintiye gitmesi protesto edildi. Öğrencilerin sınıfları boşalttığı bu eylemin, dönemin başlamasıyla beraber eğitim emekçilerinin gerçekleştirdiği grevin ardından gelmesi dikkat çekti. Genel grev çağrısı yapıldı.

Kolombiya

Kolombiya’da kamu üniversitelerine kayıtlı öğrenciler 4 Ekim Salı günü hükümet tarafından Temsilciler Meclisi’ne sunulan yüksek öğrenim reformunu protesto etmek üzere grev başladı.

Ulusal Öğrenci Federasyonu sözcüsü Jairo Rivera’nın verdiği bilgiye göre 12 Ekim tarihine kadar üniversite faaliyetlerinin tamamen durdurulması hedefleniyor.

Geçtiğimiz günlerde reform girişimine karşı ülkenin farklı bölgelerinde kitlesel protestolar düzenlenmiş ve gösterilere polis saldırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi : <https://rantey.org>

Steve Jobs'un ardından Apple ve bilgisayar sektörü tarihine kısa bir bakış...

Sermayenin elinde bilim yozlaşmaya ve çürümeye mahkumdur!

Z. Us

Karanlık ve kasvetli bir koridorda birbiri ardına dizilmiş zombi kılıklı erkekler, fondan gelen otoriter konuşma eşliğinde uygun adım yürümektedir. Sinema salonuna benzeyen bir alandaki koltuklara oturarak, perdedeki adamın ya da "büyük birader" in konuşmalarını dinlemeye başlarlar. O sırada renkli giyinmiş ve üzerinde Apple logosu olan bir kadın elinde balyoz olduğu halde perdeye doğru koşar. Kendisini kovalayan polisler rağmen sahneye yaklaşıp ve balyozu fırlatarak görüntüyü parçalar. Salondakilerin hayretli bakışları arasında ise ekrandan şu yazılar belirir: "24 Ocak'ta Apple Computer, Macintosh'u sunacak. Ve 1984'ün neden '1984' gibi olmayacağını göreceksiniz!"

Apple'ın 1983 yılında yayınlanan bu reklamı, firmanın 'idealist' kuruluş öyküsünün özetidir. Orwell'in 1984 romanından uyarlanan ve Ridley Scott tarafından çekilen film, aslında bir IBM alegorisidir. O dönem bilgisayar piyasasına hakim olan IBM tekeline karşı savaş açan ve '68 ruhuna ucundan-kıyısından bulaşan iki kişinin kurduğu Apple, sistemin yasaları uyarınca, 20 yılın ardından kendisi de tekellerden biri haline gelmiştir. Bu haliyle Apple ve geçtiğimiz hafta hayatını kaybeden Steve Jobs'un tarihi, sermayenin elinde gelişen bilimin nereye varacağını bir belgesidir.

Garajdan silikon vadisine uzanan "başarı" öyküsü

Sonradan Apple adını alacak olan Apple Computer'ın kurucuları olan Steve Wozniak ve Steve Jobs '74 yılında iş hayatına "blue box" denilen ürünleri satarak başlarlar. Bu ürün aslında hayli pahalı olan uzun mesafe telefon konuşmalarını ücretsiz yapmayı sağlayan illegal bir cihazdır. Wozniak'ın mühendislik ve Jobs'un pazarlama yeteneği sayesinde bu ürünlerin satışı ile hayatlarını sürdürmeye başlayan iki Steve, kısa süre sonra daha radikal bir atılım yapmaya karar verirler.

O yıllarda bilgisayarlar, ancak büyük şirketlerin kullanabileceği, son derece pahalı ve hacim olarak da büyük -neredeyse oda büyüklüğünde- aletlerdir. İki Steve herkesin bilgisayar sahibi olabileceği fikrinden yola çıkarak Jobs ailesinin garajına kurdukları atölyelerinde ilk bilgisayar prototipini üretirler. Elleri avuçlarında ne varsa satarak sermaye yaparlar ve Apple 1 ismini verecekleri ilk modeli geliştirirler. Böylece '76 yılında ilk PC yani kişisel bilgisayar üretilmiş olur.

Aslında Apple I'in yaratıcısı olan Wozniak, bilgisayarı satmaktan çok kişisel bir hobi ya da bilimsel bir buluş gibi ele almış ve bu biçimde tasarlamıştır. Ancak Jobs ürünün satılabileceği konusunda Wozniak'ı ikna eder ve böylece Apple büyük bir başarı sağlar. Kuşkusuz ki bu girişim IBM tekeli de tedirgin eder ve firma hızla kişisel bilgisayar sektörüne girer. Ancak Apple IBM'e kafa tutmakta kararlıdır. Kısa sürede Apple II'yi çıkarırlar ve Apple'ı hızla büyütürler. Apple kısa sürede garajda üretim yapan mütevazı bir şirket olmaktan çıkarak Silikon Vadisi'nin hızla büyüyen firmaları arasına girer.

Picasso: "İyi sanatçılar kopyalar, büyük sanatçılar çalar."

Steve Jobs'un hayli hırslı bir kişi olması ve firmasını büyütme için her şeyi göze alan profili, yenilikçi ve idealist yanıyla çelişkili görünse de, ticari bir müessese için bulunmaz bir nimettir. Jobs, Apple III ile beklenen başarıyı gösterememesinin ardından yeni bir fikir ile ortaya çıkar. Xerox'a yaptığı bir gezi sırasında Xerox PARC isimli sistemde çalışan mühendislerin mouse ve GUI (Grafiksel

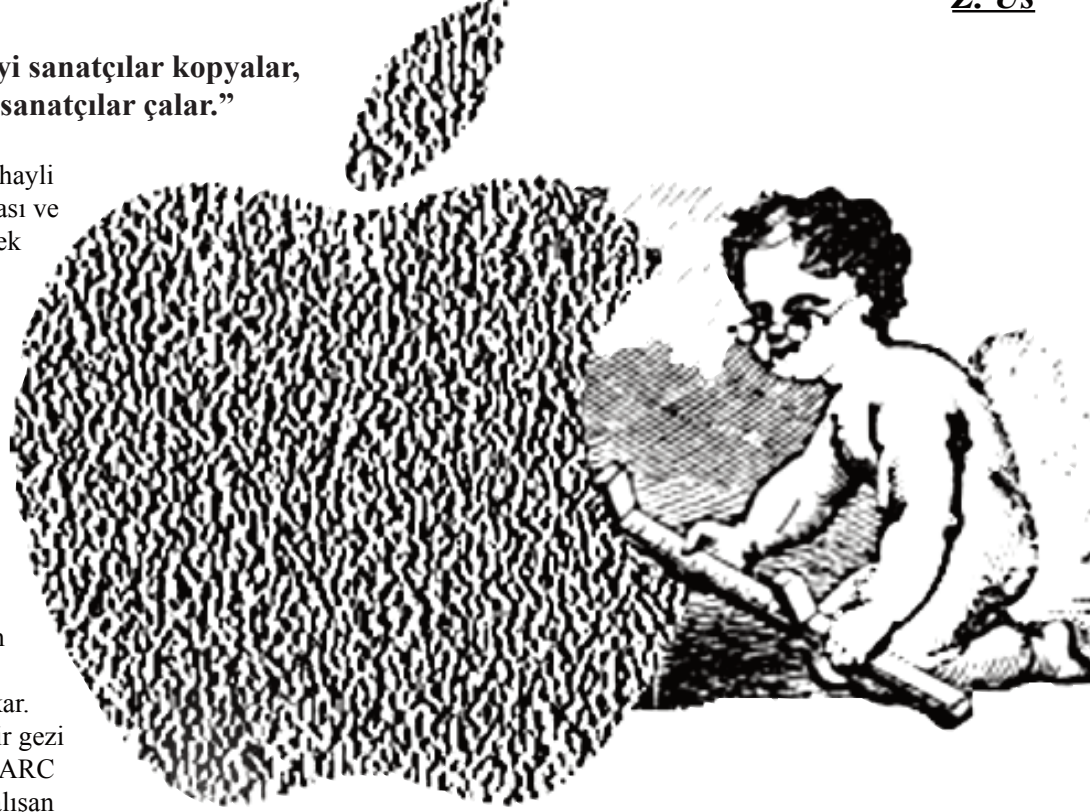
kullanıcı arayüzü) geliştirdiklerini gören Jobs, bu fikirleri alır ve geliştirilen PARC sistemini bir kenara bırakarak bu fikirleri kendi firmasının geliştirdiği işletim sistemlerine dahil eder. Bu sistem bugün bilgisayarlarda yaygın olarak kullanılan görselliğin, ikonların ve mouse yardımı ile tıklanarak açılan pencerelerin ilk halinden ibarettir.

Bu yıllarda, günümüzde bilişim dünyasının bir başka tanınmış ismi olan Bill Gates de üniversiteden ayrılarak küçük bir yazılım şirketi kurmuş ve dönemin büyük firmaları için işletim sistemi hazırlama işine koyulmuştur. BASIC dilinin geliştirilmesiyle isim yapan ve büyük bir gelir elde eden Gates, ardından DOS isimli işletim sistemini küçük bir paraya satın alır ve bunu düzenleyerek MSDOS adı altında IBM'e satar. Ancak Gates bunu yaparken bir yenilik yapar ve programın haklarını satmak yerine kopya başına alınacak belli bir miktar üzerinden anlaşır. Daha sonra IBM dışındaki firmalara da MSDOS'u satmaya başlayan Gates, kısa sürede yazılım satışından büyük karlar elde eder.

Steve Jobs, Macintosh olarak isimlendirilecek olan ve pek çok yenilik içeren bilgisayarını piyasaya sürmeden bir süre önce Bill Gates'i firmaya davet ederek Apple için de yazılım üretmesini ister. Bu arada yeni Macintosh'un bir prototipini de Gates'e gösterir. Mouse ve grafiksel arayüzü ilk kez gören Gates'in ilk işi, program yazmak için aldığı kodları da kullanarak hızla yeni bir işletim sistemi hazırlamak olur. Bugün Windows diye bildiğimiz ve neredeyse tüm bilgisayarlarda kullanılan işletim sistemi işte böylece Apple'ın çalışmaları taklit edilerek yaratılmıştır.

84'ten 2004'e Apple ve Jobs

Macintosh'un başta anlatıldığı 1984 tanıtım filmi

reklamının ve yeni ürününün ardından firma hiç olmadığı kadar tanınır ve büyür. Ancak kısa süre sonra Wozniak gibi bir kurucusunu kaybetmesinin ve kendini aşamamasının da etkisiyle yükselişini sürdüremez. 1985 yılında Steve Jobs'un şirket içi bir tartışma nedeniyle firmadan ayrılmasının ardından Apple hızla zarar etmeye ve bilişim alanında yenilik yapamayarak gerilemeye başlar. Böyle geçen yılların ardından '97'de Jobs bir kez daha şirketin başına geçer. IBM tekelinin yanısıra Apple'dan kopyalama fikirleriyle yükselen Microsoft piyasasının rakipsiz tek hakimidir. Ancak Jobs bu kez eski hasmı Gates'e kafa tutmak yerine onunla anlaşmaya varır.

İlk olarak Microsoft Apple'a 150 Milyon Dolar yatırarak şirketi batmaktan kurtarır. Böylece Jobs döner dönmez şirketi düze çıkarmış olur. Ardından ise sıra kefareti ödemeye gelir. Macintosh bilgisayarların sahip olduğu kalite ve hızı sağlayan, Motorola tarafından üretilen PPC işlemcilerin yerine IBM uyumlu Intel işlemciler getirilir. Böylece artık Apple ürünlerine de Windows kurulabilmeye başlanır.

Ardından ise firma esas atılımını iPod ve iPhone ile yapar. Apple'ın ürettiği bilgisayarların kalitesi günden güne düşerken firma bir elektronik şirketiymişçesine sürekli yeni model telefonlar ve müzikçalarlar üretmeye başlar. Üstelik bunlarla birlikte internetten lisanslı müzik ve film satışına hız vererek bilgisayar üretimi ile kazandığının çok ötesinde karlar elde eder, hisseleri hiç olmadığı kadar değerlenir.

Özgür yazılıma ve açık kaynak kodlarına karşı da savaş açan Apple, BSD gibi özgür kodları alarak üzerlerinde çalışır, kimi değişiklikler yaptıktan sonra bunları patentler ve MAC OS X'te olduğu gibi kendi işletim sistemi haline getirir. Yine Apple ürünleri öylesine içe kapanıktır ki, ne yazılımlar farklı nesil bilgisayarlara kurulabilir, ne de internet üzerinden satın alınan müzikler Apple logosu taşımayan bir üründe dinlenebilir. Öyle ki bir çok ürünün pilini bile değiştirmek, servise götürmeksizin imkansızdır. Yani

Apple bu alanda bile sineğin yağını hesaplamaktadır.

İşte basında "devrimci", "yenilikçi" diye tabir edilen ve şirketi iki kez dirilttiği söylenen Jobs'un tek meziyeti kapitalist tekeller arasında gelişmenin yolunu bulmak olmuştur.

Reklam dünyasının pırlıtlı markası

Reklam yüzyılının önemli bir markası haline gelen Apple, bugün artık reklamı en iyi kullanan kapitalist tekellere biridir. Öyle ki uzak doğu felsefesine kendini adanmış, kimilerinin çoktan kutsal kabul ettiği Steve Jobs'un renkli ve gizemli imajına rağmen Apple da kapitalizmin tüm kirliliğini barındırıyor.

En büyük üretimi Çin'de gerçekleştiren firma, pek çok kez buradaki insanlık dışı koşullar ile gündeme geldi. Her şeyden önce işçiler, buradaki fabrikalarda hayli uzun saatler çalışıyor ve ücretleri de bir hayli düşük. Üretim sürecinde kullanılan kimyasallara karşı ise neredeyse hiç önlem alınmıyor. Örneğin iPhone'ların dokunmatik ekranlarının üretimi için kullanılan zehirli n-heksan gazı nedeniyle 2009 yılında 137 işçi zehirlendi. Geçmişte aynı iş için alkol kullanılıyordu ancak n-heksanın daha hızlı buharlaşıyor oluşu ve bunun da üretimi hızlandırması, alkolün yerine n-heksan kullanılmasına sebep oldu.

Çin'deki bir başka Apple üreticisi olan Foxconn fabrikasında ise çalışma koşulları nedeniyle onlarca işçinin intihar ettiği biliniyor. Bugüne kadar 12 işçinin mesai sırasında kendisini camdan atarak intihar etmesi ve teşebbüslerin sürekli artması, Foxconn'daki kölelik koşulları hakkında yeterli bilgiyi veriyor. Hatta şirketin ölümleri engellemek için iki binanın arasına ağ gerdirdiği biliniyor. Yine geçtiğimiz aylarda, Foxconn'da yaşanan bir patlamanın ardından 3 kişinin yaşamını yitirmesi, 15 kişinin ise yaralanması, halen daha hafızalarımızdan çıkmış değil.

Kuşkusuz ki böylesi insanlık dışı biçimlerde üretilen ürünler lüks mağazaların vitrinlerinde ve reklamlarda, adeta farklı bir yaşam tarzının simgesi olarak sunuluyor. Çin'de 17 yaşında bir gencin iPad 2 almak için bir böbreğini satması, Apple'ın da sadece küçük bir parçası olduğu yozlaşmanın geldiği yeri çarpıcı biçimde gösteriyor.

Steve Jobs'un ardından...

Ölümünün ardından pek çok şey söylenen ve Obama tarafından bile hakkında taziye mesajı yayınlanan Steve Jobs işte böyle bir "yenilikçi", böyle bir "devrimci", böyle bir "hayalci"dir. Wozniak ile birlikte teknoloji alanında önemli bir ilerleme yaratan ve bilgisayarın evlere girmesine ön ayak olarak bu teknolojiyi tekellerin elinden kurtaran Jobs, yılların ardından dönüp dolaşıp daha büyük ve yaygın bir tekel yaratmış, bunu yaparken de piyasanın tüm inceliklerinden yararlanarak kapitalist çürümenin parçası olmuştur.

Bugün artık Apple, içerisinde elma resmi olan şirket logolarına dava açan, neredeyse "i" harfinin bile patentini almaya çalışan, parlak reklamların ardına saklanıp kölece çalıştırılan işçilerin kanı teri pahasına karına kar katan bir şirkettir. Yarattığı imaj sayesinde firmaya ve Jobs'a tapınan pek çok "mürit" ise kapitalizmin çaresiz kurbanlarıdır sadece.

Jobs'un bir başarı öyküsü gibi sunulan hikayesi de buradan bakıldığında kapitalizm koşullarında bilim üretmenin imkansızlığını gösteren bir kanıttır. Ne kadar idealist amaçlarla çıkılırsa çıkılsın, kapitalizmin çürütücü etkisi öylesine derinlerinize nüfuz eder ki, siz daha ne yaptığınızı anlayamadan çoktan o bataklığın içine düşersiniz. Bir kere oraya girdikten sonra ise ne "yenilikçi" fikirleriniz kalır, ne de idealleriniz. Sermayenin tek yasası olan daha fazla kar etme sizin için de yeterli olur.

Son olarak, özgür yazılım deyince ilk akla gelen isimlerden olan ve GNU projesinin yaratıcısı Richard Stallman'ın ölümünün ardından Steve Jobs hakkında yaptığı açıklamaya göz atmak, herhalde hayatı boyunca bilginin metalaşmasına karşı mücadele eden bir bilim insanının Jobs ve Gates gibi isimler hakkında ne düşündüğünü anlamak için hayli yerinde olacaktır:

"Aptalları özgürlüklerinden ayırmak için üretilen bilgisayarların lideri Steve Jobs öldü. Öldüğüne sevinmiyor, ancak gittiğine seviniyorum.

Kimse ölmeyi hak etmiyor - ne Jobs, ne Bay Bill,

ne de daha büyük kötülüklerden suçlu insanlar. Fakat hepimiz Jobs'ın insanların bilgisayar kullanımı üzerindeki kötü etkisinin sonlanmasını hak ediyoruz.

Ne yazık ki onun yokluğunda da bu etki devam ediyor. Varislerinin, onun mirasını taşıırken daha az etkili olmasını temenni edebiliriz."

Kaynaklar:

<http://www.macdunyasi.com>

<http://www.wikipedia.org>

Fire in the Valley: The Making of The Personal Computer, Paul Freiberger and Michael Swaine

“Biz yüzde 99’uz, onlar azınlık”

Mali sermayenin kalbi Wall Street'teki eylemler sürerken, sosyal eşitsizlikleri ve yoksulluğu protesto eden binlerce kişi 6 Ekim günü New York'ta yürüyüş düzenledi. Son üç haftada düzenlenen eylemlerin en büyüğü olduğu belirtilen eyleme, çeşitli sendikalarda örgütlü öğretmenler, belediye çalışanları, iletişim ve ulaştırma çalışanları da katıldı.

Manhattan'da düzenlenen gösteride konuşan sendika liderleri, uğruna mücadele verilen taleplerin arkasında olduklarını söylediler. Bölgede bulunan pek çok lise ve üniversiteden çıkan öğrenciler de eyleme destek verdi.

Aralarında öğretmenler, avukatlar, maden işçileri, ulaşım işçileri, hemşireler, doktorlar gibi değişik meslek gruplarını temsil eden sendikalar, meslek birlikleri ile öğrencilerin de destek verdiği gösterilerin ardından düzenlenen yürüyüşlerde, binlerce kişi, Amerikalıların yüzde 99'unun çıkarlarını yüzde 1'lik azınlığa karşı koruduklarını belirterek bu görüşü savunan pankartlar taşıdı. Protestocular, daha sonra kapitalist sistem, işsizlik, ekonomik ve toplumsal eşitsizlik gibi sorunlara tepkiler içeren konuşmaların yapıldığı, New York Belediye Binası yakınlarındaki Foley Park'ta toplandı.

İşgal için yüklendiler

Gösteriler akşam saatlerinde ise "Wall Street'i işgal et!", "Kimin sokağı, bizim sokağımız!" sloganlarıyla işgal eylemine dönüştü. New York polisinin bariyerlerle dört bir yanını kapadığı Wall Street'i işgal etmek için yüklenen binlerce kişi polisle karşı karşıya geldi. Polis göstericilere sert davrandı. Kalabalığı zor kullanarak Wall Street'e girmelerine engel olan polis ile protestocular arasında zaman zaman arbede yaşandı. Polis, çok sayıda protestocuyu gözaltına aldı. Protestocular daha sonra Wall Street girişinde oturma eylemi yaptı.

Bu arada Boston, Chicago, Los Angeles ve San Francisco başta olmak üzere pek çok kentte de daha küçük çaplı olsa da dayanışma eylemleri düzenlendi.

İsyan yayılıyor

Bununla beraber isyan Chiago, Austin, Tampa, Jersey, Houston, Los Angeles ve Philadelphia gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kentlere de sıçradı.

İşçi sendikalarının da desteklediği gösterilerin daha da artarak yayılacağı ifade ediliyor. Yaklaşık bin kişinin toplandığı Philadelphia'daki göstericilerden John Preston, "Bu daha başlangıç" diye konuşurken, Austin'deki göstericilerden Tim Lucas, "Hükümetten de banka kurtarma operasyonlarından da bıktık artık. Ben işimde başarısız olsam kovulurum, oysa onlar prim alıyor" dedi.

Chicago'da "Mortgage Bankacıları" ve "Menkul Kıymetler Ticareti" derneklerinin düzenlediği toplantıların yapıldığı salonların önünde toplanan binlerce kişi, "Evimizi, işimizi, okulumuzu geri istiyoruz" diye slogan attı. İşsizliğe, ödenemeyen mortgage kredilerine, okul harçlarına ve hacizlere tepki gösteren eylemciler, "Karşı Koy Chicago Koalisyonu" adıyla harekete geçerek "Ayağa kalk, mücadeleyi bırakma" sloganıyla sokaklara döküldü.

Toplantı salonuna girmeyi başaran göstericilerden biri mikrofonu eline alıp dev mortgage bankası yöneticisine "Geceleri nasıl uyuyorsunuz?" sorusunu yöneltirken Chicago nehrinde de renkli bir eylem yapıldı. Üzerlerinde zenginden alıp fakire veren Robin Hood'un kostümleriyle eylem yapan göstericiler "V for Vendetta"nın maskelerini de taktılar. Polis gösterilerde çoğu öğretmen sendikası üyesi olan 27 eylemciyi gözaltına aldı.

Kapitalistlerin kapısına dayandılar

Yüzlerce kişi Manhattan'da 5. Cadde ve 59. Sokakta toplanıp medya devi Rupert Murdoch, petrolcü David Koch, John Paulson ve Chase Bankası'nın üst yöneticisi Jamie Dimon'ın Park Caddesi ve 5. Cadde üzerlerindeki lüks evlerine yürüdü.

Polis ablukasının dikkat çektiği eylemde anti-kapitalistler, New York merkezli Paulson & Co'nun kurucusu John Paulson'un evinin önüne dev bir çek de bıraktı. Çekte New York eyaletinin en zengin yüzde 1'lik kesime uyguladığı vergi indirimini simgeleyen ve 31 Aralık 2011 itibarıyla 5 milyar dolara ulaşması beklenen paranın toplumun yüzde 99'luk kesimine verilmesi istendi.

Göstericiler eylemin amacını "New York'ta eşitsizliği yaratan kesimi gözler önüne sermek" olarak açıkladı.

Açlık ordusu büyüyor

*Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeğe doymak için
ete doymak için
kitaba doymak için
hürriyete doymak için.*

16 Ekim Dünya Gıda Günü yaklaşırken insanlık yine açlıkla boğuşuyor. Başta Afrika boynuzundaki ülkeler olmak üzere dünyanın birçok coğrafyasında yetersiz beslenmeden kaynaklı ölümler yaşanıyor. Kitlel açlık çağı vebası gibi yayılıyor. Dünyanın her yerinde küresel kapitalizmin sancısı protestolarla karşılanırken kapitalizm kendi evinde, ABD’de bile yoğun eylemlerle hedef alınıyor. Dünyayı saran iktisadi bunalıma liberal “uzmanların” türlü çözümleri revaçta olsa da açlık gerçeği orta yerde duruyor. Birleşmiş Milletler’e bağlı Gıda ve Tarım Örgütü’nün (FAO) hazırladığı fiyat endeksine göre Mayıs 2010-Mayıs 2011 arasında dünya genelinde tarımsal ve hayvansal ürünlere ortalama yüzde 36 zam geldi ve bu zam oranı, “rekor yıl” olarak belirtilen 2008’den de fazla.

Bu yılın Temmuz ayının sonlarında Birleşmiş Milletler (BM) Somali’nin Bakool ve Aşağı Shabele bölgelerinde “kuraklık, yoksulluk ve çatışmaların” da etkisiyle resmen “kıtlık” ilan etti. Bölgede, günde her 10 bin çocuktan dördü ve 10 bin yetiştikten ikisi hayatını kaybediyor, halk günde 2 bin 100 kaloriden az besleniyor. BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon, Somali’nin 3.7 milyonluk nüfusunun ciddi bir açlık krizinde olduğunu, Etiyopya ve Kenya’da bulunan 10 milyondan fazla kişinin açlık ve ölüm tehlikesi içinde olduğunu bildirdi.

Dünya basınında olduğu gibi Türkiye basınında da geniş yankı bulan bu haberlerin ramazan ayına denk gelmesi ile “insanlık” yarışına girişenler, beyaz camda şov üstüne şov sergilediler. Somalili aç çocukların fotoğraflarının fon olarak kullanıldığı programlarda duygusal “fırtınalar” yaşanırken hükümete yaranmaya çalışan bazı “sanatçı”lar Somali için yardım konserleri verdi. Hükümet de “dost elini” Somali’ye uzatırken bizlere de şükretmemizi salık vermeyi ihmal etmedi. Oysa ki dünyanın en zengin altın ve değerli taş yatağının üstünde duran bir kıtayı topyekun açlığa mahkum edenlerin de Somali’ye asker çıkartanların da aynı “yardımsever eller” olduğu gerçeği burjuvazinin acımasızlığını ve riyakarlığını açıkça ortaya koyuyor. Ancak açlık sadece Somali’yi değil Cibuti, Etiyopya ve Kenya gibi diğer Afrika ülkelerini de kısıncı altına almış durumda. Hatta daha üst ölçekten baktığımızda sadece Afrika kıtasının değil bütün bir dünyanın açlıkla boğuştuğunu görebiliriz.

FAO, Uluslararası Tarımsal Kalkınma Fonu (IFAD) ve Dünya Gıda Programı (WFP) “Dünya Açlık Raporu” adı altında hazırladığı rapora göre 2008’den bu yana açlık çeken insan sayısında 75 milyonluk bir artış gözleniyor. Son yayınlanan Dünya Bankası Kalkınma Raporu verilerine göre; dünya nüfusunun yarısı, yani 3 milyardan fazla insan günde 2 doların altında, 1,5 milyar insan ise 1 dolardan da az bir gelirle yaşıyor.

İleri kapitalist ülkelerde bile yeterli gıdaya sahip olamayan açların sayısı her yıl giderek artıyor. ABD’de 40 milyon insan açlığın pençesinde bir hayat sürdürüyor. Almanya’da, devletin resmi rakamları 2 milyon çocuğun yetersiz beslendiğini gösteriyor. Afrika’da her yıl yaklaşık 7 milyon insan açlıktan ölüyor. New York, Paris ve Londra gibi şaşaalı şehirlerin arka sokakları evsizlerle dolup taşıyor. Türkiye’de de durum çok farklı değil. 14 milyon insan açlık sınırında, 28 milyon insanın ise yoksulluk

koşullarında yaşadığını devletin resmi kurumları itiraf ediyor. Bütün bu rakamlar dünyada yaşanan açlığı en yalın haliyle ortaya koyuyor. Hal böyleyken Birleşmiş Milletler Somali’deki kıtlığı, yağışların azlığına, hükümetlerin tarım ve sulama projelerinin başarısız olmasına, finansal zorluklara ve Somali’deki yönetim boşluğuna bağlıyor. Keza geçtiğimiz aylarda Türkiye’de dördüncüsü düzenlenen ve Birleşmiş Milletler üyesi 192 ülkenin temsilcisinin katıldığı “En Az Gelişmiş Ülkeler Zirvesi”nde de küresel açlığa dair benzer şeyler söylendi. Kimse ne ilginçtir ki(!) kapitalizmi ve onun vahşi yasalarını sorgulamadı. Halbuki açlığın sebebi ne yağmayan yağmurda, ne de bereketsiz diye yaftalanan toprakta. Kaldı ki varsayalım durum böyle. Kapitalizm değil midir, acımasızca doğayı katleden, genetiğiyle oynadığı tohumlar ve kullandığı hormonlu gübreler yüzünden toprağı yok eden, üzerimize asit yağdıran?

Varlığının yegâne temeli eşitsizlik üretmek olan bu sistem, doğası gereği dünyayı her geçen gün daha fazla açlığa ve yoksulluğa mahkûm ediyor. Çünkü bu sistemde birilerinin gelişmesi için birilerinin yerinde sayması, birilerinin zevk içinde yaşaması için birilerinin sefalet çekmesi ve birilerinin tıka basa karınlarını doyurması için birilerinin açlıktan ölmesi gerekiyor. Şu anda yaşadığımız tam da bu. ABD’de kimi zenginler servetlerini obezitenin önüne geçmek için hastanelere saçarken, dünyanın başka bir kıtasında milyonlarca bebek açlıktan hayatla tanışmadan ölümle tanışıyor.

Kapitalizmin bağrından çıkan IMF, DB, BM gibi kurumlar kaşıkla verdiklerini kepçeyle aldıklarından, bu kurumların ayak bastığı her ülke adeta çekirge istilasına uğramış tarlalara dönüşüyor. Bütün zenginlikleri sömürölüp, yoksulluğun pençesine bırakılıyorlar. Uluslararası kapitalizmin en önemli kurumlarından biri olan IMF, dayattığı programlarla ülke ekonomilerini çökertiyor. Bugün Yunanistan, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

► **Servet-sefalet kutuplaşmasında çarpıcı büyüme**
Kapitalist krize bağlı olarak servet sefalet kutuplaşması son yıllarda çarpıcı biçimde büyüdü. BM tarafından yapılan bir araştırmaya göre dünya nüfusunun yüzde 25’i toplam servetin yüzde 80’ine sahip çıkıyor. 1 milyardan fazla kişi açlık içinde yaşarken dünya nüfusunun yüzde 40’ı sağlık hizmetlerinden yoksun yaşıyor. Rapora göre temel gıda maddelerinin fiyatları tırmanırken ücretler ise eriyor. Devletler kapitalist krizin faturasını emekçilere çıkarırken sağlık ve eğitime ayrılan kaynaklar azalıyor, sosyal güvenlik alanında da sürekli kısıtlamalara gidiliyor. Zengin fakir tüm ülkelerde geçim masrafları giderek artarken, maaşlarda hiçbir artış görülüyor.

İspanya ve İtalya gibi ülkeler borç içinde debeleniyor. Yunanistan’da yardım paketlerini alabilmek adına hükümetin uyguladığı kemer sıkma politikaları yüzünden halk haftalardır sokaklarda. Bu tefecilere para yetiştirmek adına hükümetler eğitim ve sağlık gibi çok temel alanlarda tasarrufa gidiyor. Son haftalarda New York, Zuccoti Park’ta başlayan Occupy Wall Street (Wall Street’i işgal et) hareketi bütün ülkeye yayılıyor.

“Varlığının yegâne temeli eşitsizlik üretmek olan bu sistem, doğası gereği dünyayı her geçen gün daha fazla açlığa ve yoksulluğa mahkûm ediyor.”

Küçük bir azınlığın refahı için büyük kitlelerin yoksulluğa mahkum olması demek olan kapitalizm akıl dışı bir sistemdir. Somali açlıkla boğuşurken Güney Afrika’nın geçtiğimiz yıl milyarlarca doları “Dünya Kupası’na” yatırması da aynı zihniyetin bir ürünüdür. Kapitalizmin egemen olduğu dünyada bir avuç tekelin elindeki

sermaye her geçen gün artıyor. Her yıl milyonlarca çocuk açlıktan ölüerken, sadece Bill Gates’in geliri Afrika’daki onlarca ülkenin toplam milli gelirine denk gelebiliyor. Dünya nüfusunun çok az bir kısmı pastadan kocaman bir parçayı götürürken, açlık ordusu kırıntılarla idare etmek zorunda bırakılıyor. Bu gün Afrika’da yaşanan açlık ve dünyayı saran iktisadi kriz bir sorudur ve o çok iyi bilinen cevabını aramaktadır.

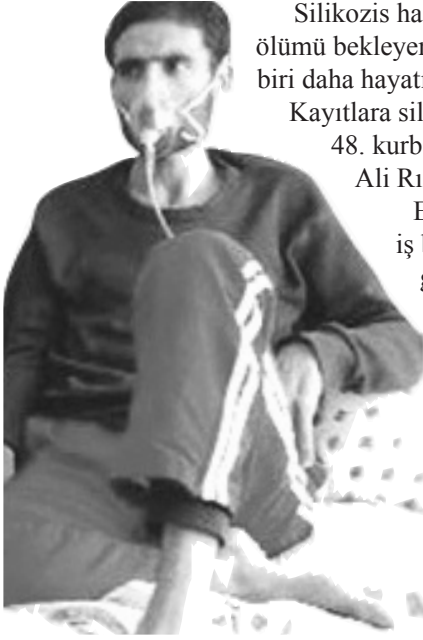
*Açlık ordusu yürüyor
yürüyor ekmeksizleri ekmeğe doyurmak için
hürriyetsizleri hürriyete doyurmak için açlık ordusu
yürüyor ayakları kan içinde.*

N.Hikmet

Toplumcu Mühendis Mimar & Şehir Plancıları

Silikoze 48. kurban, sırada yüzlerce işçi var...

Sorumlular hesabını vermedi!

Silikozis hastalığı nedeniyle ölümü bekleyen yüzlerce işçiden biri daha hayatını kaybetti.

Kayıtlara silikozis katliamının 48. kurbanı olarak geçen işçi Ali Rıza Eldemir.

Eldemir 2000 yılında iş bulma umuduyla geldiği İstanbul’da, hiçbir güvencesi olmadan kot taşlama atölyesinde çalışmaya başladı. Esenyurt ve Gaziosmanpaşa Küçükköy’deki farklı atölyelerde 2005 yılına kadar çalıştı. Eldemir bu

tarihte silikozisin ilerici ve devrimci güçler tarafından kamuoyuna taşınmasının ardından kaçak atölyeler kapatılınca köyüne döndü.

Sigortası yoktu, maaş da bağlanmadı

Burada kendisine yeni bir hayat kurmayı umarken 2009 yılında silikoze yakalandığını öğrendi. Muş, Diyarbakır ve Elazığ’da tedavi gördü. Son bir yıldır

köyünde oksijen tüpüne bağlı bir biçimde yaşayan Eldemir, bundan 67 gün önce İstanbul’daki Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi’ne yatırıldı. Ancak tedavi imkanı olmadığı için önceki gün hayata gözlerini yumdu.

Sigortası olmayan Eldemir’e silikozis hastalarına maaş bağlanacağı yönünde yasa olmasına rağmen maaş da bağlanmadığı ortaya çıktı.

Eldemir’in ölümü son olmayacak. Sadece Eldemir’in köyü Bostankent’te 10-12 kadar silikozis hastasının olduğu söyleniyor.

Yüzlerce kişi ölümü bekliyor

Eldemir’in ölümüyle silikozisten dolayı hayatını kaybeden işçilerin sayısı 48’e ulaştı. Elbette bu sayı açığa çıkmış, hastane kayıtlarına geçmiş ölü sayısı. Birçok işçinin ise hastane yüzü görmeden öldüğü düşünülürse silikozis kurbanlarının daha çok olduğu açıktır. Çünkü bu ölümcül hastalığa sebep olan kot taşlama işinde binlerce kişinin çalıştığı biliniyor.

Kar uğruna işçi yaşamının hiçe sayıldığı bu düzende, silikozis devletin de tüm kurumlarıyla ortak olduğu büyük bir katliamdır. Her ne kadar uzun süreli mücadeleler sonucu hastalığa yakalanmış olanlara, ancak çalıştığını ispat etmesi halinde maaş bağlanması yönünde bir yasa çıkmışsa da bu, bu büyük suçun sorumluluğunu ortadan kaldırmayacaktır. Bu büyük insanlık suçuna imza atanlardan hesap sorulması gibi büyük bir görev hala ortada durmaktadır.

İşçi katliamına ödül gibi ceza

2009 yılında yaşanan sel sırasında Pameks adlı fabrikada servis aracı olarak kullanılan kamyonette katledilen 8 kadın işçi ile ilgili açılan davada mahkeme, fabrika sahibini 5 yıl hapse çarptırdı. 6 Ekim günü Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın son duruşmasında, Pameks patronu Mehmet Cevdet Karahasanoğlu 5 yıl, İdare Müdürü Ferit Göncü ise 2 yıl 1 ay ceza aldı.

Bu ödülden farksız “ceza”, göz göre göre katledilen 8 işçinin canına karşılık verilirken, böylelikle adalet çarkı patronlara bir büyük hizmette daha bulunmuş oldu.

OSTİM davasında 2. duruşma

OSTİM ve İvedik davasının ikinci duruşması 11 Ekim günü Ankara 10. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

Dava kapsamında, 20 kişinin ölümü ve çok sayıda kişinin yaralanmasından sorumlu tutulan 9 kişi yargılanıyor. İlk duruşmada verilen ifadelerde patlamanın yaşandığı işyerinde ve doğalgaz şirketlerinde denetim yapılmadığı gerçeği açığa çıkmıştı.

Bununla beraber bu davanın dikkat çekici diğer yanı ise sermaye devletin patlamada açık sorumluluğu olmasına rağmen iddianamede yer almaması. Oysa, devlet patlamanın zeminini adım adım hazırlamış, örneğin işyerlerinin işletme belgesi alma zorunluluğunu kaldırmıştı.

Denetim yok

Son duruşmada tutuklu sanıklar Ersoylar Firması’nın sahibi Kasım Ersoy, Asgazsan şirketinin genel müdürü Bahadır Esenlik ile sorumlu müdür Burhan Koç hazır bulundu.

Kimya mühendisi Bahadır Esenlik, Ersoylar firmasına asetilen dolum üretimi yaptıklarını belirtti. Esenlik, patlamadan sonra 12’lik tüplerden oluşan 13 grup tüpün firmadan götürülerek boşaltıldığını ve boşaltılan 12’si

mavi, bir tanesi yeşil renkteki tüplerin daha sonra dıştan kırmızıya boyandığını söyledi. Esenlik’in Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Sanayi Bakanlığı ve Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından işyerlerine yönelik herhangi bir kontrol yapılmadığını söylemesi dikkat çekti.

Esenlik’in ardından dinlenen Özkanlar şirketinde çalışan tanıklar, satın alınan tüplere oksijen yerine doğalgaz konulduğunu belirttiler.

“Başka OSTİM’ler yaşanmasın”

Duruşma öncesi, patlamada ölen 19 işçinin yakınları adliye önünde bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamayı OSTİM’deki patlamada hayatını kaybeden Dursun Kavak’ın kız kardeşi Sibel Kavak yaptı. OSTİM’de canlarını kaybetmiş kişiler olarak, başka canların yanmamasını istediklerini ifade eden Kavak, sağlıklı yaşam koşulları ve kanundışı çalışma koşullarını sona erdirmek için davaların takipçisi olacaklarını dile getirdi. Patlamalarda sorumlu olanların ortaya çıkarılmasını istediklerini belirtti. Açıklamada “OSTİM’i unutmam, İvedik’i unutmam”, “Sorumlular yargılsın” dövizleri taşıyanlar, ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kaçak madende iş cinayeti

İş cinayetlerinin ve işçi katliamlarının en yoğun yaşandığı bölgelerden biri olan Zonguldak’ta bir işçi daha iş cinayetine kurban gitti. Zonguldak’ın Kilimli beldesi Bölüm mevkisi Yayla Mahallesi’nde kaçak bir maden ocağında göçük meydana geldi. Maden işçisi 47 yaşındaki Mustafa Cengiz Altınay göçük altında kaldı. Madenci arkadaşları tarafından göçük altından çıkarılan Altınay’ın yaşamını yitirdiği belirlendi.

Beşiktaş’ta iş cinayeti

Ölümlerin olağan sayıldığı inşaat sektöründen yeni bir ölüm haberi geldi. Beşiktaş’ta çalıştığı inşaatın başına beton parçası düşen inşaat işçisi, hayatını kaybetti.

Beşiktaş Ortaköy’de yapımı süren bir inşaatın 5. katında beton kesimi yapıldığı sırada, betonun bir bölümü aşağıya düştü. Beton parçası, bu sırada zemin katta çalışan Şükrü Satılmış’ın (50) başına çarptı. Ağır yaralanan Satılmış, ambulansla Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırıldı. Satılmış, sağlık ekiplerinin müdahalesine rağmen hayatını kaybetti.

Doğuda batıda iş cinayetleri

Artvin ve İzmir’de yaşanan iş cinayetlerinde iki işçi öldü. **Artvin**’in Borçka ilçesine bağlı Camili Uğur köyü yakınlarında yol yapım çalışması sırasında uçuruma yuvarlanan iş makinesinde 1 işçi hayatını kaybetti.

Muzaffer Keskin’in (49) kullandığı iş makinesi yol çalışması esnasında toprak kayması sonucunda yaklaşık 200 metrelik uçuruma yuvarlandı. İş makinesinin içinde bulunan sürücü Keskin hayatını kaybetti.

İzmir **Torbalı**’da bir fabrikada yaşanan iş cinayetinde ise, Nazım Arıkan, operatör olmadığı halde çalıştırıldığı forkliftin altında kaldı.

51 yaşındaki Nazım Arıkan kullanılmayan mermer parçalarını, forkliftin ucuna ilave edilen kovaya dökmeye başladı. Forklift operatörünün, fabrikanın başka bir bölümünde çalışması üzerine kesilen mermer parçalarını dökmek için forklifte binen Arıkan, yükün fazlalığı ve kaygan zemin nedeniyle aniden devrilen forkliftin altında kaldı.

Kardemir’de gaz zehirlenmesi

Karabük Demir Çelik Fabrikası’nda (Kardemir) gazdan zehirlenen 1 işçi iş cinayetine kurban gitti. 2 işçi ise tedavi altına alındı.

08.00-16.00 vardiyasında meydana gelen olayda, boruların izolasyonu sırasında sızan gazdan 3 işçi zehirlendi. İzolasyon işi yapan 3 işçi, borudan sızan gazdan etkilenecek yere yığıldı. İşçiler, fabrikanın ambulansı ile Karabük Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı. Geçtiğimiz yıl işe başlayan Gökhan Kargın hastanede yaşamını yitirken, kalbi duran Rafet Küçüktepe kalp masajıyla hayata döndürüldü. Rafet Küçüktepe yoğun bakım ünitesinde tedavi altına alındı.

Ferhat ve Berna serbest

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla 14 Mart 2010'da gerçekleşen Roman Çalıştayı'nda "Parasız eğitim istiyoruz" pankartı açtıkları için tutuklanan Gençlik Federasyonu üyesi Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz'ın davasında tahliye kararı çıktı.

"DHKP/C terör örgütü üyesi olma" ve "terör örgütü propagandası" yapma iddialarıyla 19 aydır tutuklu bulunan Ferhat ve Berna'nın yanısıra Gençlik Federasyonu üyesi Utku Aykar'ın da tutuksuz yargılandığı davanın 4. duruşması İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Çeşitli sendikaların yöneticilerinin yanısıra yazar, sanatçı ve aydınların da bulunduğu pek çok kişi öğrencilere destek için mahkeme önündeydi.

19 aydır keyfi biçimde tutsak edilen Berna ve Ferhat, duruşmada yaptıkları savunmalarında bir kez daha parasız eğitim hakkı talebini savundular. Yılmaz ve Tüzer, Gençlik Federasyonu üyesi olduklarını ve parasız eğitim talebiyle eylem yapmalarının demokratik ve anayasal hakları olduğunu ifade ettiler.

Parasız eğitim talebi savunuldu

Yargılanan öğrencileri savunan müdahil avukatlar ise mahkeme heyetine 21 sayfalık bir dilekçe sundular. Avukatlar da, dünyanın farklı ülkelerindeki öğrenci eylemlerini örnek göstererek parasız eğitim

talebini dile getirmenin suç olmadığını savundular. Dilekçede imzası bulunan avukatlar adına konuşan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay; Şili, Yunanistan, Fransa, İtalya ve daha pek çok ülkede binlerce öğrencinin eğitim hakkı için sokaklara çıktığını ve bu ülkelerin hiçbirinde parasız eğitim talebinin "terör örgütü üyeliğiyle" ilişkilendirilmediğini, bu bağlantının sadece Türkiye'de kurulduğunu belirtti. Tanay, müvekkillerinin beraatini istedi.

Karar duruşması 8 Mart'ta

Bir önceki duruşmada, Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz'ın tutukluluğunun devamına karar veren mahkeme, HSYK kararnamesi ile özel yetkisi kaldırılarak Büyükçekmece Adliyesi'ne atanan Kasım İlimoğlu'nun, eylemin düşünce açıklama özgürlüğü içerisinde kaldığı yönünde mütaala verip beraat ve tahliye isteğini dikkate almadı. Mahkeme, tutukluluğun devamına karar verdi, tutukluluk incelemesini 22 Haziran'a, duruşmayı 6 Ekim 2011'e bırakmıştı. Yeni atanan savcı 4. duruşmada mütaalasını vermedi ancak tahliye talebinde bulundu. Mart 2012'ye ertelenen karar duruşmasında ise savcı mahkeme heyetine mütaalasını verecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Boykot sona erdi

Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi'nde, yemekhane zammına karşı 4 Ekim günü başlatılan yemekhane boykotunun ikinci gününde katılım, ilk güne oranla daha zayıf olsa da; ÖSEM önündeki oturma eylemi, derslerinden çıkan öğrencilerin katılımıyla yine coşkulu geçti. Sık sık alkış ve sloganlarla eyleme çağırılan öğrencilerin bazıları, çağrıya alkışlarla cevap verdiler.

Ayrıca yemekhaneye çıkılarak ajitasyon konuşmaları yapıldı, yemekhanede yemek yiyen öğrenciler eyleme çağırıldı.

Boykotun 3. gününde, oturma eyleminin başlamasına 1 saat kala Mühendislik ve Fen-Edebiyat fakültelerinin kantinlerinde öğrencilerle bire bir görüşüldü. Eylem sırasında yemekhaneye yönelen öğrencilere ajitasyon konuşmalarıyla yemekhaneye gitmemeleri çağırısı yapıldı.

Oturma eyleminde ise çeşitli enstrümanlarla müzik yapıldı. Şarkılar ve türkülerle devam eden etkinlikte halaylar çekildi. Boykot 10 Ekim günü sona ererken, mücadele farklı araçlarla devam edecek.

Ekim Gençliği / Çanakkale

Ankara Ekim Gençliği'nden tanışma etkinliği

Ekim Gençliği Tanışma Etkinliği, 7 Ekim günü Mustafa Suphi Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Etkinlik devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından bir Ekim Gençliği okuru 2000 sonrası gençlik hareketi ve Ekim Gençliği'nin misyonu üzerine bir konuşma gerçekleştirdi.

Konuşmada 2000 sonrasında öğrenci gençliğin hareketsizlik içinde olduğu, bu durgunluğun ise 2009'daki harç zamlarına tepkilerle bir nebze aşıldığı ifade edildi. Geçtiğimiz dönemin ise öğrenci gençlik yönünden hareketli bir dönemin olduğu vurgulandı. Sermaye devletinin gençliğe verecek hiçbir şeyinin kalmadığı vurgusunun yapıldığı konuşmada gençliğin bu tepkisini örgütleyecek ve harekete önderlik etme misyonu ile hareket eden çok fazla yapının bulunmadığı dile getirildi. Ekim Gençliği'nin kuruluşundan bugüne bu misyonla hareket ettiği ve üniversitede işçi sınıfının bayrağını taşıdığı, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini büyüttüğü

söylendi.

Daha sonra söz alan bir Ekim Gençliği okuru son dönemdeki saldırılar ve yapılması gerekenler üzerine bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada son dönemde sermaye devletinin topyekun bir saldırının içerisinde olduğu belirtildi. Kürt halkı üzerinde uygulanan baskı ve imha politikalarından, işçi sınıfına dönük kıdem tazminatının gasbı saldırısına, öğrenci gençliğe yönelik har(a)ç zamlarına kadar genel bir saldırının olduğu bunun ise örgütlü bir mücadele ile püskürtülebileceği belirtildi.

Daha sonra ise serbest kürsüye geçildi. Bu bölümde üniversitelerde örgütlenme çalışmaları üzerine ayrıntılı bir sohbet gerçekleşti.

Yaklaşık 2 saat süren etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğunun sunduğu müzik dinletisi ile son buldu.

Etkinliğe Gazi, Ankara, ODTÜ, Hacettepe ve Bilkent üniversitelerinden öğrenciler katıldı.

Ekim Gençliği / Ankara

AÜ'de direniş sona erdi

Anadolu Üniversitesi'nde kapı önünde süren direniş, 7 Ekim günü Osmangazi Üniversitesi Genç-Sen Şubesi'nin yaptığı ziyaretle sona erdi. Direnişin son gününde eylem saatine kadar bildiri dağıtımı yapıldı. Ayrıca kapı önündeki eyleme çağıran afişler erken saatlerden itibaren okulun çeşitli yerlerine asıldı.

Osmangazi Üniversitesi öğrencileri "Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek / Soruşturma-ceza terörüne son" pankartını açarak Açık Öğretim Fakültesi önünden direnişin olduğu Yunus Emre giriş kapısına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İlk önce sözü Osmangazi Genç-Sen üyesi aldı. Soruşturma ve cezaların ne anlama geldiğini ortaya koyan OGÜ öğrencisi aynı sorunun kendi üniversitelerinde de yaşandığını belirterek direnişin önemini vurguladı.

Daha sonra sözü Genç-Sen üyesi ve Ekim Gençliği okuru olan AÜ direnişçisi aldı. Üniversitenin geçen yılki 6 Kasım öncesi, çalışmalar nedeniyle kendilerine ÖGB ve polis aracılığıyla saldırdığını bu da yetmezmiş gibi 8 kişiye 1 haftalık uzaklaştırma, 30'un üzerinde öğrenciye ise kınama cezası verdiğini belirtti.

Devrimci siyasal faaliyetin ÖGB, polis, soruşturma ve ceza terörüyle bitirilmeye çalışıldığını ama baskıların kendilerini mücadeleden asla alıkoyamayacağını belirtti.

Ekim Gençliği / Anadolu Üniversitesi

Zorunlu bağış protestosu

Yeni öğretim yılının başlamasıyla beraber çocuğunu Sultanbeyli Kız Teknik ve Meslek Lisesi'ne kaydetirmek isteyen Arzu Yıldız Sancak'a okul idaresi tarafından kayıt parası vermesi dayatılmış, parayı vermeyi reddeden Sancak çocuğunun kaydını yaptıramamıştı.

Sancak Ailesi tarafından okul önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ise polis terörünün hedefi olmuştu. Aile fertleri gözaltına alınmıştı.

Eğitim Sen 5 Nolu Şube 12 Ekim günü Sancak Ailesi'nin mücadelesini sahiplendiğini göstermek ve birçok okulda uygulanan bu zorunlu bağış sistemini

Eğitimde gericileşme derinleşiyor

Eğitimin içeriğinden, öğrencilerin tutum ve davranışlarına kadar gericilik dayatılıyor. Evrim teorisinin dışlanması, dinsel öğelerin ders kitaplarını doldurması ya da kadın ve erkek öğrencilerin yakınlaşmasının yasaklanması gibi uygulamalarla gericilik derinleştiriliyor. Yakın zamanda gündeme gelen bir dizi uygulama şöyle:

“1 metre yasağı”: Antalya Muratpaşa İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, kız ve erkek öğrencilerin, herhangi bir nedenle konuşmak veya ders arasında sohbet etmek için bir araya geldiğinde, yönetimin belirlemiş olduğu ‘1 metre’ sınırına dikkat etmesini istedi. İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne göre bu mesafenin altındaki yakınlaşmalar “cinsel istismar” nedeni sayılacak.

Derslere imamlar giriyor: İzmir Karabağlar ilçesinde Rakım Erkutlu İlköğretim Okulu ve Eşrefpaşa Lisesi olmak üzere birçok okulda pedagojik formasyonu olmayan imamlar Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersine giriyor. Buna gerekçe olarak da öğretmen açığı sorunu gösteriliyor.

Öğrenciler derse türbanla giriyor: Konak ilçesinde 26 Ağustos Yeşiltepe İlköğretim Okulu'nda, Buca ilçesinde Atatürk İlköğretim Okulu'nda, Menemen ilçesinde Menemen 100. Yıl İlköğretim Okulu'nda öğrenciler derse türbanla girebiliyor.

Kutlu doğum haftası kutlamaları: Milli Eğitim

teşhir etmek amacıyla Sultanbeyli İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi. Sancak Ailesi'nin de yer aldığı eyleme Devrimci Liseliler Birliği ve BDSP destek verdi. DLB paralı eğitim sistemini teşhir eden dövizler taşıdı.

Basın metnini Eğitim Sen 5 Nolu Şube Başkanı Mehmet Aydoğan okudu. Son dokuz yıl içinde eğitim bütçesinden yatırımlara ayrılan payın dört kat azaldığına dikkat çeken Aydoğan, yoksul halk kesimlerinin çocuklarının eğitim maliyetini üstlenmek için daha fazla yükümlülük altına girdiğini sözlerine ekledi.

Aydoğan şunları söyledi: *“Velimiz Arzu Yıldız Sancak da böyle bir sorun yaşamıştır. Sorunu paylaştığı yetkililer, sorunu çözmek yerine basın açıklaması yapmak isteyen velimizin, polis çağırarak gözaltına alınmasını sağladı. Her yurttaşın sorunu basın yolu ile duyurma hakkı vardır. Velimize yapılan büyük bir hukuksuzluk ve vicdansızlıktır. Bizler Eğitim Sen olarak kayıt parası, bağış, diploma parası, temrin ücreti vb isimler altında okullarda para toplanmasına, eğitimin paralılaştırılması uygulamasına karşı mücadele etmeye devam edeceğiz. Bu mücadelede yanımızda olan velimize de sahip çıkmaya devam edeceğiz.”*

Eylem atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Bakanlığı, Kutlu Doğum Haftası'nı ilköğretimde kutlanacak gün ve haftalar kapsamına aldı. Devlet her inanca eşit mesafede durması gerekirken, bu kutlamalara öğretmen-öğrenci katılımını zorunlu kılındı.

İzmir'de zorunlu cami gezileri: Camiler ve Din Görevlileri Haftası nedeniyle Konak Kaymakamlığı Konak Müftülüğü'nün talebi doğrultusunda ilköğretim öğrencileri, öğretmenler nezaretinde cami ziyaretleri gerçekleştiriyor. Öğretmenlere, ziyaret notlarını forma işleyerek müftülüğe gönderilmesi dayatılıyor.

Eğitim Sen'den açıklama

Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Abdullah Tunalı ise konuyla ilgili şunları söyledi: *“Tüm bu yaşananların laik eğitime karşı yürütülen topyekûn bir mücadelenin parçası olduğunu biliyoruz. Laik ve bilimsel eğitimin gereği dini gün ve haftaların okullarda değil inanç merkezlerinde kutlanmasını, Konak Kaymakamlığı emrinin iptali ve tekrarlanmamasını, öğretmen yerine imam görevlendirmelerinin derhal iptal edilmesini, ilköğretim okullarında yaşanan türban sorununun pedagoji ve psikoloji bilimi rehberliğinde laik eğitim çerçevesinde çözümünü talep ediyoruz.”*

Kızıl Bayrak / İzmir

9 Ekim 2011 | Esenyurt

Esenyurt'ta Che anması

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 9 Ekim günü Che anması gerçekleştirdi.

Che, Marks, Engels ve Lenin resimleriyle donatılan salonda sahne arkasına “Devrime adanmış bir yürek... Ernesto Che Guevara. Ölümünün 44. yılında saygıyla anıyoruz” şiarlı Devrimci Liseliler Birliği imzalı ozalit asıldı.

Anma etkinliği saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu esnasında Adnan Yücel'in “Biz kazanacağız” şiirinin bir bölümü okundu. Ardından “El Che” belgeselinin gösterimine geçildi. Sinevizyonun ardından gerçekleştirilen sunumda burjuvazinin, CHE'nin kitleler üzerindeki etkisini yok etmek için onu matelaştırmaya çalıştığı, bir maceraperest olarak yansıtmaya çalıştığı ifade edildi. Şunlar söylendi: *“Liseli devrimciler olarak Che'nin metalaştırılmasına izin vermeyeceğiz. İşçi sınıfının yolunda bu topraklarda ve dünyada devrimin zaferine kadar mücadelemizi yürüteceğiz. Bizi bitirmeyi başaramayacaklar”*

Ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir atölyesinin şiir dinletisine geçildi. “Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek” ve “Güneşi içenlerin türküsü” şiirleri okundu.

Şiir dinletisinin devamında Esenyurt İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi çalışanları devrimci marşlarıyla sahne aldı. Müzik dinletisinin son kısmında hep beraber, yumruklar sıkılı bir şekilde “Çav bela” marşı söylendi.

Ardından 15 dakikalık bir ara verildi. Aranın ardından bir emekçinin sunduğu Pablo Neruda'nın şiiriyle etkinlik devam etti.

Sonra Devrimci Liseliler Birliği (DLB) adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada kapitalist devletin onun düşüncesine muhalif olanlara her zaman saldırdığını, vahşice katlettiğini, bugün okullardaki disiplin ve güvenlik uygulamalarının bunun bir açık kanıtı olduğunu söyledi. Fabrikalarda, okullarda baskıların artarak devam ettiğini ancak baskıların sökmeyeceğini, Che'lerin, Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in, Habipler'in, Haticeler'in, Ümitler'in, Alaattinler'in yoldaşlarının onların uğruna ölümü karşıladığı bu mücadeleyi yükseltmeye devam edeceklerini belirtti. Etkinlik örgütlü mücadeleyi büyütme çağrısı ile son buldu.

DLB / Esenyurt

Liselilere işkence

Sermaye devleti liseleri karakola çevirirken 7 Ekim günü İstanbul Gülsuyu'nda bulunan Ertuğrul Gazi Lisesi'nde yaşanan polis saldırısı, polis teröründe son nokta oldu.

Geçtiğimiz gün Ertuğrul Gazi Lisesi'nde gerçekleştirilen Che anmasına yönelik polis terörünü 7 Ekim günü protesto etmek isteyen liselilere saldıran polis birçok öğrenciyi de gözaltına aldı.

Gözaltı sırasında liselilere azgınca saldıran polis, karakolda da işkenceye devam etti. Polis liselilere elektrikli coplarla saldırdı ve yoğun biber gazı kullandı.

Kadın öğrencileri saçlarından tutarak sürükleyen polis aralarında ETHA muhabiri Çağdaş Küçükbattal'ın da olduğu 16 kişiyi gözaltına alarak Şehit Saffet Okumuş Polis Merkezi'ne götürdü.

Saldırı sırasında 16 yaşındaki D.K. bacağından yaralandı, Ruşen Ali Kesgin adlı gencin de boynuna elektrikli copla vuruldu. Karakolda ise Anıl Taylan Topal adlı gencin kırık olan ayağına özellikle vurulduğu kaydedildi. Diğer öğrenciler de tekme tokat dövüldü.

Gözaltılar dün gece serbest bırakılırken, karakol önünde bekleyen aileler ile polis arasında gerginlik yaşandı. Çocuklarına işkence yapıldığını gören aileler polise tepki gösterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kadına yönelik şiddet!

Medyanın suç ortaklığı, hükümetin sahte çözüm arayışları

Kirli savaş gibi, katliamlar, faili meçhuller, işkence ve tecrit gibi; kölece çalıştırılan yığınlar, kitlesel işsizlik, yoksulluk, açlık gibi hız kesmeden tırmanan kadın cinayetleri Türkiye gerçekliğinin simsiyah bir sayfasıdır. Son yedi yılda kadın cinayetleri yüzde bin 400 artarken, yüzlerce kadın, eşleri ve akrabaları tarafından, silahla, bıçakla, baltayla, dayakla canice katledilmiştir/katledilmektedir. Cinayet haberlerine sürekli bir yenisi eklenirken, şiddetin beşikten başlatıldığı ve rutinleştirilerek gündelik yaşamın bir parçası haline getirildiği bir toplumda bile, duyarsızlık duvarlarını aşmakta, tüyler ürpertici gerçekliği ile kamuoyunun gündemine oturmaktadır. Toplum genelinde oluşan muhalif sesler ise genellikle, “erkekler kadınları öldürüyor” gibi dar bir kavrayışla devletten kadınları korumasını ve failleri cezalandırmasını talep etmektedir.

Oysa kadınları katleden yalnız başına, tetiği çeken, bıçağı tutan el değildir. Kadını ikinci sınıf insan olarak kabul eden/ettiren, kadının ezilmesi ve çifte sömürüsü ile çarklarını döndüren, beşikten mezara zor ve şiddetle kadını baskılayan bu düzendir. Milyonlarca kadının, eğitim ve çalışma hakkından mahrum bırakılarak eve kapatıldığı, geçimini sağlamak için erkeğin kazancına muhtaç hale getirildiği, milyonlarca kadının ise ucuz işgücü ordusunun bir parçası olarak köleleştirildiği bir düzende yaşıyoruz. Çarkları daha rahat dönsün diye erkek egemenliğini kendi ihtiyaçlarına uyarlayıp sürdüren sermaye düzeninin hükmü altında yaşıyoruz. Kadın bedenini metalaştıran, sevgiyi çıkar hesabına, evliliği ticarete, cinselliği pornoya dönüştüren, varlığını şiddet yoluyla sürdürebilen çürümüş bu düzende, ardı arkası kesilmeyen kadın cinayetlerinin kurbanı ya da failine dönüşüyoruz.

Bugünün Türkiye’si’nde katliam boyutuna varan kadın cinayetlerinin sorumlusu sermaye düzenidir. Failler ise, sadece tetiği çeken erkekler değil, meclisi, hükümeti, medyası, mahkemeleri, eğitim sistemi ile tüm düzen güçleri ve kurumlarıdır. Sermayenin ve düzeninin çıkarları adına, tüm düzen güçlerinin elbirliğiyle yarattığı, elbirliği ile akladığı, sistematik olarak sürdürdüğü bir şiddettir söz konusu olan. Ne var ki, kadına yönelik şiddetin bugün ulaştığı düzey, sorunun yaratıcısı ve destekleyicisi olan düzen güçlerini de zor duruma düşürmektedir. Kendi yarattıkları canavar karşısında acizce köşeye sıkışanlar, sahte duyarlılık şovları ve sahte çözüm arayışları ile zaman kazanmaya, durumu kurtarmaya çalışmaktadır.

Kadın bedeninin metalaştırılmasının, kadının aşağılanması, kadına yönelik şiddetin meşrulaştırılmasının, hatta desteklenmesinin en büyük suç ortaklarından biri düzen medyasıdır kuşkusuz. Bu gerçeğe tanıklık edecek, binlerce reklam filmi, kapak fotoğrafı, magazin haberi, üçüncü sayfa haberi, manşet sloganı birikmiştir arşivlerde. On yıllardır, kadın bedeninin pazarlanması ve kadının aşağılanması ile birlikte, sermaye düzeninin hükmü altında türlü dramalara dönüşen yaşamlarımızın üçüncü sayfa haberi olarak kolay tüketime sunulması ile artan reyting ve tirajlarla, düzen medyasının çarkları döndürülmüştür. Çarklar döndükçe kadının ezilmişliği ve çifte sömürüsü ile birlikte, kadına yönelik şiddeti de

Sömürüyü, şiddeti, katliamları büyüterek varlığını sürdüren sermaye düzenini alt etmedikçe, ruh sağlığımızı düzenin pençelerinden kurtarma şansımız da yoktur.

pekiştirmiş, derinleştirmiştir. Kadına yönelik şiddetin bugün ulaştığı akıl almaz boyut ise, düzen medyasını da, yaratılmasında pay sahibi olduğu canavar karşısında yalpalatmakta, ezberini bozup köşeye sıkıştırmaktadır.

Habertürk Gazetesi üstünden yaşanan tartışmalar bu duruma örnektir. Geçen hafta içinde, kadın cinayetlerinin son kurbanı olan Şefika Etik, kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Şiddeti ve kadın bedenini sayfalarında ahlaksızca pazarlamaya alışık olan Habertürk Gazetesi, Şefika Etik’in öldürülmesine de aynı el çabukluğu ile yaklaştı. Bu olayı, manşetten, ‘Kadına şiddette son nokta’ başlığı ve büyük tiraj umudu ile veren gazete, gazetecilik etiği hakkında bir tartışmanın odağı oldu. Tartışılan Habertürk’ün manşette kullandığı fotoğraftı. Şefika Etik’in ölü bedeni, sırtında bıçakla, kanlar içinde ve yarı çıplak fotoğraflanmış, gazetenin ilk sayfasında sergilenmişti. Kadın bedenini teşhir etmek de, şiddeti pazarlamak da, dramlar üstünden tiraj artırmak da düzen medyası için yeni alışkanlıklar değil. Habertürk, düzen medyasının çürümüşlüğüne ve kadına yönelik şiddette suç ortaklığının çarpıcı örneklerinden birini sergiledi bu haberle. Habertürk’ü eleştirmeye koyulan medya güruhu ise, bu vesile ile, ikiyüzlülüğün yeni bir örneğini verdi. Kadın bedenini teşhir etmekte, kadını aşağılayan haberlerle sütunlarını doldurmakta, şiddeti meşrulaştıran haberler kotarmakta on yıllardır birbiri ile yarışanlar, bu haberle birlikte “gazetecilik etiğini”, “kişilik haklarını” “şiddeti özendirecek haberler yapmamak gerektiğini” hatırladılar. Habertürk gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Fatih Altaylı ise, büyük bir yüzüstlük ile, toplumsal duyarlılığı artırmak için bütün eleştirileri göze almış kahraman pozları takınarak durumdan sıyrılmaya çalıştı.

Medya cephesinde bütün bunlar sahnelenirken, yarattığı canavar karşısında köşeye sıkışan bir diğer taraf da sermaye hükümetidir. Gericiliği yayarak kadınlar üstündeki baskı ve şiddeti körükleyen, sermayenin çıkarları uğruna kadınlara üç çocuk doğurmalarını buyuran, politikalarını protesto etmek

cesareti gösteren bir kadını, “kız mıdır, kadın mıdır bilmem” diyerek aşağılamaya çalışan, iftar sofralarında savaş çıgıllıkları atan, polise “kadın, çocuk demeden gereğini yapın” emri veren AKP hükümeti elbette, kadınların ezilmişliğinden, çifte sömürüsünden ve kadına yönelik şiddetten rahatsız değil. Ama sermaye hükümetinin kaçamadığı ve rahatsız olduğu bir gerçeklik de orta yerde duruyor, suratına her gün tokat gibi çarpıyor. Kadın cinayetleri AKP hükümeti döneminde yüzde bin 400 oranında artmıştır ve hız kesmeden artmaktadır. AKP artık, hükümeti döneminde katliam boyutuna varan cinayetleri durduramamanın, kadınları koruyamamanın acizliği ile yüz yüzedir. “Bu sorunu çözmeyeceğiz, bu bizim sermaye çıkarına sistematik politikalarımızın doğal sonucudur” diye açıktan ilan edemeyeceği için de, sahte çözüm önerileri ile durumu kurtarmaya çalışmaktadır.

Geçen hafta içinde gürültülü biçimde ilan edilen Kadının ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunması Yasası tasarısının hazırlıkları da bu oyunun bir parçasıdır. Büyük yenilik, büyük çözüm gibi ilan edilen yasa tasarısında yeni olan ise; şiddet uygulayan erkeğe, psikolojik tedavi zorunluluğu getirmektir. Devasa sorun karşısında hiçbir işe yaramayacağı ortada olan bu sahte çözüm önerisi, sorunu çözmeye değil, bilinçleri bulandırmaya hizmet etmektedir. Kadın cinayetlerinin, sermaye düzeninin yarattığı bir utanç tablosu olduğu gerçeği ile birlikte, sermaye hükümetinin kadın cinayetlerindeki suç ortaklığı da örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Kadın cinayetlerinin, erkeklerin psikolojik sorunları olmasından kaynaklandığına inanmamız beklenmektedir. Elbette, canice işlenen cinayetlerin faillerinin ruh sağlığının yerinde olduğunu iddia etmek zordur. Ama, sömürüyü, şiddeti, katliamları büyüterek varlığını sürdüren sermaye düzenini alt etmedikçe, ruh sağlığımızı düzenin pençelerinden kurtarma şansımız da yoktur. Düzenin yarattığı, kadın cinayetleri gibi devasa bir sorunun, bireylerin psikolojik tedavisi ile çözüleceğini iddia etmek gülünçtür.

Hikmet Kıvılcımlı'nın 1930'lerde kaleme aldığı kapsamlı “Yol” incelemesinin Sunuş bölümünden aldığımız bir parçayı, kendi koyduğumuz başlık altında okurlarımıza sunuyoruz

Parti, dava ve “küçük-burjuva yiğidi!”

(...)

Çete savaşı bilinir. Biraz gönüllü savaşmasıdır. Gönüllü demek, hani ya, canı istemiş de gelmiş demek gibi bir şeydir. Öyleyse, canı istedi mi, geldiği gibi gider de.

Gönüllüler içinde savaşın sapılmaz hedefine yaşamsal bir zorunlulukla candan itilmeyenler, herhangi bir ikinci derece hoşnutsuzluktan kopup takılmışlardır. Ya da Lenin'in Almanca'dan aktardığı sözcükle mitlaufer (birlikte yürüyüş ve yol arkadaşı): Bizimle ancak bir konağa kadar gidebilecek ve ondan sonra bizden kendi yolunca ayrılacak yolcular sanıldığından daha çoktur...

Bu gibileri uzun ve acı tatlı deneyimlerle anladığımıza göre, onlar yola çıkarken bizden ve herkesten daha kıyak nara atarlar ve hedefe bir iki gün içinde varlıverirse, bu gibiler yaygaralarının önüne geçilemeyen kişiler oluverirler.

Kimden sözettiğimiz anlaşılıyor: küçük-burjuvaziden!

Bir zamanlar işçi sınıfına, hele onun keşif koluna adım uydurmuş olan küçük-burjuvazinin

ünlü becerisini kanıksamayan bilinçli işçi bilmem kalmış mıdır?

Beceri şudur: Bir küçük-burjuva -sınıfça ya da asılca küçük-burjuvazi kafası- parlak bir gönüllü çeteci olabilir. Ancak yaylımı geniş bir meydan savaşında kesin sonuca kadar siperini bırakmamaya gelmez. Hele siperini bırakmamaya “zorunlu” edildiğini görmeye hiç dayanamaz. Onun için savaşçı ordu disiplini altına sokulacağını sezmek ölümdür.

Küçük-burjuva yukarıdan gelen bir emirle ve aşağıdan vuran bir zorla değil, aklınca “canı istediği” için işçilerle yan yana gidiyordur. O mübarek canı istemedi mi, dilediği gibi hareketine hiçbir şey engel çıkarmamalıdır.

Çete savaşı gelişti de gönüllüler keşif kolu düzeninde bir hizaya getirilmeye başlandı mı, çingar kopar. Türkçe'deki tiryaki sözüyle: “zor oyunu bozar”. Ancak oyunu bozan aktör, küçük-burjuvadır.

Küçük-burjuvanın kendine göre muazzam bir “namus”u, müthiş bir “özsaygısı” vardır. O hiçbir zaman açıkça ve mertçe “ben şahımı bu kadar severim!” deyip çekilemez. Buraya kadar birlikteydik, artık ben gidemeyeceğim tarzında bir allahaismarladıkla ayrılamaz.

Öyle açık görünüş ve açık yürek onun mistik ve esrarengiz ideolojisine ve psikolojisine karşı olduğu kadar namusuna ve özsaygısına da pek dokunur.

Öyleyse?... Öyleyse, bütün parti tarihlerinde görülen şu iki kategorik eğilim fıskırır:

1- Kaçma eğilimi: Parti içinde kırılacak putlar bulunduğunu, ayrıcalıklı otorite zorbalığına karşı koymak gerektiğini, “denetim, eleştiri” vb. özgürlüklerinin kalmadığını söyler durur küçük-burjuva. Bulanmak için fırsat kollayan, karışmaya elverişli düşünceleri büsbütün bulandırmak ve karıştırmak... Lenin'in sık sık kullandığı deyimle “konfüzyonizm” (karmakarışıklık) olayının iş ve disiplin alanına dökülmesi alır yürür. Bu durum, daha ünlü adı ve sanıyla anarşidir...

2- Kaçamak eğilimleri: Küçük-burjuva yiğitinin kendine göre bir yoğurt yiyişi vardır. Onun öyle derin “kendi kanıları”, öyle değeri ağır “kendi bakışları”, o kadar özgün “kendi düşünceleri” vardır ki, mutlaka dikkatli bir gözle ele alınmalıdır. Yoksa parti tehlikededir. Yangın var! Bu hal konfüzyonizmin söz ve teori alanına sokulması olur. Bu, daha ünlü adı ve sanıyla oportünizmdir!

Proletaryanın çetin sınıf savaşına dayanamayıp tabanı yağlayanlar sanıldığı kadar tehlikeli değildir. O içten karactersizlere ve korkaklara hatta şöyle bir teşekkür etsek, pek de hesapsız bir iş yapmış sayılmayız.

Büyük tehlike, bu mücadele kaçaklığını bir sürü kaçamakla karmakarışıklaştırmaktır. Kendi bozgununu parti bozgunu gibi görmeye ve göstermeye gitmektir. Asıl tehlike bu kaçamak ve bozgun yapmaya kalkışmış pratik ve teorik sapıklardadır. Yani oportünistlerde ve anarşistlerdedir. Bu sapıklar -bütün onurlu küçük-burjuva sapıklar gibi- biz sapıttık diyemezler. Sapıttık demek için doğru yola, devrim yoluna girmeyi göze alabilmek gerekir. Oysa “çeteci” küçük-burjuva unsurunun sonuna dek gitmeye ne gücü, ne de niyeti kalmamıştır. Kalmadığı içindir ki, bu sapıtma ortaya çıkmıştır.

O zaman her sapıtma kendi kendisine haklı bir düşünce ya a doğru bir görüş süsti vermeye kalkar. Sözüm yabana düşünce ayrılıkları baş gösterir. Mezhep özentileri, tarikat görüntüleri alır yürür. Örgüt deyimiyle hizipler türer, fraksiyonlar ürer.

Buraya dek açıklamamızın gelişen anlamı bir cümleyle şudur: Çete mücadelesinden parti savaşına geçen örgüt içinde, yeni doğrultumuzdan ve hızımızdan ürken küçük-burjuva unsurları fraksiyonlaşır...

(...)

(Yol/1, Bibliotek Yayınları, s.14-16)

Kıvılcımlı'nın ölümünün 40. yıldönümü

Davasına ömrü boyunca bağlı kalan ve bu uğurda büyük fedakarlıklara katlanan Doktor Hikmet Kıvılcımlı'nın ölümünün üzerinden 40 yıl geçti. 11 Ekim 1971'de 69 yaşında Belgrad'da hayata gözlerini kapatan Kıvılcımlı, geriye örnek bir direnişçi hayat ile onlarca eser bıraktı.

1902 yılında Priştine'de doğan Kıvılcımlı İstanbul Tıp Fakültesi'nde okurken sosyalist düşüncelerle tanıştı 1920'lerde TKP üyesi oldu. 1925 yılında TKP Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. Aynı yıl partiye ait Aydınlık gazetesinde yazıları yayınlanmaya başladı.

Bu yıllardan başlayarak sürekli olarak kovuşturmalara, işkencelere maruz kaldı ve toplam 22,5 yıl hapis yattı. 1925 yılında yaşanan Kürt ayaklanmasının ardından İstiklal Mahkemesi'nde yargılanarak 10 yıl kürek cezası aldı. 1 yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakıldı. 1927 yılında bir ihbar sonucu başlatılan TKP operasyonunda birçok parti üyesiyle birlikte gözaltına alındı, 3 ay tutuklu kaldı. 1938 yılında Nazım Hikmet'le birlikte yargılandığı Donanma Davası'nda 15 yıl hapis cezasına çarptırıldı, 12 yıl yattı.

1954 yılında yasal Vatan Partisi'ni kurdu. Daha sonraki yıllarda ardından birçok kitap yazdı, Marksist klasikleri çevirdi.

1971 yılında ağır hasta olduğu halde yurtdışına çıkmak zorunda kaldı ve 11 Ekim 1971 tarihinde Belgrad'da yaşamını yitirdi.

Bu büyük dava adamını ölümünün 40. yılında saygıyla anıyoruz.

Mehmed Uzun anıldı

Yazar Mehmed Uzun ölümünün 4. yılında anıldı.

Diyarbakır'daki Mardin Kapı Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında yapılan anma programına Diyarbakır'daki belediyelerden temsilciler, Mehmed Uzun'un ailesi ve okurları katıldı. Mezar başında yapılan konuşmalarda Uzun'un hayatı, eserleri ve mücadelesi anlatıldı.

Mehmet Uzun ölümünden kısa bir süre önce uzun yıllar sürgün hayatı yaşadığı İsveç'ten Diyarbakır'a gelmiş ve 7 Ekim günü hayatını kaybetmişti.

1953 yılında Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde doğan Mehmed Uzun, hakkında Türkiye'de çok sayıda dava açıldı. 1977-1992 yılları arasında İsveç'te yaşayan Uzun'un Kürtçe ve Türkçe yazdığı kitapları, 20'ye yakın dilde yayınlandı.

1981 yılında Türk vatandaşlığından çıkarılan Uzun, 1992 yılına kadar Türkiye'ye gelemedi. İsveç ve Dünya Gazeteciler Birliği'nin de üyesi olan Uzun, 'Aşk Gibi Aydınlık Ölüm Gibi Karanlık' romanı ve 'Nar Çiçekleri' adlı deneme kitabı ile ilgili olarak 2001 yılında yargılandı. Uzun, 11 Ekim 2007'de tedavi gördüğü Diyarbakır'da yakalandığı mide kanseri nedeniyle yaşamını yitirdi.

Tecride kalite ödülü

Türkiye Kalite Derneği (KalDer) İzmir Şubesi tarafından düzenlenen 2011 yılı Ege Bölgesi Yerel Kalite Ödülleri yarışmasında kamu kategorisinde yılın en başarılı ekibi ödülünü İzmir 1 No’lu F Tipi Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumu kazandı. İşkence ve hak ihlalleriyle sık sık gündeme gelen hapishanenin müdürü Ayhan Çapacı ise “başarılarının” sırrını “Kamu vicdanını rahatsız etmeyecek sınırlarda iyileştirme” olarak açıkladı.

Yaşar Üniversitesi Konferans Salonu’nda yaptığı konuşmasında hapishanelere ön yargıyla bakıldığını söyleyen Çapacı, hapishanelerin karanlık, köhne kurumlar olmadığını iddia etti. Bununla beraber suç önlemenin yolunun suçlunun rehabilitasyonunu sağlamaktan geçtiğini dile getirdi.

İzmir 1 Nolu’daki hak ihlalleri gerçeği bir yana sermaye devletin cezaevi politikalarının baskı ve sindirme üzerine kurulu olduğu gerçeği ortada. Bu koşullarda verilen ödülün nedeni de, doğal olarak bu işkence ve rehabilitasyon politikalarındaki başarıdır.

Hak ihlalleri diz boyu

Çapacı’nın göreve başladığı tarihten itibaren işkence ve hak ihlalleri başvuruları artarken, hapishanede yaşanan bazı sorunlar şunlar:

Robocop adı verilen ani müdahale timleri tutsakları ağır derecede yaralayacak şekilde dövdü. Mahkumlara kesici aletler verilerek intihara sevk edildi.

Tutsakların koridorlarda selamlaşması dahi disiplin soruşturması nedeni oldu.

Tutsakların şikayetleri ilgili yerlere ulaştırılmadı. Tutsaklar iletişim haklarından mahrum bırakıldı.

Kayıpların akibeti arşivlerde

341. kez toplanan Cumartesi Anneleri, Meclis İnsan Hakları Komisyonu raporunda işkenceyle öldürüldüğü belirtilen Cemil Kırbayır’ın akibetini sordu.

Eylemde ilk konuşmayı Kırbayır Ailesi’nin avukatı Eren Keskin gerçekleştirdi. Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun Mayıs ayında Cemil Kırbayır’ın işkenceyle öldürüldüğü ve cesedinin yok edildiğini belirttiği raporu hatırlatarak, bu raporun işkence ve kayıpların itirafı olduğunu söyledi. Kırbayır için Kars Savcılığı’nda başlatılan soruşturmanın muhtemelen zaman aşımı gerekçesiyle sonuçlandırılmayacağını belirterek AİHM’e gitmeye hazırlandıklarını söyledi.

Başak Can tarafından yapılan basın açıklamasında 8 Ekim’de ise işkence ile öldürülen Cemil Kırbayır’ın kaybedilişinin 31. yılında adalet arayışının sürdüğü belirtildi. Can, rapora rağmen Kırbayır’ın sorgusuna giren emniyet, MİT ve Genelkurmay görevlilerinin hala yargılanmadığına dikkat çekerek, bunun suçlularla ortaklığa devam edilmesi anlamına geldiğini dile getirdi. Raporlarda adı geçen suçlular cezalandırılmadığı, kayıpların mezarları teslim edilmediği sürece bu dosyanın kendileri için kapanmayacağını söyledi.

Gecekondu yangını: 7 ölü

İstanbul Sultangazi Mahallesi’nde bir gecekondu kalan 7 kişi çıkan yangında yaşamını yitirdi. Ölenlerin Afganistan ve Pakistan’dan Avrupa’ya gitmek isteyen mülteci oldukları bildirildi.

Olay yerine gelen itfaiye ekiplerince yangın söndürüldükten sonra girilebilen evden, 7 kişinin cesedi çıkarıldı. Mültecilerin, insan kaçakçıları tarafından kapı üzerlerine kilitlendiği için dışarıya çıkamayarak banyoda boğularak öldükleri öğrenildi.

İtfaiyenin ilk raporuna göre 7 erkek cesedi evin banyosunda birarada bulundu. Cesetlerin hiçbirinde yanık izine rastlanmadı. Rapora göre mülteciler yangını farkettiler ama kapı üzerlerine kilitlendiği için dışarıya çıkamadılar. Banyoya sığınan 7 kişi dumandan boğularak hayatını kaybetti.

Kürtçe şarkı davasında ‘sarhoş’ indirimi

Kürtçe şarkı söylediği için polis Serkan Akbulut tarafından öldürülen Emreh Gezer davasının gerekçeli kararı açıklandı. Kürtçe şarkı söylemeyi “tahrik” sayan mahkeme, Sinem Uludağ’ın “Sıkın bunlara” lafının, alkolün etkisiyle söylendiği gerekçesiyle azmettirme suçunu oluşturmadığına hüküm verdi.

Neler olmuştu

27 Aralık 2009’da Ankara’da bir barda Emrah ve Ramazan Gezer kardeşlerin içinde bulunduğu grubun Kürtçe şarkı söylemesi üzerine; polis Serkan Akbulut’un içinde bulunduğu, aşka bir grup tartışma çıkarmış ve Emrah Gezer, Akbulut’un kurşunuyla öldürülmüştü.

Tartışmayı Sinem Uludağ başlatmış, “Siz PKK’lı mısınız? Burada da bizi buldunuz, pis Kürtler” diyerek hakaretler yağdırdıktan sonra kendi arkadaşlarına dönerek “Ne biçim erkeksiniz sıkın bunlara” demişti.

Geçtiğimiz günlerde sonuçlanan davada Akbulut, 19 yıl 5 ay hapis cezasıyla cezalandırıldı. Emrah

Gezer’in Kürtçe şarkı söylemesi tahrik indirimine gerekçe yapılarak, Gezer’in alması gereken müebbet hapis cezasına indirim uygulandı. Bununla beraber Sinem Uludağ ise sadece hakareten cezalandırıldı. “Sıkın bunlara” söylemi nedeniyle yargılandığı “öldürmeye azmettirme ve öldürmeye teşebbüs suçundan azmettirme suçlarından”, sarhoş olduğu gerekçesiyle beraat etti.

Buna karşın ağır hakaretlere uğrayan Emrah Gezer’in kardeşi Ramazan Gezer ise 15 ay hapis cezasına ve 1.475 TL para cezasına çarptırıldı.

Mahkemenin gerekçeli kararı şöyle: “*Sanık Sinem Uludağ hakkında kavga ve tartışma esnasında söylediği sözler nedeniyle öldürmeye azmettirmekten sorumlu tutularak tecziyesi iddianamede talep olunmuş ise de, alkollü olan kişinin söylediği sözlerin bilinçli olarak söylediğinden söz edilemeyeceği gibi sanık Akbulut’un Sinem’in sözlerinin etkisi altında kalarak öldürme ve bilinçli taksir ile yaralama eylemine karar verdiği de kabul edilmemiştir.*”

TİB kalkan oldu

Başladığı günden itibaren gerçek katillerin korunup kollandığı Hrant Dink cinayeti davasında, deliller saklanmaya devam ediyor. Düzenin çıkarları için seferber edilen teknik olanaklar, sözkonusu olan sermaye devletin cinayetleri olunca kullanılmıyor.

Hrant Dink’in öldürülmesine ilişkin davada ‘özel hayatın gizliliği’ gerekçesiyle mahkemenin istediği bilgileri göndermeyen Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB), mahkemenin talebine yine yanıt vermeyerek cinayetin aydınlatılmasında kalkan görevi görüyor.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Dink ailesi avukatlarının talebi üzerine, olay günü Saray Kumaşçılık önünde iki noktadan cep telefonu ile konuşan 4 şüpheli kişinin tespiti için bu mevkii kapsayan baz istasyonlarından yapılan tüm görüşmelerin bildirilmesi amacıyla TİB Başkanlığı’na yazı yazmıştı.

Mahkemenin ilk talebini reddeden Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) gerekçe olarak ‘Şüpheli ya da sanık olmayan çok sayıda kişinin görüşme kayıtlarının alınması anlamına geleceğini ve bunun da özel hayatın gizliliğinin ihlaline neden olacağını’ göstermişti.

TİB, mahkemenin söz konusu talebini geri çekmesi için itiraz etti ancak itiraz bir üst mahkemeye de reddedildi. Talebini yenileyen mahkemeye yanıt veren, istenilen bilgileri yine göndermedi. Bölgedeki tüm görüşmelerin bildirilmesinin mümkün olmadığını belirten TİB, mahkemeye ‘Baz istasyonu sorgusu yapılabilmesi için arayan ve aranan numaraların olması gerekiyor’ diye yanıt gönderdi.

Mücadele Postası

8 Ekim mitingi ve Halkevçiler'in çığlıkları

8 Ekim'de ülkenin dört bir yanından işçi ve emekçilerle birlikte Ankara'daydık. Sendikalardan meslek örgütlerine, termik ve nükleer santrallere karşı mücadele eden köylülerden gençliğe, reformistinden devrimcisine siyasal güçler olarak hepimiz oradaydık. Onbinlerce kişi hep bir ağızdan sermayenin sosyal ve siyasal saldırılarına karşı öfkemizi, eşit ve özgür bir dünyaya olan özlemimizi haykırdık. Bu açıdan fazlası ile önemliydi 8 Ekim mitingi.

Ama bildiğimiz hastalıkların yaşanacağını da birçoğumuz önden biliyorduk. Yine sendika bürokratları böylesine önemli bir eylemi hava boşaltmak için değerlendirmeye çalışacak, yine çeşitli çevreler arasında kortej sıralaması yüzünden ufak tefek gerilimler yaşanacaktı.

Ancak bu "ufak tefek" gerilimlerden biri Halkevçiler'in akıl almaz tutumları ile uzadı da uzadı. Dahası neredeyse bir çatışmaya dönüşecekti.

Zaten yürüyüş kolunun en arkasına bırakılan siyasal yapılar saatlerce yürüyüşün başlamasını beklemiş, kitle daha burada önemli ölçüde yorulmuştu. Her şeye rağmen geçen bu 4 saatlik bekleyiş süresi boyunca birçok devrimci çevre ortak bir tutumla yürüyüş kolundaki tüm sıkışıklığa rağmen yürüyüş düzeni oluşturmaya çalışıyordu. Bu hummalı çalışma sürerken Halkevçiler ise yolun karşı tarafında geniş bir alana yayılmış tertip komitesinin kendilerine "bahsettiği" ön sıralara geçmek için yürüyüşün başlamasını bekliyorlardı.

Nihayet yürüyüş kolunun bu arka kısmı harekete geçtiğinde ise Halkevçiler tek bir söz söyleme zahmetine bile girmeden saatlerdir yürüyüş kolu oluşturmaya çalışan devrimcilerin önüne kırdılar dümenlerini. Belli ki devrimci kortejleri sıkıştırarak "ön saflara" geçmekti emelleri. Ne de olsa sendika ağaları da onlara bu onuru layık görmüştü çoktan.

Ancak devrimci kortejleri sıkıştırarak attıkları bu adım doğal ve haklı bir tepki ile karşılaştı. Dost bir kurum bu çabaya engel olmak için Halkevçiler'in önüne çekti kitlelerini. Ancak toplumsal muhalefeti kendilerinden ibaret gören, küçük dağları kendilerinin yarattığını sanan ve topladıkları kitleden başları dönen Halkevçiler iyice pervasızlaşmaya başladılar. Kitlelerini iyice öne çekerek nerede ise bir izdiham oluşturacak biçimde, bir kalabalığın ufacık bir alanda toplanmasına neden oldular.

İşte ben de tam bu esnada vardım olay mahaline. Vardığımda ise tartışmanın rengi çoktan değişmiş, bayrak sopaları çoktan "konuşmaya" başlamıştı bile.

Buraya kadar olanlar, ne yazık ki alışık olmadığımız manzaralar değildi aslında. Küçük

burjuva solcuları tarafından bu tür "ufak tefek sürüşmeler" her merkezi mitingin doğası gereğiydi aslında. Kötüydü ama alışmıştık...

Ancak alışık olmadığımız şeyler de yaşandı 8 Ekim'de. Biz ve diğer devrimci kurumlardan temsilci arkadaşlar kitleyi sakinleştirmeye çalışırken, Halkevçiler'in temsilcileri bağıra çağıra, itiş kakışa devam ediyorlardı ısrarla. Temsilcileri böyle olunca kol bükmeye, tokat atmaya çalışan Halkevçiler de birbirleri ile yarışlıyordu doğal olarak. Arada kulağımıza gelen küfürleri ise saymıyorum bile...

Neyse... İşin bu kısmını birçoğumuz yaşadık, gördük. Ve yine neyse ki bu kargaşa neredeyse 15-20 dakika devam ettikten sonra Halkevçiler geri çıkma kararı aldılar. Dakikalarca "kitlenizi geri çekin, gerginlik dursun" dediğimizde yapamadıklarını söyleyen Halkevçiler, bu 15-20 dakikalık hırğürün sonunda tek bir temsilcinin ağzından çıkan tek bir cümle ile bir anda geri çekilmeyi "başardılar".

Bu süre boyunca yaşananlar ne kadar rahatsız edici olsa da bu "geri çekilme" anındakiler ise bana "bu kadar da olmaz" dedirten türdendi. Halkevçiler geri çıkıp artık tamamen boşalan yan şeritten yürümeye başlarken (ve yine alana bizden önce varırken) temsilcileri ise devrimcilere dönüp küfürler savurmakla meşguldü.

O an tekrar bir gerilime neden olmamak için susmayı tercih etsem, tepki gösteren arkadaşları yatıştırmaya çalışsam da bu yaşananlar benim için

de kabul edilebilir şeyler değildi.

Tüm devrimci samimiyetimle söyleyebilirim ki bu yaşananları günlerce kafamda ölçüp biçtim. "Alıştığımız" küçük burjuva grupçulukları, alışmadığımız küfürleri, hepsini bir kez daha mahkum etmeye karar verdim. Ama en çok da Halkevçileri. Belki kendileri "çekemiyorlar" diyecekler, "meyve veren ağacı taşlarlar" diyecekler, ama orda gördüm ki tüm yaşananların ilk elden sorumluluğu onların. Dahası bildiğim tüm kibirli davranışlarına rağmen onlara bile yakışmayan bir şey varsa o da başta temsilcileri olmak üzere birçoğunun ağzından dökülen küfürlerdi.

Evet biliyorum. Halkevçiler devrimci değerlerini çoktan yitirdiler. Ve yine biliyorum, özellikle son dönemde benim de yakından izlediğim ve sonuç alıcı başarılarına sevindiğim çalışmaları ile kibirlerini daha da güçlendirdiler.

Ama onlar da bilmeli ki, bu topraklarda hala devrimci değerlerini kaybetmeyenler var. Hala devrimci değerleri ile yaşamaya çalışan, baskı ve eşitsizlik üzerine kurulu bu toplumsal düzeni bu değerlere yaslanarak yıkmaya çalışan devrimciler, komünistler var.

Devrimcilik her şeyden önce insani değerleri korumayı gerektiriyor. Bu nedenle Halkevçileri en azından bu insani değerlere sahip çıkmaya, devrimciler-ilericiler arasındaki hukuka saygı göstermeye çağırıyorum.

Bir BDSP'li

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Sosyalizm için...

